

தின்குமோர்

தின்பத்துப்பால்

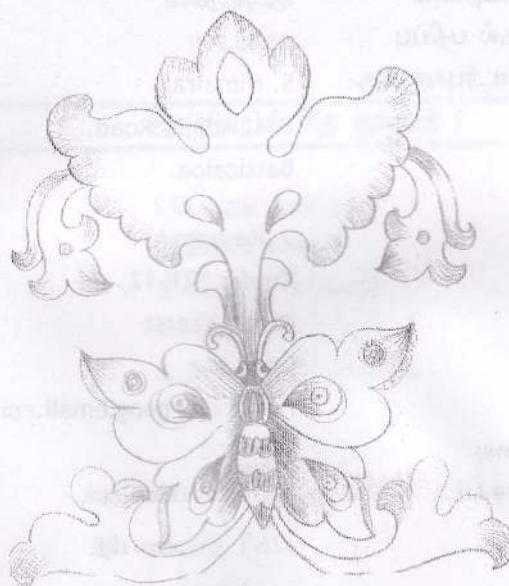
முதில்வாணான்ன்
ஸ்ரீகோபா

கிள்ளுமோர் கிள்மத்தும் பால்

முகில்வாண்

2011

வெளியீடு

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தமிழ் எழுத்தாளர் பேரவை

திரு. பீட்டுப்பாக்னி ஸ்ரீவீதாநா

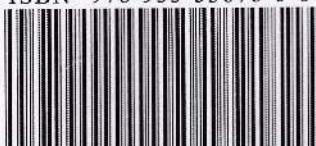
மொழிகளில்

நால் : இன்னுமோர் இன்பத்துப்பால்
ஆசிரியர் : முகில்வாணன்
பதிப்புரிமை : ஆசிரியருக்கீ
முதல் பதிப்பு : 23.08.2011
தொடர்புகளுக்கு : S. Nimalraj
8/1, Adigar Road,
Batticaloa.

J. Rasappah
Kupfer STR 12,
41564 Kaarst
Germany.
rasappah@googlemail.com

விலை : ரூபா. 200
அச்சகம் : வணசிங்கா பிரின்டர்ஸ்,
126/1, திருமலை வீதி,
மட்டக்களப்பு.

ISBN- 978-955-53676-0-8

9789555367608

உள்ளே ...

பக்க எண்

1. அணிந்துரை	V
2. கட்டியம்	X
3. அன்புக்கரசி	01
4. செழியன்	04
5. ஆசை அலை	07
6. இயல்பான ஈர்ப்பு	10
7. மலர்ந்தும் மணமாகா மலர்கள்	12
8. தேடல்	14
9. நோக்கம் நோக்கியது	16
10. பள்ளம் நோக்கிய வெள்ளம்	18
11. தென்றல் திரும்பியது	20
12. கற்பனை வானில்	21
13. மெளனம் பேசியது	22
14. நிறைவு நாள்	26
15. பூ ஒன்று புறப்பட்டது	27
16. ஆலய முன்றலில் அழகிய இளமை	29
17. கண்கள் கவிபாடியது	31
18. மொழியும் விழியும்	33
19. வார்த்தைகள் சந்தித்தன	35
20. கீத மழையா? காதல் மழையா?	39
21. மங்கையின் மயக்கம்	43
22. திருவிழா முடிந்தது	44
23. புலர்ந்தது பூபாளம்	46

24. இரண்டாம் சந்திப்பு	48
25. மனம் திறந்த பேச்சு	50
26. அறிவுக்குமேல் அறிவு	53
27. தாயின் கணிப்பு	57
28. அவள் விழிகள்	59
29. தொலைபேசித் தொடர்பு	64
30. ஆசிரியரானான்	67
31. மெளன மனம் பேசியது	71
32. தாயும் சேயும்	78
33. தாயும் நோயும்	80
34. செழியனின் வீடு	83
35. அன்புக்கரசியின் வீடு	85
36. உறவு மலர்ந்தது	88
37. தந்தையுடன் மகள்	90
38. வீட்டுக்குப் பயணம்	92
39. இன்பத்துப்பால்	93
40. இன்பத்தின் முகப்பில்	97
41. ஒரு புதிய குடும்பம் உதயமாகியது	103
42. முதலிரவு	107
43. புகழ்	114
44. காதல் கனி இரசம்	119
45. முதலை	122
46. சனாமி புகுந்த வீடு	127
47. வைத்தியசாலையில்	133

48. வேறு வழி	135
49. இயற்கையிடம் தூது	137
50. ஏழையின் இரக்கம்	140
51. மின்னஞ்சல்	143
52. செழியன் வீடு வந்தான்	148
53. நன்பன்	150
54. அன்பு நிருபம்	152
55. தலைவன் வருகிறான்	155
56. காதலன் குரல்	157
57. இன்ப எண்ணங்கள் விரிந்தன	159
58. உயரப் பறக்கிறான்	160
59. ஒத்திகை	163
60. நள்ளிரவு நாடகம்	165
61. இந்தியாவில்	170
62. கொழும்பு	171
63. தமிழகத்திலிருந்து	173
64. இன்னுமோர் இன்பத்துப்பால்	174
65. ஆசிரியரின் பிறநூல்கள்	177

அண்ணித்துக்கரு

இன்னுமோர் இன்பத்துப்பால் என்பது இந்நூலின் பெயராகவிருப்பதனால், மற்றொரு இன்பத்துப்பால் உண்டா என்றொரு கேள்வி வாசகர் மத்தியிலே எழுவதற்கு வாய்ப்புள்ளது. இன்பத்துப்பால் என்றில்லாவிட்டனும் (அதே அர்த்தம் கொண்ட) காமத்துப்பால் என்றொரு பகுதி திருக்குறளின் மூன்றாவது இயலாக அமைந்துள்ளது என்பது பலருமரிந்ததொன்றே. இத் திருக்குறளின் காமத்துப்பாலும் விவிலியத்தின் உன்னத சங்கீதமுமே இப் படைப்பினை இயற்றுதற்கு ஞாலாசிரியர் முகில்வாணனுக்கு உந்துசக்தியாக விருந்துள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆக, உலகியற் காதலே இந்நூல் நுவலும் பொருளாகவிருப்பது கண்கூடு.

தமிழ் இலக்கியப் பாரம்பரியத்திலே காதல் முதன்மை இடம் பெற்றுள்ள தென்பதனை இலக்கிய ஆர்வலர் அறிந்திருப்பர். தமிழின் ஆரம்ப இலக்கியங்களான சங்க இலக்கியங்களுள் அகத்தினை என்ற பெயரில் காதல் முக்கிய இடம்பெற்றிருந்தது. ‘உலகியல் வழக்கும் நாடக வழக்கும்’ கலந்ததாக அது அமைந்திருந்தது. அடுத்த அறநூற்கால பகுதியில் காதல் கண்டனத்திற்குரியதாக மாறுகிறது. பல்லவர் காலப் பகுதியில் மாணிடக் காதல் தெய்வீகக் காதலாகவும் சோழர் காலக் காவியங்களிலே இலட்சியக் காதலாகவும் முகிழ்த்தது. இருபதாம் நூற்றாண்டிலே சமூகப் பார்வை முதன்மை பெற்று நவீன இலக்கிய வடிவங்களான ‘நாவல்’ (புதுமை), சிறுகதை முதலியன தோற்றும் கண்டபோது காதல் சமூக நோக்குடனும் யதார்த்தப் பாங்குடனும் வெளிப்படலாயிற்று.

மேற்குரித்த நவீன இலக்கியங்கள் இருபதாம் நூற்றாண்டிலே முதன்மை பெற்ற நிலையில் மரபுவழிப்பட்ட காவியம் நவீன காவியமாக மாறுவதும் தவிர்க்கவியலாததாகிறது. இந்நவீன காவியங்களில் இலட்சியக் காதல் சமூக நோக்குடைய யதார்த்தப் பாங்குடைய காதலாக வெளிப்பட்டது. இந்நிலையில் இந் நவீன காவியமும் அவ்வழிச்செல்வது வியப்பிற்குரியதன்று!

இந்நவீன காவியத்திலே சமகாலச் சமூகப் பிரதிபலிப்பு மட்டுமன்றி சற்று முற்பட்ட காலம் வரையான ஸமத்து அரசியல் நிலைமைகளும் ஒரளவு இடம் பெற்றிருப்பது மனங்கொள்ளத்தக்கது!

காதல் பற்றி எழுந்த - காதல் பற்றி எரிந்த நவீன தமிழ்க் காவியங்கள் பலவர்க்காக இந்நூற்றாண்டு கண்டுள்ளது.

“காதல் காதல் காதல் போயின் சாதல் சாதல் சாதல்”

என்பதனை அடிக் நாதமாகக் கொண்ட பாரதியாரின் குயில்பாட்டுத் தொடக்கம், ஏராவூர் ஸபீர் ஹாபீஸின் இரவுப் போர்வையும் தானும் (2006) வரை நீண்டு செல்கின்ற பட்டியல் அதன் கைவசமுள்ளது. இன்று அவ்வரிசையில் இந்நூலும் இணைந்துகொள்கின்றது.

இந்நவீன காவியம் வெறும் காதல் கதை மட்டுஞ்சானா? வேறேத்தகைய சிறப்புகளும் இதில் இல்லையா என்ற வினாக்கள் இவ்வேளை எழுக்கூடும். அப்படியன்று ஆழந்து நோக்கும் போதுதான் இந்நவீன காவியத்தின் தனித்துவங்கள் வெளிப்படுகின்றன.

காதலின் அடிப்படை உணர்ச்சி எனில் அதுபற்றிய இலக்கியங்களிலும் அது வெளிப்படவே செய்யும் என்பதில் ஜயமில்லை. ஆயின் இக் காவியத்தில் அவ்வனர்ச்சி மிகத் தீவிரமான நிலையில் வெளிப்படுகின்றதென்பது எமது கவனத்தை முதலில் ஸர்க்கின்ற விடயமாகின்றது.

“காதலை எண்ணிக் கரரகின்றேன் அன்றேல் சாதலை எண்ணித் தவிக்கின்றேன்”

என்ற பாரதியாரின் குயிலின் கதறலே இக் காவியத்திலும் எதிரொலிக் கின்றது! இங்கேதான் எமது சிந்தனையை ஒருமுகப்படுத்த வேண்டியதாகின்றது. முற்குறிப்பிட்ட திருக்குறள் காமத்துப்பாலும் விவிலியத்தின் உன்னத சங்கீதமும் அதற்கான தூண்டில்களாகவும் இக்காவியம் அதன் துலங்களாகவும் பரிமணாமங் கண்டுள்ளது என்பதே உண்மை! இன்னொரு விதமாகக் கூறின் கதை இரண்டாமி டத்திலும் காதல் உணர்ச்சி முதலாமிடத்திலும் இக்காவியத்திலே வெளிப்பட்டுள்ளன எனலாம். மற்றொரு விதமாகக் கூறின் காதல் உணர்ச்சியின் இந்நூற்றாண்டுப் பரிணாம வளர்ச்சியே இக் காவியம் என்றும் கருதலாம். திருக்குறள் காமத்துப் பாலினதும் விவிலியத்தின் உன்னத சங்கீதத்தினதும் இக்காலத்திற்கான உரை விளக்கமே இக்காவியம் என்றும் கொள்ளலாம்.

அதேவேளையில் அவ்விலக்கியங்களிலே உடலியல் உணர்ச்சிகளும் உளவியல் உணர்ச்சிகளும் ஆத்மார்த்த கலப்பும் வெளிப்பட, அவற்றோடு சமூக நிலைப்பட்ட உணர்வுகளும் இக் காவியத்திலே சங்கமமாகியுள்ளன என்பதனையும் மற்பதற்கில்லை.

எமது கவனத்திற்குரிய இன்னொரு முக்கிய விடயம் பற்றியும் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். காதல் என்பது இன்று ஜனரஞ்சகமான காதலாக பல இலக்கியங்களிலே வெளிப்பட்டு மலினமான பொருளாக மாறியிருப்பது. வெளிப்படையானதொன்று. ‘காதல் என்ன கத்தரிக்காயா?’ என்ற அடிகளை மாற்றி ‘கத்தரிக்காய் என்ன காதலா?’ என்று ஒரு கவிஞர் இன்று பாடுகின்ற நிலை இன்றைய காதலுக்கு ஏற்பட்ட செயற்கை அனர்த்தமாகும். மாறாக, இக்காவியம் திருக்குறளின் காமத்துப்பாலையும் விவிலியத்தின் உன்னத பாட்டையும் உள்ளாங்கி உருவாகியதென்பதனால் அவ்வடிப்படையில் நின்று வாசகர்கள் இக்காவியத்தை அணுகவேண்டியது அவசியமாகின்றது. அதாவது இந்நால் வாசகர் கத்தி முனையில் நடக்கின்ற தேவை ஏற்பட்டுள்ளது.

இந்நாலின் வெளிப்பாட்டு முறைமையினை சொற்கோலம் என்கிறார் நூலாசிரியர். ‘உரைவீச்சு’ என்று சிலர் கூறுவது உண்டு. கலைஞர் கருணாநிதியின் கவிதை முயற்சிகளினாலே செல்வாக்குற்ற இவ்வகை வெளிப்பாட்டு முறை அடிப்படையில் இருப்பதாம் நூற்றாண்டுக் கவிதையின் காலத்துடனொட்டிய பரிணாம வளர்ச்சி - பரிமாண நிலை என்று கூறுவதே பொருத்தமானது எனலாம். இலக்கிய வடிவ நிலையில் இது நவீன காவியம் என்பதிலே சந்தேகமில்லை.

இறுதியாக இக்காவியத்தில் கவிஞரது கவித்துவ ஆற்றல் நன்கு பளிச்சிக்கின்றமை பற்றியும் வற்புறுத்தியாக வேண்டும். ஆங்காங்கே வெளிப்படும் வர்ணனைகளும் கற்பனைகளும் அணிகளும் சொற்றொடர்களும் இக்கவிஞரிடம் உள்ளுரைத்துள்ள கவித்துவ மேன்மையைப் பறைசாற்றுவனவாகவுள்ளன. விரிவஞ்சி உதாரணங்கள் தருவதைத் தவிர்த்துள்ளேன். ஆழந்திருக்கும் கவியுள்ளத்தைக் காண்கின்ற பொறுப்பினை வாசகரிடமே ஓப்படைக்கின்றேன்.

எலவே, கட்டுரை, நாடகம், ஆய்வு, நடிப்பு, வில்லுப்பாட்டு, நாட்டிய நாடகம், சமூக சேவை எனப் பல் துறைகளும் ஈடுபெട்டு தனது ஆற்றலை வெளிப்படுத்தியின்ஸி இந்நூலாசிரியர் இக்காவியத்தினாடாக இன்னொரு துறை சார்ந்த தனது இலக்கிய முகத்தை வெளிப்படுத்தியின்ஸார். அம் முகம் மேன்மேலும் வசீகரம் பெறவேண்டும் என்பதே எனது எதிர்பார்ப்பாகும்!

வாழ்த்துக்களுடன்,
பேராசிரியர் செ. யோகராசா,
கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

2011.08.17.

கட்டியுற்

ஆதியில்
ஆண்டவன்
ஓளிக்கும்
வெளிக்கும்
இடையில்
இணைப்பை
எற்படுத்தினார்.

நீல வானுக்கும்
நிலவுக்கும் இடையில்
தொடர்பை
தோற்றுவித்தார்.

நீருக்கும் நிலத்துக்கும்
ஆனுக்கும் பெண்ணுக்கும்
உறவை
உண்டுபண்ணினார்.

ஒன்றோடு ஒன்றுகொண்ட
ஸர்பினால்த்தானே
உலகம்
உருளுகின்றது.

காதல்
இல்லையென்றால்
உயிர்ப்பும் முகிழிப்பும்
எப்படிக் கிடைக்கும்.

காதல் ஆனுக்கும்
பெண்ணுக்கும்
அவசியம்

தேவையான
ஆனந்தக் கூத்து.

இது மானிட
இனபத்தின்
கருவறையைத்
திறந்து
நடந்து போகும்
ஓர் இனிய பயணம்.
காதல் வந்தால்
ஆகாயம்
பூமியைத்
தாலாட்டும்.

அனைத்து
விண்மீன்களும்
கண்மணிக்குள்
அசைந்தாடும்.

தங்க நிலவு
தரை வந்து
தவழும்.

புன்னகை
மொட்டுக்கள்
மெல்லச் சிவக்கும்.

புதுப் புது
அர்த்தங்களை
மெளனங்கள் கொடுக்கும்.

இளங்கதிராய்
முகங்கள்
பிரகாசிக்கும்.

இன்னிசைப்
பாடல்களாய்
வார்த்தைகள் இனிக்கும்.

உருவமில்லா
உணர்ச்சிகளின்
ஆலயத்தில்
இடைவிடாப்
பிரார்த்தனைகளும்
பொருத்தனைகளும்
இடம்பெறும்.

உறங்காதபோது
கண்ணுக்குள் ஆவோள்,
உறங்கினால்போதும்
கனவுலகை ஆருவாள்.
அங்கத்தின்
அனுக்களில்
பொங்கி எழும்
புதிய இன்ப
உணர்ச்சியின் ஊற்று
காதலும் காமமும்.

குதிரையின்
வேகத்தையும்
காற்றின்
வேகத்தையும்

கணக்கெடுத்துப்
பார்த்து விட்டோம்,
காதலின் வேகத்தையும்
காமத்தின் வேகத்தையும்
கற்று முடித்திருக்கிறோமா?
காமம் இருப்பது
இயற்கை.

இரண்டு உடல்கள்
இணையும் இன்பம்
காமம்.
இரண்டு ஆத்மாக்கள்
சங்கமிக்கும் இன்பம்
காதல்.

காதல்
மயக்கத்தில்தான்
காமனும்
குடியிருப்பான்.
காக கொடுத்து
காமத்தை வாங்கலாம்
காதலை
வாங்க முடியுமா?

காலத்தை வென்று
நிலைத்திருப்பது
காதல்.
காலவெள்ளத்தில்
கரைந்து

மனைந்து போவது
காமம்.

ஆண்மையும்
பெண்மையும்
தம்மை இழந்து
சரணாகதி
அடையும் திடந்தான்
காமத்துக்கின்பம்.

மனம்
உணர்வை
அடிமையாக்கினால்
காதல் வெல்லும்.

உணர்வு மனதை
அடிமையாக்கினால்
காமம் வெல்லும்.

காமம்
காதலுக்கு
விருந்தாகவேண்டுமேயன்றி
காமத்துக்கு காதல்
விருந்தாகக் கூடாது.

காமன்
கடிவாளம் இல்லாத
குதிரையில் ஏறி
வெறியாக
விரையும்போது,
அறிவை அகற்றி

சிந்தனைக்குத்
தீ வைக்கிறான்.
எதிர்வினை எண்ணாது
இன்பத்தில் மட்டுமே
தன்னை இழக்கிறான்.

காமம்
கட்டறுத்துப் பாயும்
காட்டு வெள்ளமென
கரை கடந்து ஒடும்போது,
தன்னை இழந்து,
தன் உடலைத்
தாங்கி இருக்கும்
மன்னை மறந்து,
எண்ணொமலாம்
இன்ப வெறியால்
ளந்து கருகும்.

காமம் மனதையும்
அறிவையும்
மயக்கக்கூடியது.

காமம் அடிக்கடி
முடிவுக்கு வரும்.
ஏதோ
ஒர் இடத்தில்
முற்றுப் புள்ளி வைக்கும்.

காதலுக்கு முற்றுப்புள்ளி
கிடையாது
அது மரணம் வரைக்கும்

தொடர்கின்ற சொர்க்கம்.
ஒருவரை ஒருவர்
விட்டுப்பிரிந்து
மறைந்தாலும்
உத்தம காதல்
நினைவுப் பட்டறையில்
நித்தமும்
ஒலித்துக்கொண்டே
இருக்கும்.

இந்தச் சொற்கோலம்
ஒரு காதல் கதையின்
கற்பனை இன்பம்.

எனது அண்ணன்
அழகரசன் எழுதிய
வள்ளுவமும்
விவிலியமும்
ஓர் ஒப்பாய்வு
நூலிலுள்ள
இறுதிப்பகுதியாகிய
உன்னத பாட்டையும்,
காமத்துப்பாலையும்
படிக்கும் போதே
இன்னொரு
இன்பத்துப்பாலை
எழுதினால் என்ன என்ற
தூண்டுதல்
எனக்குள் பிறந்தது.
அதை என் கற்பனையில்
ஒரு கதைபோல்
தொகுத்து இருக்கிறேன்.

இந்நாலை வெளியிட்டுவைக்கும்
மட்டக்களப்பு மாவட்ட
தமிழ் எழுத்தாளர் பெரவைக்கும்,
அதன் தலைவர்

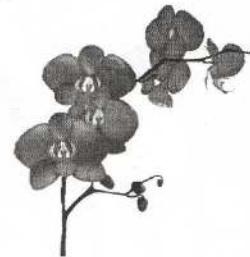
உயர் திரு
அன்பழகன் குருஸ் அவர்களுக்கும்,
அணிந்துரை அருளி
இந்நாலை சிறப்பித்து மதிப்பிட்ட
பேராசிரியர் கலாநிதி

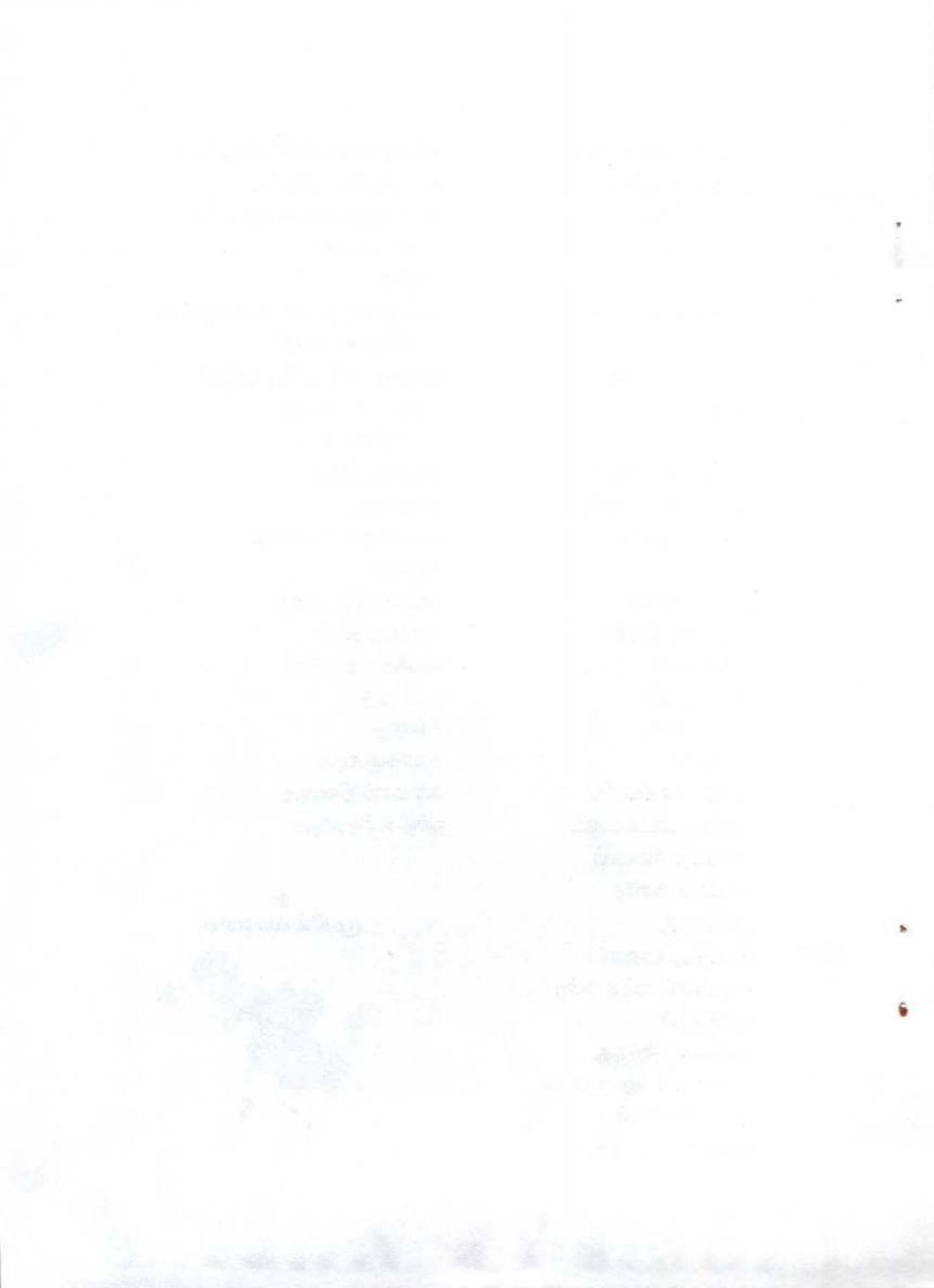
செ. யோகராசா
அவர்களுக்கும்.

இந்நாலை
சிறப்பிக்கும் வகையில்
அழகான

அட்டைப் படத்தை
வரைந்து தந்த
வைத்திய கலாநிதி
உயர் திரு
சி.செந்தி
அவர்களுக்கும்
என் மனம் நிறைந்த
நன்றி உரித்தாகுக.

● முகில்வாணன்

1. அன்புக்கரசி

இது ஓர் ஆலய
வருடாந்தத்
திருவிழா.

ஹர் கூடி
உறவுகள் கூடி
ஒன்பது நாட்கள்
கொண்டாடப்படும்
பெரு விழா.
ஔவ்வொரு நாளும்
அண்டையூர்
அயலூரிலிருந்தும்
சன சமுத்திரம்
திருஞம்.

நகரிலுள்ள
உல்லாச விடுதிகள்
அனைத்தும்
வசதி படைத்த
வெளியூர் பக்தர்களால்
நிறைந்திருக்கும்.

வசதி குறைந்த
வெளியூர் மக்கள்
ஆலயத்தின்
அருகில் உள்ள
தென்னந் தோப்பில்
தற்காலிக
கூடாரம் அமைத்து
தங்குவார்கள்.

ஔவ்வொரு நாளும்
அன்ன அபிசேகமும்
அன்னதானமும்
வழங்கப்படும்.

இந்த ஒன்பது நாட்களும்
ஏழை எளியவர்களுக்கு
வயிறு நிறைய
உணவு கிடைக்கும்.

கோயிலின்
நான்கு கோபுர
வாசல்களிலும்
குருத்தோலை தோரணங்கள்
உயர்த்திக
கட்டப்பட்டிருக்கும்.

தென்னை மரங்களின்
வட்டுக்களில்
கட்டப்பட்ட
ஒலிபெருக்கிகளின்
ஒசைகள்
சன சமுத்திரத்தின்
இரைச்சல்களையும் தாண்டி
பக்தத்திப் பாடல்களை
ஒலி எழுப்பிய வண்ணமே
இருக்கும்.

கரகாட்டம்
காவடி ஆட்டம்
நாட்டுக் கூத்து
நாடகம்

இசை நிகழ்ச்சிகளை
ஒவ்வொரு நாளும்
கலைஞர்கள் பட்டாளங்களின்
அட்டகாசங்கள்.

இன்று
முன்றாம் நாள்
மாலை நேரம்.

வீதிகளும்
விழா மேடைகளும்
மின் விளக்குகளால்
அலங்காரம்.

குமரிகளுக்கும்
குமரர்களுக்கும்
கொண்டாட்டம்.

தேரோடும்
வீதிகளைச் சுற்றி
சிறுவர்களுக்கு
களியாட்டம்.
கடைத் தெருக்கள்
முழுவதிலும்
வியப்பட்டும்
வியாபாரம்.

எத்தனை ஜோடிகள்
இணைந்தார்கள் என்று
இயம்ப முடியாது.

காதல் வந்து
கருக்கூட்டும்
இடங்களில்

கோயில் தளங்களும்
ஒன்றால்லவா?

ஆஸய வளவில் உள்ள
காற்றலை முழுவதையும்
கற்புர வாடை
கமகமவென
நிறைத்திருந்தது.

தெய்வத்துக்கு
தீபாராதனை காட்டி
ஜோதியில் கலக்கும்
நேரம் நெருங்கியது.

நாதஸ்வரமும்
மேளமும் மழங்க
அபிசேகப் பொருட்களோடு
அரிவயர் பட்டாளம்
அணிவகுத்து வந்தது.

ஒரு பூஞ்சோலை
இளங்காற்றில்
சாஞ்சாடி வருவதுபோல்
வண்ணப் பட்டுத்
தாவணி பாவாடையில்
வஞ்சியர் ஊர்வலம்.

கார்த்திகை
விளக்குகளை
கண்களில் ஏந்திய
பெண்களின் பவனியில்
அன்புக்கரசியும்
ஒருத்தியாக வந்தாள்.

வெளிநாட்டில் தகப்பன
எரிபொருள் நிலையம்
ஒன்றை
சொந்தமாய் நடத்தி
சொத்துக்களை
சேர்த்துக்கொண்டே
இருக்கிறார்.

அன்புக்கரசி
வீட்டுக்கு ஒத்தப்பிள்ளை,
படிப்பு முடியும்வரை
ஸழத்தில் தாயோடு
தனித்திருக்கிறாள்.

தகப்பனின்
உழைப்பில்
சரிபாதி
அன்புக்கரசியின்
வங்கிக் கணக்கிலேயே
வந்து வந்து குவிகிறது.

க.பொ.த உயர்தர
பரீட்சையில்
இரண்டாம் முறை
தேர்வெழுதக் காத்திருக்கும்
அன்புக்கரசி
ஒப்பனை செய்யாமலே
உயர்ந்த அழகி.
பரிசுத்தமான விழிகள்.
பண்பு நிறைந்த பார்வை.
பட்டான கட்டுடல்.

பனி நீரில் குளித்த
புத்தம் புதிய
ரோசாபோன்ற முகம்.
யோகியையும்
போகியாக்கும் பருவம்.
நன்செய் நிலம்போல்
நயமாக இருந்தாள்
அன்புக்கரசி.

2. செழியன்

இசைக்கச்சேரி இல்லாமல்
எந்த ஊர்த் திருவிழாவும்
இனிது
நிறைவடைவதில்லை.

அன்றைய விழாவின்
அடுத்த கலை நிகழ்ச்சியாக
"இந்தியா சென்று
இன்னிசை பயின்று
பட்டம் பெற்ற
அடுத்த ஊர்
சுந்தரத்தின் மகன்
செழியனின்
இசை நிகழ்வு" என்று,
அடுத்தடுத்து
முன்று முறை
ஒலி பெருக்கியில்
அறிவித்த வண்ணமே
இருந்தார்கள்.
மக்களின் மனத்தில்
ஆர்வம் அதிகரித்தது.

ஆலய முன்றவில்
அமர்ந்திருந்த
அத்தனை மனிதர்களின்
விழிகளும்
அவன் வரவை
ஆவலோடு
எதிர்பார்த்திருந்தன.

செழியனிடம்
உயிரோட்டமுள்ள
கலை இருந்தது,
கணீர் என்ற
குரல் இருந்தது.
கம்பீரமான
உடல் இருந்தது.
கன்னியர் மயங்கும்
அளவுக்கு
வாலிப் அழகு
கொலுவிருந்தது.

கல்லூரிகளில்
சங்கீதம்
கற்பிக்க
தகுதி இருந்தும்,
அரசியல் வாதிகளின்
ஆதரவும்
பணமும் இருக்கவில்லை.

ஓர் ஏழைத்
தொழிலாளியின்
உழைப்பில்
பட்டம் பெற்ற
செழியனின்
திறமைக்கு,
ஆலய சன்னிதானத்தின்
முன்னரங்கிலோயே
மேடை கிடைத்தது.

இராக தாள வாத்தியங்கள்
புடை சூழ
இசைச் சக்கரவத்தியாம்
இளங்கத்திரவனாம்
இன்னிசை வேந்தனாம்
இளஞ்செழியன்
வந்தமர்ந்தான்.

சந்தணப் பெட்டகத்துள்
இருந்து புறப்பட்ட
புல்லாங் குழலின்
ஓசைபோல்
ஆகாய கங்கையில் இருந்து
வழிந்த
இன்ப சுரமாய்
ஓர் ஆலாவர்ணம்
அவன் குரலில் இருந்து
கிளம்பியது.
அவை அடங்கியது.

சீர்காழியின்
குரலை ஒத்த
கம்பீரத்தையும்,
யேகதாசின்
குரலைப்போன்ற
மென்மையையும்
இணைத்த
ஒரு புதிய பாவம்
அந்தக் குரலுக்குள்
குடியிருந்தது.

அவையில் உள்ள
அத்தனை உயிர்களையும்
ஒரு

திருவாசகப் பாடலால்
உருகவைத்தான்.

ஆத்மாக்களின்
உனந்தத்தை
உந்தி எழுப்பி
உசிப்பியது
அந்தக் குரல்.

இசையின் இன்பம்
எதையும் ஈர்த்து
அசைக்கும்
வல்லமை
உள்ளதல்லவா?

இறைவனே
இசை வடிவமாக
இருக்கும்போது
இன்பத்துக்கு
ஏது பஞ்சம்.
பொருள் புரியாத
தெரியாத மாற்று
மொழிப் பாடல்களைப்
பாடுவதை விட
அனைவருக்கும் விளங்கும்
அர்த்தமுள்ள பாடல்களைப்
பாடினான்.

தமிழ் இசைக்கரு
புத்துயிர் கொடுத்தான்.

கிராமத்தவர்கள்
கேட்டுப் பழக்கப்பட்ட
பாடல்களை,

படித்தவர்களும்
பாமரரும்
கேட்கும் வண்ணம்
புது மெருகேற்றிப்
பாடினான்.

புதிய புதிய
கீர்த்தனைகளை
உருவாக்கிப் பாடினான்.

நவரச வித்தைகளை
நாவிலிருந்து
உருவாக்கினான்.

தமிழ் சொற்கள்
அவன் நாவில்
நாட்டியமாடியது.

அதிக சங்கதிகளைப்
படித்திருந்தபோதும்
சாதாரண
மக்களுக்காகப்
பாடும்போது
அதிக பின்னல்களும்
பின்குகளும்
பேரிடிகளும் இல்லாமல்,
பாடியதை
திரும்பத் திரும்பப் பாடி
தன்
வித்துவத்தைக் காட்டாது
அவையில் உள்ள
அனைவரையும்
மகிழ்விக்கப் பாடினான்.

கருத்து நிறைந்த
கவிதைகளை
கவை நிறைந்த
இசையால் பாடி
இதயங்களை
மகிழ் வைத்தான்.

அவையில் கூடியுள்ள
அத்தனை மனிதர்களின்
ஆன்மாக்களுள்ளும்
அசிப்பில்லாமல்
குடியேறி விட்டான் செழியன்

இளம் யுவதிகளின்
இரத்தங்களில்
கொதிப்பேற்றியது
அந்தக் குரல்.

3. ஆசை அலை

அன்புக்கரசியின்
அருகிலேயே
ஒரு ஆண்த சொர்க்கம்
அமர்ந்திருப்பதுபோல்
ஒரு மயக்கம்.

ஒரு புதிய குரல்
அவள் பொன் மனத்தை
வசீகரித்து
பூமியை மறக்க வைத்தது.

ஆண்மையின் அழகும்
இளமையின் உருவும்
இனிமையின் குறலும்
அவள் பருவ வயதுக்கு
விருந்தாய் அமைந்தது.
எவரும் அறியாமல்
சிறகு விரிக்கும்
விழிகளுக்குள்
இருந்துதானே
காதல் பயணம் தொடரும்.

அவள் விழிகளுக்குள்
ஒரு விதை
விழுந்து விட்டது.

இளங்செழியனின்
இசையின் வரவு
அவள் அடிமனத்தில்
காதலின் தீபத்தை
ஏற்றி விட்டது.

இரு மணி நேரக
கச்சேரி
முடிந்து விட்டது.

அவையில் அமர்ந்துள்ள
அத்தனை மக்களும்
இன்னும் ஒரு மணிநேரம்
பாடும்படி
ஆரவாரம் செய்தார்கள்.

அடுத்து
சாமக்கால பூசைக்கான
நேரம் நெருங்கியதால்
அடுத்தடுத்த நாட்களிலும்
செழியனின்
பண்ணிசையும்
திரை இசையும்
நடைபேற
இருப்பதாகவும் கூறி
இசை நிகழ்வை
நிறைவு செய்தார்கள்
ஆலய பரிபாலன சபையினர்.

அலுப்பில்லாமல்
இசைக்காக உழைப்பதில்
இனபம் கண்ட செழியன்
மக்களின்
மனமொத்த
கருகோச ஒலிக்குள்ளிருந்து
விடை பெற்றான்.

புலன்களின்
தலைமைப் பீடமல்லவா
மனம்.
இளமையும்
அழகும்
இசைப் பண்டும்
நிறைந்த
செழியனின் தாக்கம்
அன்புக்கரசியின்
அடி மனத்தைக்
குழப்பி விட்டது.

இதுவரையில்
இவள் மனதில்
இப்படி ஒரு
கனவும் கற்பனையும்
ஏற்பட்டதே இல்லை.

அன்புக்கரசிக்கு
இந்த இரவு
ஏகாந்த சுந்தர
இராத்திரியாகவே
இருந்தது.

அவன் குரல்
அவள்
ஆசை மனத்துள்
அடிக்கடி புகுந்து
அக்கினி
அபிசேகம் நடத்தியது.

பருவத்
தேடல் உணரவு
படரத் தொடங்கியது.

என்னங்கள் அனைத்தும்
வண்ண வண்ணக்
கனவுகளாய்
மலர்ந்தன.

மணந்தால்
செழியனையே
மணக்க வேண்டும்
என்ற வைராக்கியம்
அவள் மனதில்
வளர்ந்தது.

தாகத்தோடும்
தவிப்போடும்
தினமும்
திருவிழாவுக்கு வந்தாள்.
செழியன்

தன்னைப்
பார்க்க வேண்டும்

என்பதற்காகவே
விதவிதமாய்
ஆடை
அணிகலன்கள்
அணிந்து
இசை மேடையின்
முன் வரிசையிலேயே
போய்
அமர்ந்தாள்.

இயற்கையை
ரசிக்க
இதயம் உள்ள மனிதன்
தேவையல்லவா?

அடைத்து
வைக்கப்பட்டிருந்தால்
அழகுக்கு
பெருமை இல்லை.
மனித
மனதால்
ரசிக்கும் போதுதானே
அதற்குப் பெருமை.
பண்ணிசை மேடையின்
முன் வரிசையில் அமர்ந்து
அவன் உயிரை
உள் வாங்குவதுபோல்
ஒவ்வொரு நாளும்
பார்த்துக் கொண்டே
இருந்தாள்.

கண்கள் அல்லவா
அவயவங்கள்
அத்தனைக்கும்
தலையங்கமாய்
இருக்கிறது.

விழிகளால் அவனை
விழுங்கிக்கொண்டே
இருந்தாள்.

நிலவின் ஒளி
நிலத்தை
நனைக்காமல்
இருக்குமா?

பால்போல் தெளிந்த
அவள் முகம்
பல ஆடவர்களை

வீழ்த்தும் அளவுக்கு
வசீகரம்
உடையதாகவே
படைக்கப் பட்டிருந்தது.

4. இயல்பான சர்ப்பு

இயல்பாக
இசைக் கலைஞரின்
இதயங்கள்
மென்மையானது.
சுரமானது.

இசைக்கலை
இனபமெனும்
பாவத்தில்
உதயமாவது.
சங்கீத
உலகுக்குள்
தன்னை மறந்து
சஞ்சாரம் செய்பவன்
மிக நூட்பமான
அதிசயங்களை
இசையில்
அறிமுகப்படுத்துவான்.
தேவார திருவாசகத்தை
உருகி உருகிப்
பாடும்போதே
காதல் உணர்வில்
கலந்திருப்பான்.

மாணிடக் காதலை
அறியாதவன்
தெய்வீகக் காதலை
எப்படி அறிவான்.

காதல் ரசனை
இல்லாதவன்

கலைஞராக
இருக்க முடியாதே.

காதல் வந்தால்
சருகுகள்கூட
உயிர் பெற்றெழும்பும்.

பரிசுத்தமான
அழகைக் கண்டால்
முதுமையில்கூட
இளமை திரும்பும்.

முத்தமிழ்
முகிழ்ததால்
முடிவுரைகூட
தொடர்க்கதையாகும்.

ஆதவனைக் கண்டால்
இதழ் விரிக்கும்
அழகுத் தாமரைபோல்.
பருவம் வந்தால்
காதல் உணர்வு
களை கட்டத்
தொடங்கும்.

பாலுணர்வு
பரவுப் பரவ
ஆணுக்கும்
பெண்ணுக்கும்
ஆசை
அழைப்பாணை
விடுக்கும்.

காமம் கருக்கூட்டா
இளமையின் உடல்
சடலமல்லவா?

வாலிபத்தில்
காதலிக்காதவர்
மனம்
மரத்தவர்.

இளமையை ஈர்க்கும்
இன்ப உணர்வு
இயற்கையானது.

காதல்
விபச்சாரமல்ல
இகழ்வதற்கு.

ஜோடி சேர்ந்து
பாடிப் பாடி
பறந்து மகிழும்
பறவைகளைப்போல்
ஆணும் பெண்ணும்
சுதந்திர கீதம்
பாடி மகிழ வேண்டும்.

பருவம் ஒரு
பக்ஞமயான
நந்தவனம்,
அது காதல்
உணர்வுகளால்தான்
பூத்துக் குலுங்கும்.

5. மலர்ந்தும் மணமாகா மலர்கள்

இன்ப நறுமணங்கள்
இல்லாத மலர்கள்
சருகுகளாகவே
காலங்களிக்கும்.

முதிர் கண்ணியின்
முச்சுத் திணறல்
முங்கில் காட்டையே
எரிக்கும்.

நெருப்புக்குள்
கொதிக்கும்
அவள்
வாழ்க்கை.

தன் உடலையும்
உள்ளத்தையும்
வருத்துகின்ற
காமத் துயரை
எவர் முன்பாகவும்
காட்டிக் கொள்ள
முடியாமல்
உருகி உருகிக்
கருகுவாள்.

அழகும் இளமையும்
அழிந்து போன பின்பு
இழுந்து விட்ட
செல்வமாகும்
இன்பம்.

வாலிபத்தை
தொலைத்துவிட்டு
வயோதிபத்தில்
வருந்துவதால்
யாருக்கு லாபம்.

சேர்த்து வைத்த
இன்பத்தை
தின்னமுடியாது
துன்பத்தில் துவமுவாள்
முதிர்கள்னி.

தன் பட்டினிக்குத்
தீனி போட முடியாத
கொடுமையான
வறுமையல்லவா
இந்த வாழ்க்கை.

தாம்பத்திய
அந்தரங்கத்தை
அனுபவிக்காமலே
அழிந்து போகும்
கொடுமை
இந்த வறுமை.

கல்லறைப்
பூக்கள்தானா
முதிர் கண்ணியர்?
பலர் காதலை
வெறுப்பதுபோல்

காட்டிக் கொண்டாலும்
அந்தரங்கத்தில்
அதற்காக
அமுகிறார்கள்.

துணிவை இழந்து
நழுவ விடப்பட்ட
பல சந்தர்ப்பங்களை
நினைத்து நினைத்து
வருந்துகிறார்கள்.

உருகும் அன்பின்
உணர்ச்சி
இல்லாதவர்கள் அல்லவா
பருவச்கவையை
வெறுப்பார்கள்.

இன்பத்தை
அனுபவிக்க
முடியாதவர்ல்லவா
இந்தப் பழம்
புளிக்கும் என்பார்.

6. தேடல்

இனிக்கும்	உருகிக்
எண்ணங்கள் தான்	கசியும்.
இளமையை	
வளப்படுத்தும்.	காதல் வேண்டிக்
திரைப்படத்துக்	காதல் வேண்டி
காதலொரு	இளமன்று
சித்திரத்தை வரையும்.	கதறும்.
உரை நடையை	மன்னுக்கும்
இள மன்று	விண்னுக்கும்
சிறுகதையாய்	பாலங்கள்
எழுதும்.	அமையும்.
காதலிக்கத் தெரியாமல்	மனதுக்கும்
கற்பனைகள்	மலருக்கும்
விரியும்.	உறவுகள்
கனவுலகுக்	விரியும்.
காட்சி வந்து	
இளமனதை	மக்கள் கூடும்
மயக்கும்.	இடங்கள் தோறும்
மௌன அலை	மனம்
மனதுக்குள்	உறவைத் தேடும்.
சுமைகளையே	
ஏற்றும்.	விழியின் வலையில்
அழகான பெண்கள்	வீழ்ந்த அழகை
அருகிலே இருந்தால்	வீட்டில் வந்தும்
உணர்வு	ரசிக்கும்.
	கால நேரம்
	மறந்து இனபக்
	கவிதைகளை
	வரையும்.

யாரோ

எவரோ

எங்குள்ளார் என்று

இதயம்

கேள்விகள் கேட்கும்.

பெண்கள் கூடும்

இடங்கள் தோறும்

கண்கள்

ஒருத்தியைத் தேடும்.

மனதுக்குப் பிடித்த

மணாளனைத் தேடி

மங்கையின் விழிகள்

அலையும்.

ஆரோக்கியமான

இளையவர் உலகில்

காதல் வரவு

இயற்கையாய் நிகழும்.

பருவமெனும் நதியில்

காதல்

படகை ஒட்டி மகிழும்

ஒவ்வொரு நாளும்

காதல் வருத்தம்

மனத்தை உதைத்து

அழுத்தும்.

தாவணி

மாராப்புக்குள்

தனிமை

தவிப்பைக் கொடுக்கும்.

விழிகளுக்குள்

ஏற்படும்

பொருத்தமே

காதலை மனதுக்குள்

நகர்த்தும்.

மனங்கள் காணும்

காட்சிகள்

அனைத்தையும்

மற்றவர்

விளங்க முடியாது.

விழிகள்

பயணம் செய்யும்

அழுகை

வீட்டார்

அறிய முடியாது.

சந்தர்ப்ப குழநிலை

அமையும் வரைக்கும்

ஏக்கம்

மனதுள் இருக்கும்.

காதல்

ஒரு நாடகம்போல்

அகத்திலே

அரங்கேறும்.

சிலபேர் வெல்வார்

பலபேர் தோற்பார்

இதுதான்

வாழ்க்கையின் விளக்கம்.

7. நோக்கம் நோக்கியது

திருவிழாவின்
எட்டாவது நாளிலேயே
அன்புக்கரசியின் அழகு
செழியனை
தன் வலையில்
வீழ்த்தி விட்டது.

செழியனைப்
பார்க்க வைத்துவிட்டு
அவனைப்
பார்க்காதவள்போல்
நடிக்கத் தொடங்கினாள்.

"யான் நோக்கும் காலை
நிலன் நோக்கும்
நோக்காக்கால்
தான் நோக்கி
மெல்ல நகும்"

அவன் போகும்
ஒவ்வொரு இடத்திலும்
அவன் பார்க்கும்படி
நிற்கிறாள்,
ஆணால் அவனைப்
பார்க்காதவள்போல்
நடிக்கிறாள்.

இப்படி
அவன் ஆசைக்கு
பூசை போட்டுக்கொண்டே
இருந்தாள்.

இதுவரை
இசைக்குள்
பயணம் செய்த
செழியனின் இளமைக்கு
இவளின்
அழகும்
வனப்பும்
எடுப்பும்
உடுப்பின் தொடுப்பும்
புதுவித
இன்பத்தைக் கொடுத்தது.
திரும்பத் திரும்ப
அவளைப்
பார்க்க வேண்டுமென்று
பசியைக் கொடுத்தது.

கன்னியின்
கடைக்கண் பார்வையில்
மிக இலகுவாக
சரிந்து விட்டது
செழியனின் மனது.

பெருமழையின்
வெள்ளப் பெருக்கை
தாங்க முடியாது,
அணையை உடைத்து
தகர்த்து
பறப்படும் நீர்போல்

அவன் மனச்சிறையை
உடைத்துக் கிளம்பியது
காதல் நெருப்பு.
அன்புக்கரசியால்

ஆசையை

அடக்கிவைக்க முடியாமல்
விழிகளைக் கூர்மையாக்கி

செழியனை ஒரு முறை
நேருக்கு நேர்

உற்று நோக்கினாள்.

தன்

விழிப் புலனால்

விருப்பத்தை

வெளிப்படுத்தினாள்.

வாய் பேசுவதைவிட

கண்களால் பேசுவதுதான்

காதலர்க்கு

அதிக இன்பம்

தருகிறது.

பெண்மையின்

மெளனக் கலையை

அறியாமல்,

அவள்

விழியின்

வீச்சுக்குள் சிக்கி

மதி மயங்கினான்

செழியன்.

கண்கள் அல்லவா

காதல் இலக்கியத்தின்

முதல் காட்சிகளை

கற்பித்துக் கொடுக்கிறது.

கண்களுக்குள்தானே

காதல் கல்லூரிகள்

கட்டி எழுப்பப்படுகின்றன.

ஏற்றத் தாழ்வை

இடித்துத் தகர்த்தது

அவள்

இனிய பார்வை.

வேல் விழி மங்கையின்
விழிகளுக்குள்
விந்தைகள் கோடி
குவிந்திருந்தன.

அவள் பார்வைக்குள்

இருந்த தாகமும்

தவிப்பும்

அவன் இதயத்தைப்
பிழிந்தது.

உள்ளத்துள்

எழுகின்ற

எண்ணத்தை

சொற்களைக்கொண்டு

சொல்லாமல்

விழிகளின் பாவங்களால்

விளக்கினாள்

அன்புக்கரசி.

அவள்

முகக் குறிப்புக்கள்

அனைத்தும்

மோகத்தின் தாகத்தில்

மூழ்கி இருந்தது.

இனம் புரியா சக்தி ஒன்று

இதயத்துள் புகுந்து

எழுச்சியையும்

ஏக்கத்தையும்

மயக்கத்தையும்

மகிழ்ச்சியையும்

கொடுத்தது.

8. பள்ளம் நோக்கிய வெள்ளம்.

இன்றையத்திருவிழா
சுவாமி ஊர்வலத்துடன்
நிறைவடைந்தது.

ஏன்தான்
இவ்வளவு விரைவாக
இந்த விழா
நிறைவடைந்ததோ
என்று
இரு இதயங்களும்
கலங்கின.

கூட்டம்
கலையத் தொடங்கியது.
அனைவரும்
குடும்பம் குடும்பமாக
தங்கள் தங்கள்
வீடு நோக்கி
நடக்கத் தெடங்கினார்கள்.

அன்புக்கரசியும்
தன் தாயின் பின்னே
எதையோ இழந்துவிட்டுப்
போவதுபோல்
துயரத்தோடு போகிறாள்.

அன்புக்கரசியைப்
பிரிய மனமின்றி
அவள்
எங்கு இருக்கிறாள்
என்பதை அறிவதற்காக
அவள் சென்ற

திசை நோக்கி
அவள் பின்னே
அவனும் நடக்கலானான்.

ஒரு முறை
திரும்பிப் பார்க்காளா
என்ற ஏக்கத்தோடு
திருவிழாத் தேருக்குப் பின்னால்
நடப்பதுபோல்
வெகு தூரம் நடக்கிறான்.

ஒரு வீட்டு வாசலில்
அன்புக்கரசியின் அம்மா
நிற்கிறார்கள்
வீட்டு வாசலைத்
திறந்து தாய்
முன்னால் போக
அவள் பின்னே செல்ல இருந்த
அன்புக்கரசி
வீதியின்
பின்னே திரும்பி
செழியனின் முகம் பார்த்து
சிரித்து கையசைத்து
தலை குனிந்து
வளவுக்குள் சென்றாள்.

மின்விளக்கின் பிரகாசத்தில்
அவள் முகம்
முழு நிலவாகத் தோன்றியது.

ஒரு சித்திரம்
மறைந்ததுபோல்
அற்புதமாய் இருந்தது
அந்தக் காட்சி.

ஒரு பூங்காவனம்
திரும்பிப் பார்த்துச்
சிரித்தது போல்
மகிழ்சியாக இருந்தது
அந்தப் புன்னகை.

காற்றோடு கலந்த
நறுமணம்போல்
இவனோடு
கலந்து போனாள்
இளங்குமரி.

அன்பு விழி
ஆயிரம் கதவுகளைத்
திறந்துவிட்டது.

ஏக்கத்தின்
பார்வை
ஏதோ சொல்லத் துடித்தது.
பேசாப் பொருளை
பேசின விழிகள்.

நெஞ்சீல்
ஆசை
அலை அலையாய்
மோதியது.

கண் நிறைந்த
காதலியைக்
கண்டதுபோல்
களிந்தனம்
ஆடியது இளமனது.

பேரைத் தெரியாமலும்
பேச முடியாமலும்
பிரிந்தன இரு நதிகள்.

9. வென்றல் திரும்பியது

வந்த வழி நோக்கி
மீண்டும்
வீடு திரும்புகிறான் செழியன்.

புதிய பார்வை
புதிய சேதி
புதிய உணர்வு
புதிய உலகம்
புதிய இன்பம்.

ஆன்மையின்
அகத்துள்
அடங்கியிருந்த
அத்தனை உணர்வுகளும்
பொங்கி பூரித்து
புதுக் கோலம் போட்டன.

மார்பழகும்
மருட்டும்
விழி அழகும்,
புருவ அழகும்
புதுமைகள் பூ விரித்த
புன்னகை அழகும்,
நாணமெனும்
நகையழகும்,
அங்கங்கள் ஒவ்வொன்றின்
அமைப்பழகும்,
பெண்களுக்குள் பேறுபெற்ற
மங்கையாம்
அவளைப் பெருமைப்படுத்தியது.

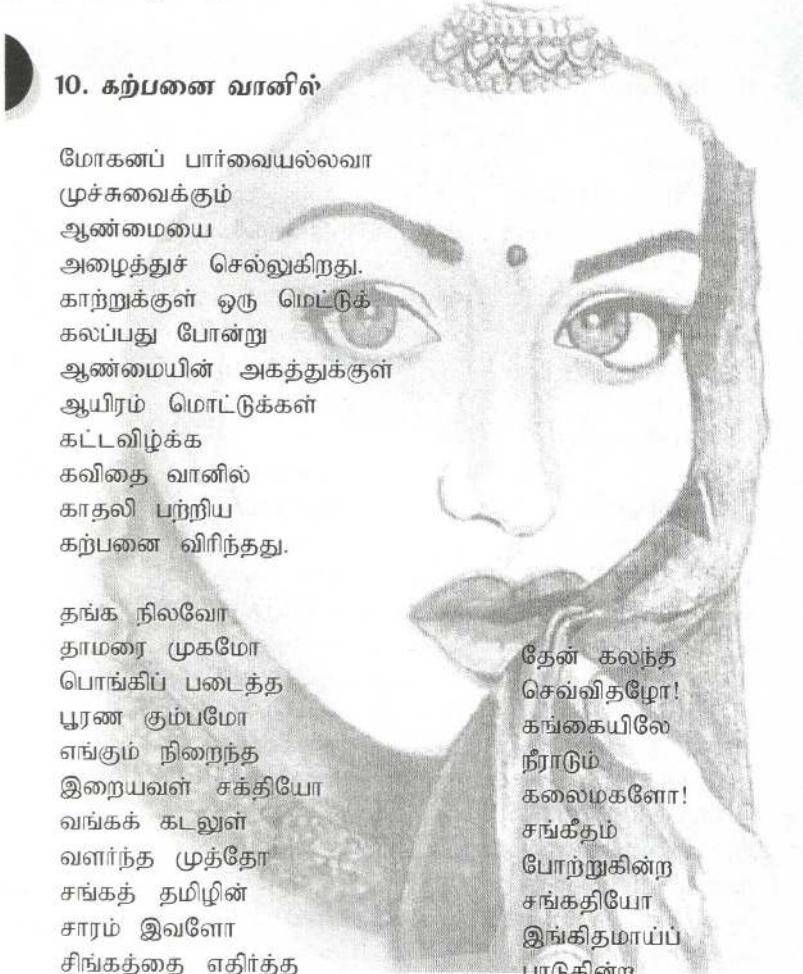
கள்ளுக்குள் இருக்கும்
மயக்கத்தைவிட
இவள் கண்ணுக்குள்
இருந்த கவர்ச்சி
அவன் உயிரின்
கருவறையைக்
கலக்கியது.

அவன் வீரியம் அனைத்தும்
அவள் விழி பட்டு
வெளியேறி விட்டது.

பருவம் அறிந்து
உணர்வு கலந்து
சிறகு விரித்தது காதல்.

மோட்டு வானை
உடைத்துக் காதல்
முதுகு நிமிர்த்தியது.

அவள்
முச்சக் காற்றை
சுவாசிக்க
முடிவெடுத்தது
உணர்வு.

10. கற்பனை வானில்

மோகனப் பார்வையல்லவா
முச்சவைக்கும்
ஆண்மையை
அழைத்துச் செல்லுகிறது.
காற்றுக்குள் ஒரு மெட்டுக்
கலப்பது போன்று
ஆண்மையின் அகத்துக்குள்
ஆயிரம் மொட்டுக்கள்
கட்டவிழ்க்க
கவிதை வானில்
காதலி பற்றிய
கற்பனை விரிந்தது.

தங்க நிலவோ
தாமரை முகமோ
பொங்கிப் படைத்த
பூரண கும்பமோ
எங்கும் நிறைந்த
இறையவள் சக்தியோ
வங்கக் கடலுள்
வளர்ந்த முத்தோ
சங்கத் தமிழின்
சாரம் இவளோ
சிங்கத்தை எதிர்த்த
செந்தமிழ்ச்
செல்வியோ
குங்குமமும்
சந்தனமும்
கொலுவிருக்கும்
குலமகளோ!
செங்கரும்பில்

தேன் கலந்த
செவ்விதமோ!
கங்கையிலே
நீராடும்
கலைமகளோ!
சங்கீதம்
போற்றுகின்ற
சங்கதியோ
இங்கிதமாய்ப்
பாடுகின்ற
இளங் குயிலோ
மங்களங்கள்
தங்குகின்ற
மணமகளோ என்ற
பல்லாயிரம்
கேள்விகளுக்கு
விடையளித்தது மனது.

11. மொனம் பேசியது

அன்புக்கரசி
அவசரம் அவசரமாய்
தன் வீட்டின் மாடிக்கு
ஒடிச் சென்று
செழியன்
வீதியின் வழியே
திரும்பிச் செல்லும்
காட்சி கண்டு
உருகிப்போனாள்.

தன் காதலை
செழியனிடம்
விழியின் வழியாகச்
செப்பியது உணர்ந்து
சிரித்தது மனது.

வீதியால் செல்லும்
அவன் தலை
மறையும் வரை
பார்த்திருந்துவிட்டு
தன் அறைக்குள் சென்றவள்,
அலங்கார
ஆடைகளை அகற்றாமலே
கட்டிலில் சரிந்தாள்.
கனவுலகில் மிதந்தாள்.

இந்த உலகப் பந்து
அன்பாலும்
அழகாலும்
இன்பத்தாலும்
நிறைந்திருப்பதுபோல்
ஆனந்தப்பட்டாள்.

அச்சத்தையும்
நாணத்தையும்
அறைக்குள் இருந்தே
அகற்றிவிட்டாள்.
கணவனோடு
கதைப்பதுபோல்
கட்டிலோடு பேசுகிறாள்.
”அத்தான்
ஆலய மேடையில்
நீங்கள் பாடிய
தோரணையில்
உங்கள் அழகு முகம்
என் மனத்தில்
பதிந்து விட்டது.
என் ஆசைக்கு
உகந்தவர் நீங்கள்தான்.

அன்புக்கினியவரும்
நீங்கள்தான் என்று
என் ஆத்மா
அடையாளம்
கண்டுகொண்டது.
என் விழிகளை
உங்கள் விழிகள்
உள் வாங்கியதும்
நம் உயிர்கள் இரண்டும்
கலந்ததை உணர்ந்தேன்.

உங்கள் விழிகளின்
பரவசத்திலேயே
புரிந்து கொண்டேன்

நீங்கள் என்னைப்
பின் தொடர்வீர்கள் என்று.

அந்நியர் கண்களில்
மண்ணைத் தூவுவதற்காகவே
என்னை நான்
அடக்கிக்கொண்டிருந்தேன்.

நீங்கள் என்னை
நினைப்பது போலவே
நானும் உங்களை
நாள்தோறும்
நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

உங்களைப்
பார்த்த நாள் முதல்
பல இரவுகளாய்
உங்கள்
பாடல்களும்
பார்வையும்தான்
இந்தச் சின்ன இதயத்தை
சிறைப்பிடித்திருக்கிறது.

திருமணமே
வேண்டாம் என்று
செருக்கோடு இருந்த என்
பெண்மைக்குள்
காதல்
பாதாளம் போல்
ஆழமானது
எப்படியென்று
எனக்கே தெரியவில்லை.

சொர்க்கத்தை
உலகத்துள்
தூக்கி நிறுத்திய

சுந்தரனைப்போல்
உங்களை நான்
சந்தித்தேன்.
யாருக்கு யார் என்று
இறைவன் தீர்மானிக்கிறான்.
நமது பொருத்தம்
தேவலோகத்தால்
நிச்சயிக்கப்பட்ட
பொருத்தம் என்று
நம்புகிறேன்.

மனவாழ்க்கை
அமைவதென்றால்
அது
உங்களோடு மட்டுமே
அமையும்.
அப்பா அம்மாவுக்குள்
அடங்கி ஒடுங்கி வாழ்ந்த
எனக்குள்
உங்கள் பார்வை
ஒரு புதிய
புரட்சித் தீயை
தூண்டிலிட்டுப்
போயிருக்கிறது.
என்
அந்தரங்க அறைக்குள்
உங்கள் உருவத்தை
உயிரோடு அழைத்து
வந்திருப்பதுபோல்
ஓர் உணர்வு
என் உடலைத்
தழுவுகின்றது.

நீங்கள்
என் பின்னாலே
வரும்போதே

ஓரு மின்னல்
என்னைத்
தீண்டுவதுபோல்
ஓரு கூச்சமும்
நடுக்கமும்
எனக்குள் ஏற்பட்டது.
கண்ணுக்குள்
வரையப்படும்
வண்ணக்
கணவுகளையெல்லாம்
உங்களிடம்
சொல்லும் நாள்
எந்நாள் என்று
இதயம் கேட்கிறது.

சங்கீத மேகமே
உங்கள்
மோகத்துக்குள் அல்லவா
என் தாகத்தின்
தலைப்புச் செய்தி
எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

பருவம் சொன்ன
சேதிக்குள்
என் உருவம்
தொலைந்து போனதே.
என் இதய வானம்
உங்கள்
இன்பத் தொட்டிக்குள்
விழுந்து,
புதைந்து,
தோய்ந்து,
நனைந்து
இன்பம் காணும் நாள்
எந்நாள்?

பட்டப் பொருத்தமும்
பணப் பொருத்தமும்
சாதிப் பொருத்தமும்
சமயப் பொருத்தமும்
பார்க்கிறார்களே தவிர,
உள்ளப் பொருத்தமும்
உடல் பொருத்தமும்
அறிவுப் பொருத்தமும்
அன்புப் பொருத்தமும்
பார்க்கிறார்களா?

நீங்கள் ஆண்சாதி என்று
முதல்
பொருத்தம் தானே
இந்தப் பெண்சாதியை
பேசவைத்திருக்கிறது.

முடத்தனங்கள்
அனைத்தையும்
உடைக்கும்
முற்போக்குச்
சிந்தனையை
நான் எடுப்பேன்.

திருமணம்
என் பக்கத்தில் இருக்கும்
காதலனின்
சொர்க்கத்தில்
நிச்சயிக்கப் படவேண்டும்.

விசத்தைக் குடித்தால்
ஓரு நொடித் துன்பம்.
பொருத்தமில்லாத
திருமணம்
நிரந்தரத் துன்பம்.

தூய...இன்பக்
காதல் இதயம்
ஆலயம் போல்
ஆராதனைக்குரிய
இடமல்லவா?

இன்பம்
இறைவன் காலழியில்
சமரப்பிக்கப்படும்
மலர்போல்
புனிதமானதல்லவா?

உயர்ந்த அறத்தை
ஒங்கி அறைவதல்லவா
உண்மையான காதல்.

ஒருவனுக்கு
ஒருத்தியையும்,
ஒருத்திக்கு
ஒருவனையும்
உருவாக்கித்
தருவதல்லவா காதல்!

ஆனந்த வேலனு கானத்தை
கம்பன் பாடலாம்
கண்ணதாசன் பாடலாம்
காதலர் பாடக்கூடாதா..?

ஆயிரம் கண்களை
ஜானகி ராமன்

பார்த்திருந்தாலும்
அதில் ஒருத்தியின்
பார்வை மட்டுந்தானே
உணர்வைக் கசக்கி
உயிரைப் பிழிந்தது”
என்று
நினைந்து மகிழ்தாள்.

விதியோடு போராடி
வென்றாலும் மடிந்தாலும்
காதல் இனிமையானதுதான்.

செழியன் ஒரு
சங்கீத வித்துவான்
என்பதைத் தவிர
வேறு எதையும்
அறிந்திராதபோதும்
அவனை அவஞூக்குப்
பிடித்திருந்தது.
அவன் கண்கள்
உண்மை பேசியதை
அவள் உணர்ந்தாள்.
விடியும்வரை
கட்டிலில் புரண்டு புரண்டு
இன்பக் கற்பனையில்
மிதந்தாள்.

விடிந்து
சில மனித்துளிகளின் பின்பே
அவள் கண்கள் உறுங்கியது.

12. நிறைவு நாள்

ஒன்பதாம் நாள்
மாலை நேரம்
மஞ்சள் சூரியன்
மேகங்களுக்குள்
கோலங்கள்
போட்டுக்கொண்டிருக்கிறான்.
பறவைகள்
பாடி மகிழ்கின்றன.

உழவர்கள்
வேலை முடிந்து
வீடு திரும்புகிறார்கள்.

பகல் பொழுது முழுவதும்
ஒய்வெடுத்த
ஆலய
ஒலி பெருக்கிகள்
மீண்டும்
பக்திப் பாடல்களை
ஒலி பெருக்கத்
தொடங்கி விட்டன.
தேவீர்க் கடைகளில்
அடுபுக்கள் மூட்டப்பட்டு
பானைகளில்
தண்ணீர்
கொதிக்கவைக்கப்படுகின்றன.

ஆலயக் குருக்கள்
தீர்த்தத்
திருவிழாவுக்கான
ஆயத்த வேலைகளில்

ஆர்வமாய்
இருக்கிறார்கள்.

ஆதவன் மெதுவாக
மேகத்துக்குள்
இறங்கினான்.

ழூயிக்குள்
பொழுது
மறைந்துவிட்டது.

மருஞம்
இருஞம்
நிறைந்துவிட்டது.

மின் விளக்குகளின்
பிரகாசம்
ஆலய வளாகத்தை
ஜோதி மயமாக்கியது.

மக்கள்
தங்கள்
வீட்டுக் கடமைகளை
முடித்துவிட்டு
குடும்பம் குடும்பமாக
கோயில் நோக்கி
வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

13. ஈ ஒன்று புறப்பட்டது

அன்புக்கரசியின்	சரிபாதிப் போழுது
உடல்	கடந்தது.
கொதித்துக் கொண்டிருக்கிறது.	அவளுடைய
பயத்தினாலா?	இன்றைய
பரப்பினாலா?	இயல்பு நிலை
காதலனை முதல் முதல்	சற்று
நேருக்கு நேர் சந்திக்கும்	வித்தியாசமாகவே இருந்தது.
இதயத் துடிப்பினாலா?	
நெஞ்சின்	
நினைவால்	விதியின் வலிமையை
செழியனைத்	யார் வெல்ல முடியும்.
தொட்டுப்	காலம் சில காதலர்க்கு
பேகம்போதிருந்த	களமமைத்துக் கொடுக்கிறது.
துணிவும் சுதந்திரமும்	
இப்போது	பிறப்புக்கு முன்பே
எங்கு போனது?	சிலரின் இணைப்பை
அவள்	இறைவன்
அடி மனது கனத்தாலும்	எழுதி விடுகிறான்.
ஆசை அரவாரம் செய்தது.	
ஆத்மாக்களின்	உள் ஊர்
முகமல்லவா மனது	இளைஞர்கள்
அது பல கோணங்களில்	பலரும்
பேசிக்கொண்டே இருந்தது.	அவள்
உடல் படபடத்தாலும்	அழகுக்குப் பின்னால்
இதயம்	அலைந்தலைந்து
இன்பத்தை	காதல் வரம் கிட்டாமல்
எதிர் நோக்கி	தோற்று விட்டார்கள்.
ஏறுநடைபோட்டது.	
தன்னை	மனதுக்குள் மலருகின்ற
அலங்கரிப்பதிலேயே	இன்பமல்லவா காதல்

இன்னாருக்கு இன்னார் என்று
இயற்கை எழுதுகிறது.

மன்னவனைக்கூட
மண் குடிசைக்குள்
மண்டியிட வைக்கிறது
காதல்.

பருவம்
பாய் விரித்திருக்கும்
அன்புக்கரசியின்
இளமைக்குள் இருந்த
இன்ப உணர்வு,
செழியனெனும்
வாலிபத் தீ பட்டதும்
கூடர் விட்டு
எரியத் தொடங்கியது
இயற்கைதானே.

அன்புக்கரசியின்
அடிமனத்தில் குடியேறி
அவளை
ஆட்கொண்டுவிட்டான்
செழியன்.

பெண்ணுக்குள்
சர மனம் மட்டுமல்ல
வீர மனமும் இருக்கிறது.
அதை எந்த இடத்தில்
படர விடவேண்டுமோ
அந்த இடத்தில்
பயமின்றி
படர விடவேண்டும்.

பெண் நினைத்தால்
எதையும் சாதிக்கும் ஆற்றல்

அவளோடு
கூட இருக்கிறது.

இதுவரை தாயோடு
பயணம் செய்து
பழக்கப்பட்ட அன்புக்கரசி,
இன்று தோழியரோடு
போகப் புறப்பட்டு விட்டாள்.

அன்புக்கரசியிடம் உள்ள
துணிவையும்
தூய்மையையும்
அறிந்திருந்த தாய்க்கு
அவள் மீது
நம்பிக்கை இருந்தது.
மகள்
எந்தத் தவறும்
செய்யமாட்டாள் என்ற
துணிவோடு
மகளை
ஆலயத்துக்கு அனுப்பிவிட்டு
அவள் சிறிது தாமதித்துச்
செல்லுகிறாள்.

14. ஆலய முன்றலில் அழகிய இளமை

செழியனும்
இரவு முழுவதும்
உறங்கவில்லை.
விடிந்து வெகு நேரமாகியும்
அந்தச் சித்திரம்
சிரித்துக்
கையசைத்துக்
காட்டிய
அற்புத நிகழ்வில் இருந்து
அவனால்
அகல முடியவில்லை.

இன்று எப்படியாவது
அவஞ்டன்
பேச ணேடும்.
அவள் சம்மத்தைப்
பெறுவதற்காய்
சாக நேர்ந்தாலும்
பரவாயில்லை
என்ற
உத்வேகத்தோடு
திருவிழாக்
கோயில் நோக்கி
விரையலானான்.
முந்தயை நாட்களை விட
இன்றைய நாள்
இருவருக்கும்
இனிமையாக இருந்தது.

அணணகடந்த
ஆசை இருந்தது.

அச்சம் இருந்தது.
வேகமும்
விழிப்பும் இருந்தது.

ஆலய வளாகத்தில்
ஆளையாள்
கண்டுகொண்டனர்.
என்றுமில்லாத அழகில்
இருவரும்
ஜோவித்தார்கள்.

தூர இருந்தே
சுந்தர விழிகள்
பேசிக்கொண்டிருந்தன.

டூ இணையற்ற
சக்தியல்லவா இசை.
இத்தனை நாட்கள்
திருவிழாவிலும்
மிக இனிமையாக
தேவார திருவாசக
பக்திப்
பாடல்களைப் பாடி
மக்களின் மனங்களில்
இடம் பிடித்த
செழியனோடு
பலரும்
அறிமுகமாகினார்கள்.

ஆண்கள் பெண்கள்
குமரிகள் என்று

பலரும் வந்து
பேசலானார்கள்.

குமரிகள் பலரும்
கூச்சமில்லாமல்
காதல் கணைகளை
வீசலானார்கள்.

அழகும்
ஆற்றலும் நிறைந்தவரை
அனைவருக்கும்
பிடிக்குமல்லவா?

மக்களின்
பார்வைகளில் இருந்து
தனியாகப் பிரிந்து
அவரோடு எப்படிப்
பேசுவதென்ற ஏக்கத்தில்
அன்புக்கரசி
தவித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

வேறு எந்தப் பெண்ணும்
அவரைக் கவர்ந்து செல்லாமல்
இருக்க வேண்டுமே
என்ற பிராத்தனையோடு
வைத்த கண் வாங்காது
அவனைப்
பார்த்துக்கொண்டே
இருக்கிறாள்.

15. கண்கள் கவிபாடியது

தீர்த்தத் திருவிழாவில்
ஆயிரக்கணக்கான
ஆண்களும் பெண்களும்
மணல் தெரியவில்லை
மக்களின்
தலைகளே தெரிந்தன.

பட்டாடை கட்டிய
பருவ மங்கையர்
பல்லாயிரம்பேர்
கூடியிருந்தார்கள்.

ஆயிரம் கண்கள்
அவை ஏறி
ஆடினாலும்
உன் காதலுக்குரிய
கண்கள் மட்டுமே
உன் உயிரைக் கவரும்.

ஒரு கோடி
ஒளி வீச்க
ஒடி வந்து தாக்கினாலும்
எந்த விழிகளுக்குள்
எந்தெந்த ஒளி வீச்க
இறங்க வேண்டுமோ
அதற்குள் நுழைந்துதான்
ஆன்மாவைச் சேரும்.

மனதின் பொருத்தம்
கண்கள் வழியாகவே
கருத்துக்களைப் பகிரும்.

நெஞ்கக்குள்
நிறையும் பார்வையே
மனதுக்குள்
மகிழ்வை
ஏற்படுத்தும்.

ஒவ்வொரு
பார்வைக்கென்றும்
ஒவ்வொரு பொருத்தமும்
பொருஞும் இருக்கும்.

தாகங்களையும்
தவிப்பையும்
தணிப்பதுவும்
எரிப்பதுவும்
அந்தந்தக்
கண்களுக்குள் மட்டுமே
அமைந்திருக்கும்.

தூரத்தில் நின்றாலும்
தன்
இனபத்துக்குரிய
கண்களை
இனம்
கண்டுபிடிக்கும் ஆற்றலை
இது அறிந்திருக்கும்.

யானைப் படைகளும்
குதிரைப் படைகளும்
ஒன்று சேர்ந்து
தாக்குவதுபோல்

வேல் விழி மங்கையின்
ஒளி வீச்சு இருக்கும்.
கூடிப் புணரும்
கண்களுக்குள்
கவையும்
சுகமும் இருக்கும்.

மின்னலுக்கு
இல்லாத வேகம்
இந்தக் கண்களுக்கு உண்டு.

கரடு முரடான்
கற் பாறைகளையும்
கடந்து போகச் சொல்லும்.

விழிகளின் தாக்கம்
ஆத்மாக்களுக்குள்
அணையாத
இனப் விளக்காய்
எரிந்து கொண்டே இருக்கும்.

மோகனப் பார்வைக்குள் அல்லவா
ஆனந்த ராகம் அத்தனையும்
கூடிக் குரல் கொடுக்கும்.

உன் காதலின்
கண்களை மட்டுமே
உற்றுப்பார்
உண்மையின்
ஒளிச் சுடர்
உன் ஜம்புலன்களைத்
தீண்டுவதை அறிவாய்.

அந்த மோகனப்
பார்வைக்குள்தான்

உன்
முகுத்த நாள்
முடிவெடுக்கப் படுகிறது.

நேர் மின்னோட்டமும்
எதிர் மின்னோட்டமும்
ஒன்றை ஒன்று
தீண்டும்போதுதானே
ஒளி வெள்ளம்
உருவாகிறது.

16. மொழியும் விழியும்.

பார்க்கப்
பார்க்கத்தானே
பரவசம் குவியும்..
அறிய அறியத்தானே
அன்பு வளரும்.
பேசப்பேசத்தானே
பிரியம் அதிகரிக்கும்.
அறிவுக்குமேல் அறிவு
அன்புக்குமேல் அன்பு.
இன்பத்துக்கு மேல் இன்பம்
இதுதானே காதல்.

அன்புக்கரசியின்
விழிகளும்
செழியனின்
விழிகளும்
தூர இருந்தே
தொட்டுத் தழுவி
விளையாடிக் கொண்டிருந்தன.
சரினை
விழிகளும்
புணர்ந்தன.
இன்பக்கிணறுகள்
நிறைந்தன.

ஆத்மாக்கள்
இரண்டும்
இணைந்து
உயிரில் கலந்தன.
ஓழிவு மறைவுகள் இன்றி

உண்மையைப்
பேசியது விழிகள்.

மொழி முளைக்காத
ஆதிகால மக்கள்
அபிந்யத்தால் அல்லவா
அக உணர்வை
அறிவித்தார்கள்.

நவரச
அபிந்யங்களின்
அதிசயங்களை
முகத்தில்தான்
அதிகம் காட்ட முடியும்
என்கிறது பரதம்.

அன்புக்கரசியின்
விழிகள்
தூரத்தில் இருந்தே
சுந்தரனுக்கு
அந்தரங்கத்தின்
ஆரம்பத்தை
சொல்லிக் கொடுத்தது.

நவரசத்தை
அவள் முகம்
நடித்துக் காட்டியது.

கனி ரசத்தை
அவள் இதழ்கள்
மடித்துக் காட்டியது.

மனம் விட்டுப் பேசும்வரை
மயக்கம் தீராதல்லவா?

சபைக்குள் இருந்து
அவள் விழியால்
பேசிய சேதிகளை
அறிந்துகொண்ட செழியன்,

கோயில் கிணற்றிடிக்கு
வரும்படி
சைகை காட்டிவிட்டு
சபையிலிருந்து
எழுந்து
நடந்தான்.

ஆசை வெட்கம்
அறியாது என்பார்கள்.
இறுதி நாளாகிய
இன்றைய சந்தர்ப்பத்தை
நழுவ விட்டால்
வேறு சந்தர்ப்பம்
வராது
என்பதை உணர்ந்த
அன்புக்கரசி,
அச்சத்தையும்
நாணத்தையும்
அகற்றி விட்டு
கழிப்பறைக்குச்
சென்று வருவதாகத்
தாயிடம்
கூறிப் புறப்பட்டாள்..

மங்கையரின்
மனத்துக்குப் பிடித்திருந்தால்

மலையைக்கூட உடைத்துப்
புறப்பட்டு விடுவார்கள்.

மனத்தால்
ஒருவனை நினைத்தால்
மரணம் வரைக்கும்
அவனை
மறக்கமாட்டாள்
ஓமுக்கமுள்ள பெண்.

17. வார்த்தைகள் சந்தித்தன

கிணற்றறைக்கறி
ஆட்கள்
அதிகமாக நிற்கிறார்கள்.
தனிமையாகப்
பேசக்கூடிய இடமென்று
எதுவுமே இருக்கவில்லை.

கிணற்றழியில்
சிலருடன்
பேசிக்கொண்டிருந்த
செழியனைக் கண்ட
அன்புக்கரசி
சிறிது தூரம்
தள்ளி வந்து நின்றாள்.

அவளைக் கண்ணுற்ற
செழியன்
அவள் நின்றுகொண்டிருந்த
இடம் நோக்கி வந்தான்.

அவன் விழியும்
அவள் விழியும்
அருகருகே சந்தித்தபோது
இரு இதயங்களுக்குள்ளும்
இன்ப நடுக்கம் ஏற்பட்டது.
இருவரும்
பேச்க வராமல்
திக்குமுக்காடினார்கள்.

விழிகள்
பச்சைக் கொடி
காட்டினாலும்

வார்த்தை வழியாக
சம்மதம் வரும்போதுதானே
செவிக்கும்
மனதுக்கும்
இரட்டிப்பு இன்பம் கிடைக்கும்.
பெரும்பாலும்
ஆண்கள்தான்
ஆரம்பச் சொற்களை
அவிழ்த்து விடுவார்கள்.

அன்புக்கரசியை
உற்றுப் பார்த்த செழியன்
சிரித்தபடியே
”கலோ என்றான்.”
நாணத்தால்
தலை குனிந்தாள் அன்புக்கரசி.
”இத்தனை அழகை
உங்களுக்கு
கொட்டிக் கொடுத்த
இறைவனுக்கு
நான் கோடி
நன்றி செலுத்துகிறேன்”
என்றான்.
அவனுடைய
ஓரிரு வார்த்தைகளில்
உள்ளம்
கனிந்தாள் அன்புக்கரசி.

”என் சங்கீதத்தைவிடவும்
உங்களைச் சந்தித்த
இந்த நேரம்

சந்தோசமான நேரமாக
இருக்கிறது” என்றான்.

”நான் உங்களோடு
நிறையப் பேசவேண்டும்.

உங்கள் பெயரை அறிய
ஆசையாக இருக்கிறது.
முதலில்
உங்கள் பெயர் என்ன
என்று சொல்வீர்களா”
என்று கேட்டான்.

அன்புக்கரசி
நிலத்தைப் பார்த்தபடி
மௌனமாகவே நின்றாள்.

ஆசை அதிகரிக்கும் போது
வார்த்தைகள் எப்படி
கோர்வையாக
வரமுடியும்.
அன்புக்கரசி மீண்டும்
திக்குமுக்காடினாள்.

”நீங்கள்
ஹனமையாக இருந்தாலும்
பரவாயில்லை
உங்களை எனக்கு
நிறையவே பிழித்திருக்கிறது”
என்றான் செழியன்.

இதற்கு மேலும்
மௌனமாக இருந்தால்
ஆபத்து என்று அறிந்து
தன்னைத்

திடப்படுத்திக்கொண்டு.

”நான் ஒன்றும்
ஹனமையில்லை.
என் பெயர்
அன்புக்கரசி” என்றாள்.

வீணையின்
நரம்பிலிருந்து எழும்
மெல்லிய ராகம்போல்
இனிமையாய் இருந்தது
அந்தக் குரல்.

அமைதியைக் கற்றுத்தரும்
ஆலயம்போல்
அடக்கமாக இருந்தது
அவள் உடல்.

”உங்களைப் போல்
உங்கள் பெயரும்
அழகானது.
அதையும்விட
இனிமையானது
உங்கள் குரல்”
என்றான் செழியன்.

பெண்மைக்குள்
ஆண்மையும்,
ஆண்மைக்குள்
பெண்மையும் சிறிது
கலந்திருக்கும் என்பதை
நிருபிக்க,

சற்றுத் துணிவை
வரவழைத்துக்கொண்டு,

”எனது குரலைவிடவும்
உங்கள் குரல்தான்

|| கிள்ளனர் கிள்பத்துப் பால் ||

மிகவும் இனிமையானது.
நீங்கள் பாடுவதை
வாழ்நாள் முழுவதும்
கேட்டுக்கொண்டே
இருக்கலாம்” என்றாள்.

”உங்களோடு நான்
நிறையப் பேசவேண்டுமே
அந்தப் பக்கம்
போவோம் வாருங்கள்”
என்றான் செழியன்.

”அம்மா என்னைத்
தேடுவார்கள்.
அங்கும்
ஆட்கள் அதிகமாக
இருக்கிறார்கள்
இங்கு வேண்டாம்
இப்போது வேண்டாம்”
என்றாள் அன்புக்கரசி.

”பின் எப்போது
எங்கே” என்று
கேட்டான் செழியன்.

எவ்வளவேவா
பேச வேண்டும் என்று
நினைத்திருந்தாலும்
பயத்தில்
வார்த்தைகள் வராமல்
தடுமாறினாள்.

”இன்றோடு
விழா முழந்து விடும்
இன்றைய நாளை

விட்டால்
உங்களோடு
எப்படிப் பேசுவது”
என்று கேட்டான் செழியன்.

”நாளை மறுதினம்
வெள்ளிக் கிழமை
காலை
பத்து மணிக்கு
எங்கள் வீட்டிலிருந்து
கொஞ்சத் தூரம்
தள்ளி இருக்கின்ற
சித்தி வினாயகர் கோயிலுக்கு
வாருங்கள்” என்று
சூறியபடி
நகர் முற்பட்டாள்.

செழியன்
பெண்களின்
மனதைப் புண்படுத்தாமல்
பேசும் பண்பு தெரிந்தவன்.

அடுத்தவர்
உஸரிவுகளை மதிக்கின்ற
மனிதன்.

அன்புக்கரசியின்
விழிகளுக்குள் இருந்த
கலவரத்தை
விளங்கிக்கொண்டு
”நீங்கள் நிறையவே
பயப்படுகின்றீர்கள்
நாளை மறுதினம் நான்
கண்டிப்பாக வருகிறேன்”
என்றான்.

|| கல்லூரி கிளிடூப் பகு ||

அந்த வார்த்தையைக் கேட்ட
அன்புக்கரசி
”நான் வருகிறேன்” என்று கூறிவிட்டு
சிட்டாகப் பறந்துவிட்டாள்.

இருவர் இதயங்களும்
இன்பத்தால்
குதாகவித்தன.

நீரோடை தேடிய
இளமாண்கள்
இரண்டின்
இதயங்களும் குளிர்ந்தன.
காதலே கடவுளாய்
உலகமாய்த் தெரிந்தன.

காதலாய் இருந்தாலும்
காமமாய் இருந்தாலும்
அதன் ஆரம்ப
அரங்கேற்ற நாள்
மரணம் வரை
மனதை விட்டு
மறையாது.

அந்த
இன்ப நிலையை,
இதயம்
முதுமையில்கூட
அசைபோட்டுக்கொண்டே
இருக்கும்.

அன்புக்கரசி
ஆனந்தக்களிப்பில்
அவைக்குள் இருந்த

அன்னையின் அருகில்
மீண்டும் வந்து
அமர்ந்தாள்.

உடல்கள் இரண்டும்
ஆலய வளவுள்
அமர்ந்திருந்தாலும்
உள்ளங்கள் இரண்டும்
ஒன்றாகக் கலந்து
உறவாடிக்கொண்டே இருந்தன.

விழிகள் நான்கும்
மதுரம் நிறைந்த
சிறுந்த உயர்ந்த
விருந்தை
அருந்திக்கொண்டே
இருந்தன.
நேரம் போனதை அறியாமல்
இன்பத்தில் நீந்தினார்கள்
இருவரும்.

18. கீத மறையா? காதல் மறையா?

இன்றிரவு
விழாவின்
நிறைவு நாள் மட்டுமல்ல
செழியனின்
இசைக் கச்சேரியின்
நிறைவு நாளும்கூட.

இன்று
இப்போது
இன்னிசை வேந்தன்
இளஞ்செழியனின்
திரை இசை கானம்
கேட்கலாம் என்று
ஒலிபெருக்கியில்
அறிவிக்கப்பட்டதும்,
அவையுள் இருந்த
கலகலப்பு அடங்கியது.

மேடையின்
திரைச் சீலை
விலகியது.

ஒரு மிருதங்கமும்
ஒரு வயலினும்
ஒரு கஞ்சராவும்
ஒரு சுருதிப் பெட்டியோடும்
இதுவரை
கச்சேரி நடத்திய செழியன்.

இன்று
சங்று வித்தியாசமாக

மெல்லிசைக்குரிய
பெரிய பரிவாரத்தோடு
காட்சி தந்தான்.

செழியன்
மேடையை நோக்கி
அடி எடுத்து வைக்கும்
போதே
மக்களின் ஆரவாரம்
விண்ணை முட்டியது.
வியாபார நிலயங்கள்
வெறுக்சோடிக் கிடந்தன.

அண்புக்கரசிக்கு
அளவிட முடியாத
ஆனந்தம்.

நள்ளிரவில்
நாடெலாம் உறங்கும்
நடுநிசியில்
தேவலோகம் போல்
பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்த
பாட்டரங்கத் தாமரையில்
பட்டு வேட்டி சால்வையோடு
காட்சி தந்தான் செழியன்.

மக்களின்
வரவேற்புக்கு ஏற்ப
கலைவாணியை
அழைத்துப் பாடுனான்
செழியன்.

|| கிள்ளோச் சின்பத்துப் பாட் ||

சிவப்புக்கல் முக்குத்தி
என்ற படத்தில்
கமலகாசன்
சிறிதேவியை அழைத்துப்பாடிய

"அம்பிகையே
நாயகியே
நம்பியே வாழ்கிறோம் தாயே
எங்கள்
நாளையத் தேவதை
நீயே" என்று
அன்புக்கரசியை நோக்கி
அபினயித்துப் பாடனான்.

அன்புக்கரசியெனும்
சிவப்புக் கமலம்
தலைகுனிந்து
சிரித்தது.

"செங்கமலப்
பூவிடையே
வெண் கமலம்
போலெழுந்து
திங்கள் முகம்
கொண்டெழுந்த தேவி
எங்கள்
திருக்கடலூரின் அபிராமி
தென் மதுரை வாசலில்
தெள்ளமுதாய் எழுந்த
அங்கயர்க் கண் நாயகி
மீனாட்சி
என்மேல்
அன்புவைத்து
நீ கொடுத்தாய்
திருக்காட்சி" என்று

அன்புக்கரசியை
மீண்டும் குறிகாட்டிப்
பாடனான்.

அடுத்த பாடல்
"வந்தாள்
மகாலெட்சுமியே
இனி என்றும்
அவள் ஆட்சியே."

அதை அடுத்த பாடல்
"தேவி சிறிதேவி
ஒரு வார்த்தை
சொல்லிவிடம்மா"
என்ற பாடல்.

அதை
அடுத்த பாடல்
"அம்பிகையே
சஸ்வரியே
எனை ஆளவந்து
கோயில்கொண்ட
குங்குமக்காரி".
இப்படி
அடுத்தடுத்து
புகழ் பெற்ற
அம்மன்
பாடல்களை
பாடிக்கொண்டே இருந்தான்.

இத்தனை நாளும் பாடிய
பாடல்களைவிட
இன்றைய பாடல்கள்
உடலும் உயிரும்
உணர்வும்

|| இங்குள்ள இங்கீதம் முத் ||

ஒன்று கலந்து
இன்பத் திருநாளை
எண்ணி
எண்ணிப் பாடிய
பாடல்களாகவே
அமைந்திருந்தன.

இன்றையப் பாடல்கள்
அனைத்தும்
அன்புக்கரசிக்காகவே
பாடப்பட்ட
பாடல்களான் போதும்
அனைவருக்கும்
அந்தப் பாடல்களில்
இன்பம் கிடைத்தது.

"இசைச் சோலைக்குள்
புகுந்து
இன்னிசை பாடும்
இறையவனே
உன்னை நான்
உயிராக நேசிக்கிறேன்"
என்றது
அவள் உள்ளம்.

"கதிரவனே
என் காதலுக்கு
உரியவனே
காலமெலாம்
உனை மறவேன்" என்று
கசிந்தது அவள் மனது.

மீண்டும் மீண்டும்
அவன்
இசைச் சரங்கத்துள் இருந்து

இன்பத்தேன்
சுரந்துகொண்டே இருந்தது.

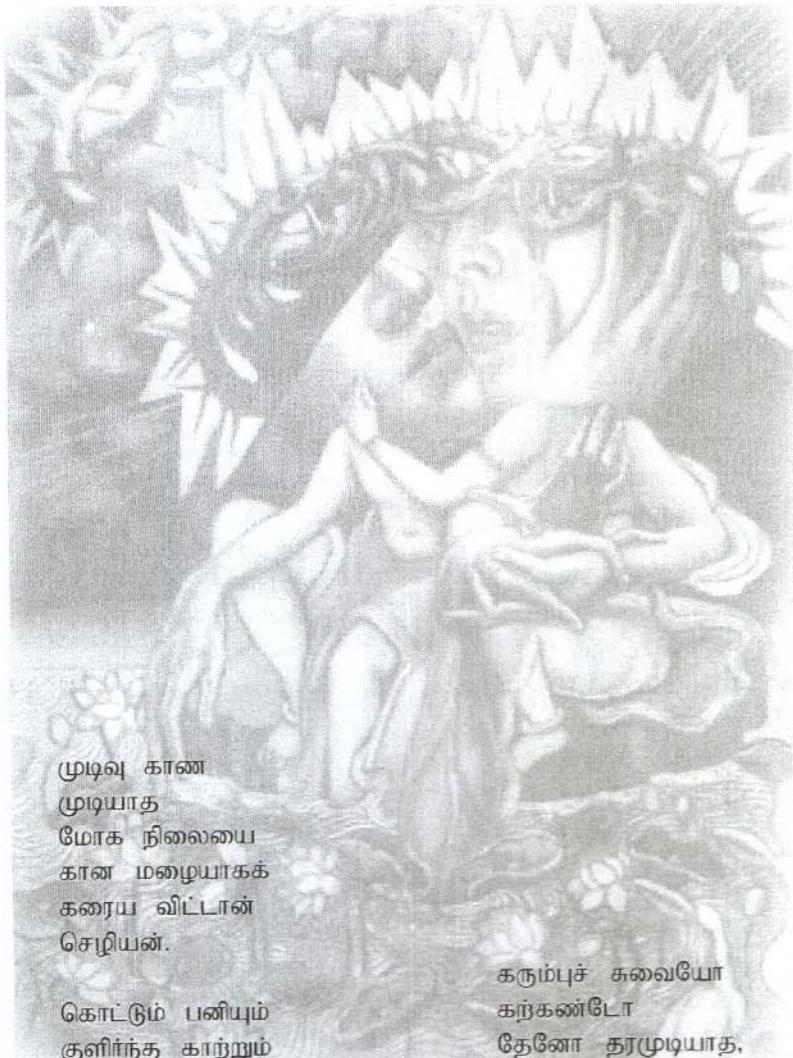
ஒவ்வொரு பாடலின்
ஊடாக
தன் இதயத்தைத் திறந்து
உதயத்தைக் காட்டினான்
செழியன்.

பூர்வ ஜென்ம
உறவின் கவையால்,
அவள்
இதய பூமி
கனத்துக் கணிந்தது.

ஆம்போழுக்காய்
இன்பத்தை
அள்ளி அள்ளிக்
கொட்டினான்
செழியன்.

காதல் உணர்வு
கலகக்காரன்போல்
அவள் உடலைக்
கிளாறியது.

அவன் பாடிய
பாடல்களின்
வரிகளில் உள்ள
மறைமுகமான
கருத்துக்கள்
புதுப் புதுப்
பொருளைப்
புலப்படுத்தியது.

முடிவு காண
முடியாத
மோக நிலையை
கான மழையாகக்
கரைய விட்டான்
செழியன்.

கொட்டும் பளியும்
குளிர்ந்த காற்றும்
கோதை மயிலின்
தேகச் சூட்டை
அணைக்க முடியாமல்
தோல்வி கண்டது.

கரும்புச் சுவையோ
கங்கண்டோ
தேனோ தரமுடியாத,
ஒரு தித்திப்பின்
இன்ப இசையில்
கரைந்து தொலைந்தாள்
அன்புக்கரசி.

19. மங்கையின் மயக்கம்.

இசை நிகழ்வு
நிறைவடைந்தது.
அவள் இதய ஒலி
பேசத் தொடங்கிது.

பூத்துக் குலுங்கிய
புதுமணி இளமை
காந்துக் கிடக்க முடியாமல்
கட்டுக்களை உடைக்கும்
அளவுக்கு
கடுப்பினை ஏற்படுத்தியது.
"வேறு எவரோடும்

பாடாத
வேணுகானத்தை
என்னோடு மட்டுமே
பாடவேண்டும்" என்றது
அவள்
இறை வேண்டுதல்.

"என் இரகசிய
அறைகளையெல்லாம்
உனக்காகத் திறக்கக்
காத்திருக்கிறேன்" என்றது
அவளுடைய
பாரமான விழிகள்.
"கண்ணிமைக்குள்
என் உயிரைக்
கவர்ந்தவனே
உன் மனைக்குள்
நான் வாழ
உரிமை தருவாயா?

இமைப் பொழுதும்
சோர்வில்லாது
உன்னை
அணைத்து வாழ
உரிமை தருவாயா?

இனிக்கும் இரவின்
இன்னிசை இன்பத்தை
எவரும் அறியாமல்
எனக்கு மட்டுமே
அள்ளித்தருவாயா?

வானெழுந்து
நாம் மகிழ்ந்து
வாத்தியங்கள்
மீட்டும் நாள்
எந்நாள் வரும்?
தேனருந்தி
நாம் மயங்கும்
திருநாள்
எப்போது கண்ணா"
என்றது
அவள்
காதல் மயக்கம்.

தெப்பக் குளத்தில்
தீர்த்தம் ஆடும்
நேரம் வரை
அவளுக்கு
மயக்கம் தீரவில்லை.

20. திருவிழா முடிந்தது

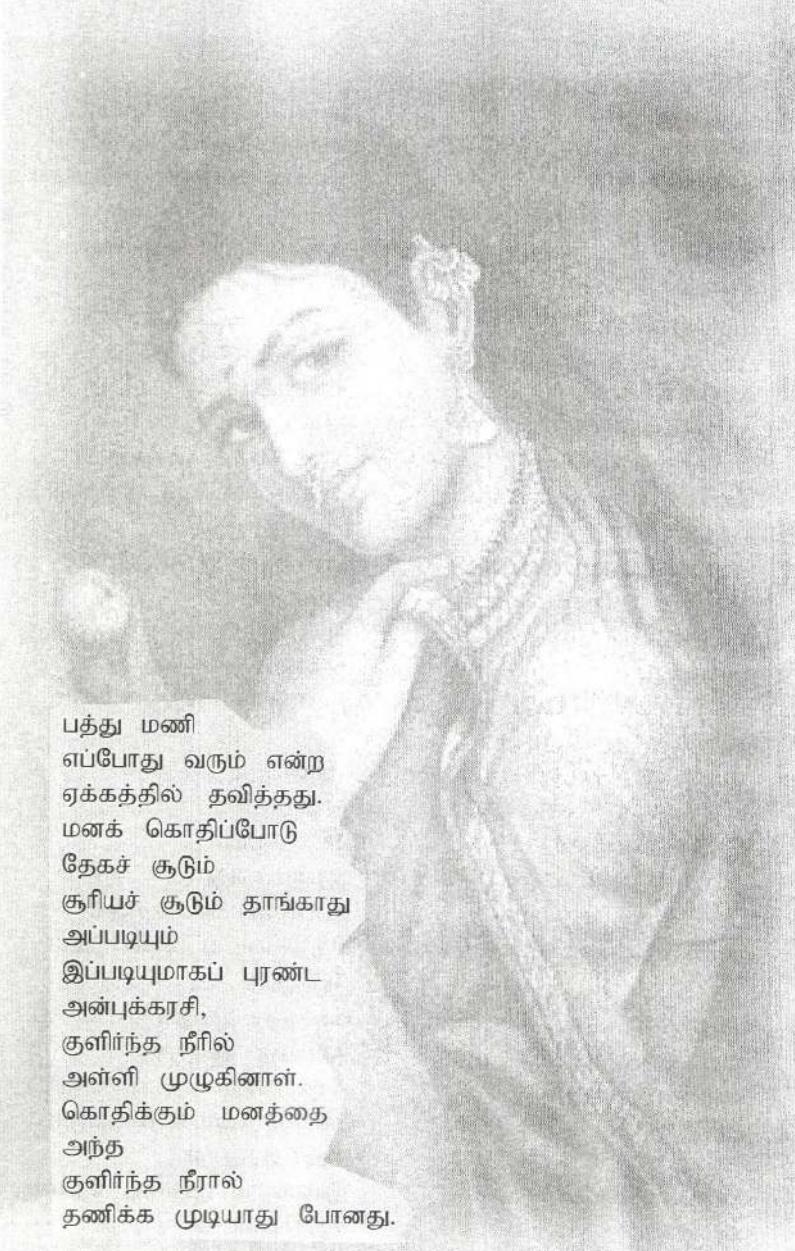
தீர்த்தம்
ஆடி முடிய
பல பலத்து
விடிந்தது.
பலரும்
பாய்களைச்
சுருட்டிக் கொண்டு
தங்கள் தங்கள்
வீடு நோக்கிப்
போகிறார்கள்.

தாயோடு
வீடு போக முடியாமல்
தவித்தாள்
அன்புக்கரசி.

தாகம் தணியாத
தேகத்தைத்
தூக்கிக்கொண்டு
தவிர்க்க முடியாமல்
போகிறாள்.

காலை பத்து மணிக்கு
வீடு வந்தடைந்த
அன்புக்கரசிக்கு
அடுத்த நாள்
பத்து மணிதான்
நெஞ்சில் நின்றது

அவள் விழிகளுக்குள்
அவனும்
அவன் விழிகளுக்குள்
அவளுமாக
கலந்திருந்தார்கள்.
மனதுக்கு பிடித்தவரோடு
வாழ்வது மட்டுமல்ல
மனதுக்குப் பிடித்தவரை
மனதால் நினைப்பதுகூட
சுகமானதுதான்.
அன்புக்கரசியின்
அம்மா
மகளைப் பார்த்து
”விழிய விழிய
கண்விழித்த நீ
கொஞ்சம்
கட்டிலில் சரிந்து
தூங்கு” என்றாள்.

காதல் குயில்
கண்ணுறங்க முடியாமல்
கட்டிலில்
அப்படியும் இப்படியுமாக
புரண்டது.

ஆசை
அடுத்த நாள்
வெள்ளிக் கிழமை

பத்து மணி
 எப்போது வரும் என்ற
 ஏக்கத்தில் தவித்தது.
 மனக் கொதிப்போடு
 தேகச் சூடும்
 சூரியச் சூடும் தாங்காது
 அப்படியும்
 இப்படியுமாகப் புரண்ட
 அன்புக்கரசி,
 சூளிர்ந்த நீரில்
 அள்ளி முழுகினாள்.
 கொதிக்கும் மனத்தை
 அந்த
 சூளிர்ந்த நீரால்
 தணிக்க முடியாது போனது.

21. புலர்ந்தகு யூபாளம்

அடுத்த நாள்
வெள்ளிக் கிழமை.
காரிஞ்சுள் மறைந்தது.
கதிரவன் தெரிந்தது.
பொய்கையில்
தாமரை
பூத்துச் சிரித்தது.
உயிரினங்கள்
அத்தனையும்
உந்சாகமாய்
செயல் படத் தொடங்கின.

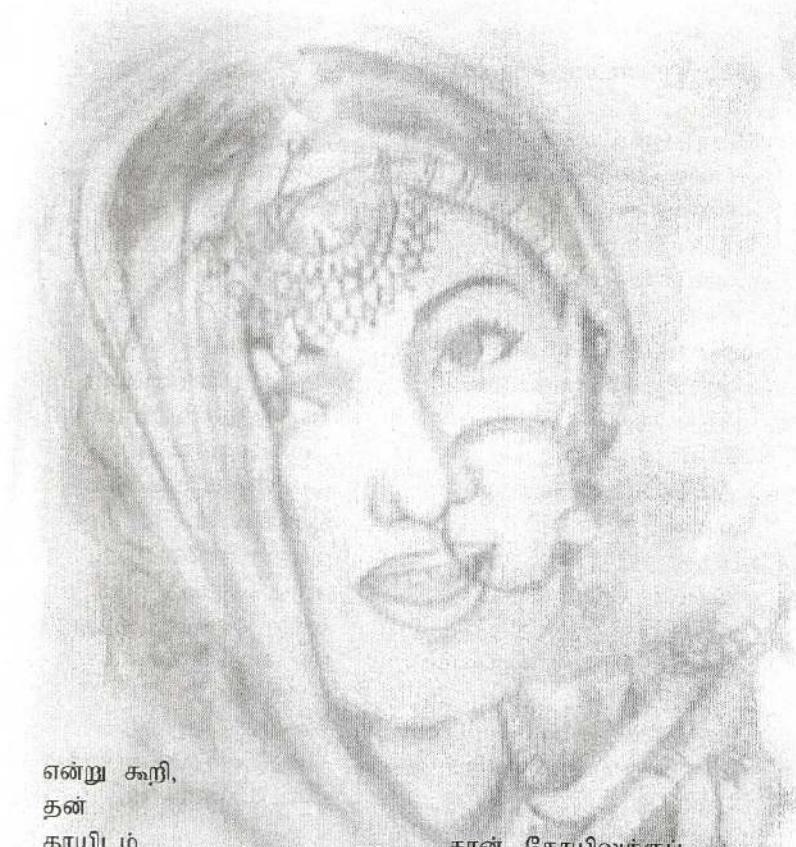
வெள்ளிக் கிழமையின்
விழியல்
சனி ஞாயிறு
ஓய்வுக்கான
மகிழ்ச்சியை
கட்டியம் கூறியது.

காலை ஏழு மணிக்கே
சித்தி வினாயகர்
ஆலயத்தில்
அர்ச்சனைத் தட்டுகள்
அணி வகுக்கத் தொடங்கின.

பக்தர்கள்
அதிகாலையிலும்
மாலையிலும்தான்
அதிகமாகக் கூடுவார்கள்.

அன்புக்கரசியின்
அம்மாவும்

மாலையில்தான்
ஆலயம் செல்வது வழக்கம்.

காலை பத்து மணிக்கு
பக்தத்தர்கள்
அதிகம் கூடமாட்டார்கள்.
இதை உணர்ந்தே
அன்புக்கரசி
செழியனை
அந்த நேரம் பார்த்து
வரச் சொல்லியிருக்கிறாள்..

தாயை விட்டு விட்டு
தனிமையில்
ஆலயம் போக எத்தனித்த
அன்புக்கரசி
தாயண்டை வந்து.

"அம்மா
நான்
எதிர் வரும்
இரண்டாவது
உயர்தரப் பரிட்சையில்
சித்தியடைய வேண்டுமாய்
இருந்தால்,
பக்கத்து ஊருக்குப் போய்
தனியார் நடத்தும்
பிரத்தியேக வகுப்புக்களில்
கலந்து பழக்க வேண்டும்.
அப்போதுதான்
இரண்டாம் முறைத் தேர்வில்
சித்தியடைய முடியும்"

என்று கூறி,
தன்
தாயிடம்
தினமும்
வெளியில் சென்றுவர
சம்மதம் பெற்ற
அன்புக்கரசி.

இன்று மாலை
அந்தப்
பா சாலைக்கு
போக இருப்பதால்,
இன்று காலையே

தான் கோயிலுக்குப்
போகப் போவதாகக்கறி
தாயின்
சம்மதத்தைப் பெற்றாள்.

தன் வாழ்நாளில்
தாயிடம்
எதையும் மறைக்காத
அன்புக்கரசி
இன்று முதல் முறையாக
பொய் பேச ஆரம்பித்தாள்.

22. இரண்டாம் சந்திப்பு

செழியனும்
காலை எட்டு மணிக்கே
தன் ஊரில் இருந்து
புறப்பட்டு
அன்புக்கரசியால் கூறப்பட்ட
சித்தி வினாயகர்
ஆலய வீதியில் உள்ள
ஒரு தேவீர்க் கடையில்
வந்தமர்ந்து
தேவீர்
குடித்துக்கொண்டிருந்தான்.
அவன்
அந்த ஊர்
அம்மன் கோயில்
திருவிழாவில்
இசை நிகழ்வை சிறப்பாக
நடத்தியதால்
கடையில் உள்ள
அனைவரும் அவனைப்
பாராட்டிப்
பேசிக்கொண்டே
இருந்தார்கள்.

அந்த நேரம்பார்த்து
அன்புக்கரசி
இருசக்கர வாகனத்தில்
வந்து இறங்கினாள்.

ஒரு சித்திரச் சிறப்பம்
சிரித்ததுபோல்
அற்புதமான

ஒரு புன்னகையோடு
ஆலய வளவுக்குள்
அடியெடுத்து
வைக்கலானாள்.

அன்புக்கரசி
அவனைக்
கடைக் கண்ணால்
பார்த்துச் சிரித்தபடி
வில்வ மரத்தடியில்
தன் பாதனிகளைக்
களற்றினாள்.
அவள் பின்னே
வந்த செழியனும்
அவள் அருகில் வந்து
தன் பாதனிகளைக்
களற்றினான்.
அவனைப் பார்த்த
அன்புக்கரசி நாணத்தால்
தலை குனிந்தாள்.

பொதிகை மலையிலிருந்து
புறப்பட்ட
பூந்தென்றல்போல்
மெதுவாகத் தலை தூக்கி
விழிகளால் அவனைக்
கைது செய்தாள்.

பட்டப் பகலில்
பருவ நிலவு
அருகில் வந்து

உருகி உருகிப்
பார்ப்பதுபோல்
நவரசங்களை
அள்ளிக் கொட்டினாள்..

செழியனின் தேகத்துக்குள்
பல கோடி
பட்டாம் பூச்சிகள்
பறக்கத் தொடங்கின.
இன்னிசையின்
மகிழ்ச்சி அவன்
இதயத்தில் படர்ந்தது.

23. மனம் திறந்த பேச்சு

தன்னை	நிழலில் போய்
ஒரு நிலைக்குள்	அமர்ந்தார்கள்.
சுதாகரித்துக்கொண்ட	செழியன்
செழியன்	பேச ஆரம்பித்தான்.
“நான் ஒன்பது மணிக்கே இங்கு வந்து விட்டேன்” என்றான்.	“உங்கள் குமான் நினைவுக்குள் முஞ்கி இருந்த எனது மனமும் உறங்கவில்லை எனது விழியும் முடவில்லை. எப்போது விடியுமென்று விழித்துக்கொண்டே இருந்தேன்” என்றான்.
செழியனை ஏற இறங்கப் பார்த்த அன்புக்கரசி “நான் பத்து மணிக்குத்தானே வருவதாகக் கூறினேன் நீங்கள் ஏன் முந்தி வந்தீர்கள்” என்றாள்.	அவன் வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் அன்புக்கரசிக்கு ஆனந்தமாய் இருந்தது.
“எல்லாம் ஓர் ஆர்வக் கோளாறுதான்” என்றான் செழியன்.	“நானும் அதே நிலையில்தான் இருந்தேன்” என்றாள் அவளும்.
முதல் நாட்களில் இருந்த அச்சமும் சூச்சமும் அகலத் தொடங்கியது.	“ஆயிரம் பாடல்களைப் பாடினாலும் சொற்களில்கூட சொர்க்கம் இருப்பதை இப்போதுதான் உணருகிறேன்” என்றான்.
இருவரும் ஆலயத்தின் பின்புறமாக அகன்று விரிந்திருந்த அரசமரத்தின்	கந்றவரும் உற்றவரும்

|| கிள்ளூலோர் கிள்ளூல் பால் ||

மற்றவரும்
கற்பனை பண்ண முடியாத
அந்புதம்
அந்தக் குரலுக்குள்
இருந்ததுபோல் உணர்ந்தான்.

அவள்
அவனுக்குள்
பூரண கும்பம்போல்
நிறைந்திருந்தாள்.

“இப்போதே உங்களை
மணம் முடிக்க
வேண்டும்போல்
இருக்கிறது” என்றான்.
எலும்பையும்
உருகச் செய்தது
அவன் வார்த்தை.
“அவ்வளவு விரைவாகவா”
என்று கேட்டாள்
அன்புக்கரசி.

“நீங்களும் நானும்
தனிமையில்
சந்தித்திருக்கும்
இந்த வேளை
இன்பமானது.
நமது வாழ்நாளில்
இது ஒரு புதிய
அனுபவம் அல்லவா”
என்றான் அவன்.

அவள்
வாய்திறந்து பேச
வார்த்தைகளைத்

தேடினாள்
கிடைக்கவில்லை
மௌனமாய் இருந்தாள்.

புரியாத புதிரின்
புதுமையை
விளக்கியது
அவள் மௌனம்.

கண்ணையும்
மனதையும்
கருத்தையும்
கவர்ந்தது
அவள்
இளநகை.

உள்ளங்கள் இரண்டும்
உறவாடும்போது
வெள்ளமெனப் பாய்ந்து
விரிந்தது காதல்.

அழகு என்பது
முகத்தில் மட்டுமல்ல
உடல் உறுப்புக்கள்
அனைத்திலும்,
சொல்லிலும்,
செயலிலும்,
உணர்விலும்
இருக்க வேண்டும்.

மனம் நிறைந்தால்
அனைத்தும்
நிறைந்து விடும்.
தேக
சுகத்தில் மட்டுமல்ல

ஆண்ம சுகத்திலும்
நிறைவேகக் காண்பதுதான்
அன்புள்ள காதல்.

மறுபடியும்
மெளன்த்தைக்
கலைத்தான்
செழியன்.

“நான் நினைக்கிறேன்
நீங்கள் ஒரு
பணக்கார
வீட்டுப் பெண் என்று.

நான் ஒரு ஏழை,
எனக்கென்று
எந்த ஒரு தொழிலும்
இல்லாத குழலில்
உங்கள் அழகில் மயங்கி
காதலில் கசிந்து
உருகிப்போய்
இருக்கிறேன்” என்றான்.

அவன் முகத்தை
பரிவோடும்

பாசத்தோடும்
பார்த்த அன்புக்கரசி.

“பலருக்கும்
கிடைக்காத
இனிய குரலோடு சூடிய
சங்கீத பூசணம் என்ற
உயரிய பட்டத்தை
வைத்துக்கொண்டு
ஏன் தாழ்மை
மனப்பான்மையோடு
பேசகிறீர்கள்” என்று
அவனுக்குள் துணிவை
தூக்கி நிறுத்தினாள்.

ஒவ்வொரு
ஆணுக்குப் பின்னாலும்
ஒரு பெண்ணின்
தூய கரம் துணையாக
இருக்கும்
என்பதை இப்போது
உணர்ந்தான் செழியன்.

24. அறிவுக்குமேல் அறிவு

அன்புக்கரசி

அவனைப்பார்த்து

“உங்கள் குடும்பத்தைப்பற்றி

அறிய ஆசையாய்

இருக்கிறது” என்றாள்.

“என் தகப்பன்

ஒரு லாறி சாரதி

அம்மா வீட்டில்தான்

இருக்கிறார்கள்.

எனக்கு ஒரு

தம்பி மட்டுமே

இருக்கிறான்” என்றான்

“பாரிய பொறுப்புக்கள்

ஏதும் இல்லை என்பதை

நினைத்து மகிழுங்கள்”

என்றாள்.

அப்போதுதான்

அவனுக்கு

அவனைப்பற்றிக்

கேட்க வேண்டும்போல்

தோன்றியது.

“உங்களைப் பற்றி

உங்கள் குடும்பத்தைப்பற்றி

எனக்கு சொல்லுவீர்களா”

என்று கேட்டான் செழியன்.

“எனது தகப்பன்

வெளிநாட்டில்

ஓர் எரிபொருள் நிலையம்

வைத்து

நடத்துகிறார்.

நான் வீட்டுக்கு ஒத்தப்பிள்ளை.

பட்டப் படிப்பிற்கு

உயர்தரப் பரீட்சையில்

தகுதி என் காணாததால்

மீண்டும் ஒரு முறை

பரீட்சை எழுதுவதற்காக

அம்மாவோடு

இருக்கிறேன்” என்றாள்.

“பரீட்சையில் தேறினால்

வெளிநாடு

சென்று விடுவீர்களா” என்று

கேட்டான் செழியன்.

“அப்பா அப்படித்தான்

விரும்புகிறார்” என்றாள்.

இந்த

வார்த்தைகளைக் கேட்டதும்

தின்னப் பழம் கொண்டு

தருவான்

அதை தின்ன நினைக்கயில்

தட்டிப் பறிப்பான்

என்ற பாடலை நினத்து

கலங்கினான்.

தலைப் பேறு

பிறந்த

மகிழ்ச்சிச் சேதி

வந்த சில நிமிடத்தில்

|| இன்னோர் இன்புத்தும் மாக் ||

மனைவி இறந்த
சேதியைக் கொண்டு வந்த
வைத்தியர் போல்
அவளைப் பார்த்தான்.

செழியனின் பார்வையில்
இருந்த
துயரத்தை உணர்ந்த
அன்புக்கரசி
“பயப்படாதீர்கள்
நான்
உங்களை விட்டுப்
போக மாட்டேன்
போனால் இருவரும்
ஒன்றாகப்
போவோம்” என்றாள்.

“உங்கள்
அப்பா அம்மா
என்னை நீங்கள்
மணம் முடிக்கச்
சம்மதிப்பார்களா”
என்று கேட்டான்

“போராட்டந்தான்
சம்மதிக்க வைப்போம்”
என்றாள் அவள்.

மகிழ்ச்சி அடைந்த
செழியன்
“உங்கள்
தொலைபேசி என்களைத்
தருவீர்களா” என்று
கேட்டான்.
அவள் அவளது

கைத் தொலைபேசி
இலக்கங்களைக் கொடுத்துவிட்டு
“உங்கள் தொலை பேசி
என்களைத் தாருங்கள்”
என்று கேட்டாள்.

செழியன்
தன்னிடம் தொலை பேசி
இல்லை
என்பதைச் சொன்னவுடன்
அவனின் வறுமை
நிலையை
உணர்ந்து கொண்டாள்.

“நீங்கள் உங்கள் வேலைக்காக
இதுவரை
என்ன என்ன
முயற்சிகளை
எடுத்திருக்கிறீர்கள்” என்று
கேட்டாள்.

“அரசாங்க பாடசாலையில்
சங்கீத ஆசிரியர் பணியில்
சேர்வதற்காக
முயற்சிகளை
எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.
தொலைக்காட்சிப்
பாடகனாகவர
விண்ணப்பங்களை
அனுப்பிக்கொண்டிருக்கிறேன்.”

அரசியல் வாதிகள்
பல இலட்சம்
ரூபாய்கள் கேட்பதாகவும் கூறி
“எப்படியும்

இந்த வருடத்துக்குள்
ஏதோ ஒரு
தொழிலைத் தேடி
எடுத்து விடுவேன்” என்றான்.

அன்புக்கரசி
அதற்குமேல்
எதையும் கேட்டு
அவன் மனதை
புண்படுத்த விரும்பாமல்,
”நாம் வந்து
வெகு நேரமாகிறது
அம்மா வேறு
தேடுவார்கள்”
என்றாள்.

”நாம் மறுபடி
எப்போது
எங்கே சந்திப்பது”
என்று கேட்டான்.

”இன்று மாலை
ஜந்து மணிக்கு
உங்கள்
ஹரில் உள்ள
இராஜா
அக்கடமியில்
மாலை நேர
வகுப்பில் சேர்ந்து
படிக்க வருகிறேன்”
என்றாள்.

இந்த வார்த்தையும்
அவள் படிக்க வருகின்ற
இடத்தையும் கேட்டதும்

இரட்டிப்பான மகிழ்ச்சி
பொங்கியது
அவனுக்குள்.

உணர்ச்சி வயப்பட்ட
செழியன்
”அந்தப் பாடசாலையை
எனது நண்பன் தான்
நடத்துகிறான்.
அது
எனது வீட்டின் அருகில்,
அடுத்த வீட்டில்தான்
இருக்கிறது.
இரு வீட்டையும்
ஒரு சுவர்தான்
மறைத்திருக்கிறது” என்றான்.

இருவரும் இணைவதை
இயற்கையே
விரும்பியதுபோலும்
காலம் அவர்கள்
காதலை
கை குலுக்கி
வரவேற்பதுபோலும் இருந்தது.

”எத்தனை மணிக்கு
வருவீர்கள்” என்று
மீண்டும் கேட்டான்.

”ஜந்து மணிக்கு” என்றாள்
அன்புக்கரசி.
”ஏன்
நாலு மணிக்கே
வர முடியாதா” என்று
கோட்டான் செழியன்.

அவள்

“பார்ப்போம்” என்றாள்.

மகிழ்ச்சி என்பது
மனதில்
உதயமாகும் போது
விழியிலும்
முகத்திலும்
ஒரு வெளிச்சம்
உருவாகுமல்லவா?

இருவர்
இதயங்களுக்குள்ளும்
ஒரு பிரகாசமான
எதிர்காலம் தெரிந்தது.

உள்ளத்தை
ஊடுருவிச் செல்லும்
பார்வையோடு
மதுரம் நிறைந்த
வார்த்தைகளால்

”நான் போம்
வருகிறேன்”
என்று கூறியபடி
பிரிய மனமின்றி
தன்
இருசக்கரவாகனத்தில்
ஏறிச் சென்றாள்.

அழகும் அன்பும்
பண்டும் பணமும்
குணமும் நிறைந்த
அதிசயம் ஒன்று
விடை பெற்றுப் போனது.

கண்ணுக்குள்ளும்
மனதுக்குள்ளும்
உணர்வுக்குள்ளும்
காதலைச் சுமந்தபடி
விடை
கொடுத்தான் செழியன்.

25. தாயின் கணிப்பு

என்றுமில்லா
மகிழ்ச்சியோடு
தன் வீடு வந்த
செழியனைப் பார்த்த
அவன் தாய்.
"ஒரு கோடி ரூபாய்
பரிசு கிடைத்ததுபோல்
என்ன இவ்வளவு
குதூகலத்தோடு
வருகிறாய்".
என்று கேட்டாள்.

நேசமுள்ள
தாய்மை
தன் பிள்ளையின்
மன நிலையை
அதிசீக்கரமாய்
அறிந்து கொள்ளுமல்லவா?
"ஒன்றுமில்லை அம்மா"
என்று கூறினான்.

மீண்டும் மகனை
உற்றுப் பார்த்து
"முதல் முதல்
காதல் கீதல்
முளைத்து விட்டதோ"
என்று கோட்டாள்.
பதில் கூறாமல்
கிணற்றிக்குச் சென்று
முகம் அலம்பி

வியர்வையால் நனைந்த
உடைகளை மாற்றிவிட்டு
மதிய உணவை
முடித்துக் கொண்டு
தன்
மனதைப் பறித்தவள்
மாலை வருவாள் என்ற
மகிழ்ச்சியில்
தன் அறையில்
இரண்டு மணித்தியாலங்கள்
அவள் நினைவை
நெஞ்சில் கூந்தபடி
படுத்திருந்து விட்டு
தன் நண்பன்
இராஜா நடத்தும்
அக்கடமிக்கு வந்தான்.

தன் உயிர்த் தோழனிடம்
தான் அன்புக்கரசியை
காதலிப்பதுபற்றி
அறிவித்தான்.

அன்புக்கரசி
இன்று இங்கு
வகுப்பில் சேர வருவாள்
அவஞ்டன் நான் பேச
உனது உதவி
தேவை என்றான்.

தன் நண்பன் இராஜா
செழியனைப் பார்த்துக்
கேட்டான்

"நீயுமா காதலிக்கிறாய்?
படிக்க வேண்டும்
உழைக்க வேண்டும்
அம்மா அப்பாவை
நன்றாக
வைக்க வேண்டும்
என்ற வெறியோடு
இருந்த உன் மனத்தை
மயக்கிய
அந்த
மங்கை யாரப்பா?

நிச்சயம்
அவள் ஒப்பற்ற

அழகியாகத்தான்
இருப்பாள்.

எங்கே சந்தித்தாய்
எவ்வளவு நாளாகப்
பழக்கம்.
ஒப்பற்ற அழகியோ"
என்று கேட்டான்.

செழியன்
அவளைப்பற்றியும்
அவள்
விழிகளைப்பற்றியும்
ஒரு விமர்சனமேசெய்தான்

26. அவள் விழிகள்

”தங்கத்தால்
செதுக்கிய
அங்கத்தையடைய
மங்கையை,
ஆஸய முன்றவில்
பார்த்ததும்
மயங்கியது
என் மனது.

அவள்
அங்கங்கள்
ஒவ்வொன்றும்
அமிர்தத்தினால்
மெருகேற்றப் பட்டிருந்தது.

படிக்கப் படிக்க
இனிக்கும் இன்ப
இலக்கியம்போல்
இனிப்பாக இருந்தாள்.

கண்களால்
தழுவத்தழுவ
சுகங்கள் சுரக்கும்
சுந்தர புரிபோல்
சுகமாக இருந்தாள்.

ஆண்டவன்
அழகையெல்லாம்
அவள்
அங்கங்கள் எங்கனும்
கொட்டிக் குவித்திருந்தான்.

உள்ளும் புறமும்
ஒளி முகம் காட்டிய
உத்தம சாதிப்
பெண்ணவள்.

அவள்
கருவிழிகள்
இருவேலாய்
என் உயிரைத்
தாக்கியது.

இன்பத்தைக் கொட்டிய
இனிய விழிப்
பார்வையது.

எத்தகைய
இன்னலையும்
எதிர்கொள்ளத்
தூண்டிய பார்வையது..

என்
மொத்த
உலகத்தையும்
மோகத்துள்
இருத்திய பார்வையது.

இதுவரை எவரும்
பார்த்தறியாத
புதிய
பூஞ்சோலையது.

|| சின்னவீரர் சின்பத்துமி மாஞ் ||

கொங்கலைகள்
இரண்டும்
திங்களையும்
நூயிறையும்
தீக்குளிக்க வைக்கும்.

இயற்கையையும்
வசியம் செய்யும்
சர விழிப்
பார்வையது.

ஏர் முனையும்
போர் முனையும்
இதற்கீடாய்
இருந்ததில்லை.

மருந்தும்
விருந்தும்
அவள்
பார்வையில்
இருந்தது.

காதலுக்கும்
காமனுக்கும்
அவள் பார்வை
உயிரளித்தது.

அவள்
ஏர விழிப்
பார்வைக்குள்
ஒரு கோடிக்
கேள்விகள்
விரிந்திருந்தது.

பலருக்கும்
நெருப்பாய்
இருந்த பார்வை
எனக்கு மட்டும்
இனிப்பாய் இருந்தது.

இன்பத்துக்கின்பம்
அவள்
இதயத்துள்
புதைந்து
நனைவது.

நீல விழிப்
பார்வைக்குள்
நெருப்பும்
நீரும்
நிறைந்திருந்தது.

எனக்கு உயிரளித்த
இன்பத்தின்
பெட்டகமது.

என்
கடிமனதை
உடைத்துக்
கணிய வைத்த
பார்வையது.

காமத்துப் பாலை
கண்களுக்குள்
மறைத்து
நிறைத்து வைத்திருந்த
காரிகை அவள்.

|| தீங்களேர் ஒன்றியம் மால் ||

அமுதைப் பொழியும்
விழியைத்
தமுவக்தமுவச்
ககமாய் இருந்தது.

தமிழுக்குள்
இல்லாத
இனிமை
இந்த
நிலவுக்குள்
இருந்தது.

ஆயுள் முழுதும்
அவள் பார்வை
என்
மனதோடு இருக்கும்.
அதற்குப் பின்னும்
வாழ்விருந்தால்
அது
அவளோடே
இருக்கும்” என்றான்.

அவன் கூறிய
வார்த்தைகளைக்
கேட்ட
இராஜா,
”உன்று கற்பனை
தமுவிய
அற்புத
அழகியைப்
பார்ப்போம்”
என்று கூறியபடி

இருவரும்
தனிமையில்

கலந்து பேசுவதற்காக
ஒரு விசேட
அறையைக் காட்டி
அதனுள் செழியனைப்
போய் இருக்கும்படி
கூறினான்.

செழியன் சென்று
சில நிமிடங்களில்
அன்புக்கரசி
கல்வி நிலையம்
வந்தாள்.

அற்புதமான
அந்த அழகுக்கலையின்
வடிவம் கண்டு
ஒரு நிமிடம்
இராஜாவின் உள்ளாம்
பிரமித்தது.
இதுவரை இப்படி ஒரு அழகி
தன் கல்விச் சாலையில்
கற்றுக்கொள்ள
வந்ததே இல்லை.
செழியன்
கொடுத்து வைத்தவன்
என்று
மனதிற்குள் நினைத்தபடி.

அன்புக்கரசிக்கு
வணக்கம் கூறியபடி
”நீங்கள்தானே
அன்புக்கரசி” என்று
கேட்டான்.

ஆம் என்று கூறியபடி
”என் பெயர் எப்படி

|| விள்ளுவேர் இன்பத்துமான் ||

உங்களுக்குத் தெரியும்”
என்று கேட்டான்.

”எப்படியோ
தெரிந்து விட்டேன்”
என்று கூறியபடி

”செழியன்
உங்களுக்காக
காத்திருக்கிறார்
அந்த அறைக்குப்
போங்கள்” என்றான் இராஜா.
அன்புக்கரசி
அறைக்குள் செல்லத்
தயங்கினான்.

”பயப்படாதீர்கள்
செழியன்
என்
உயிர்த் தோழன்,
அவன்
உத்தமமானவன்
தாராளமாக எங்களை
நீங்கள் நம்பலாம்” என்று
இராஜா அவளுக்குக்
கூறியதைக் கேட்ட செழியன்
உள்ளிருந்து
வெளியே வந்து
அன்புக்கரசியை
கனிவோடு பார்த்து
”வாருங்கள்” என்றான்.
அவன் வார்த்தைக்குள்
கட்டுண்ட அன்புக்கரசி

மறுப்பும் எதிர்ப்பும்
இல்லாமல்
அவன் பின்னே சென்றாள்.

நம்பிக்கையல்லவா வாழ்க்கை
இருவரும்
ஒருவரில் ஒருவர்
பூரண நம்பிக்கை
வைத்திருந்தார்கள்.
இருவரும் ஒருவர் என்று
உறுதியானால்
பயம் விலகிவிடுமல்லவா.
அறைக்குள் சென்ற
அன்புக்கரசி
தான் கொண்டு வந்திருந்த
பரிசுப் பார்சலை
செழியனிடம் கொடுத்தாள்.
”என்ன இது” என்று கேட்டான்
செழியன்.
”உடைத்துப் பாருங்கள்”
என்றாள் அன்புக்கரசி.

செழியன் பார்சலைப்
பிரித்தான்
அதற்குள்
விலை உயர்ந்த
கைத் தொலைபேசி இருந்தது.
மனமகிழ்ந்த செழியன்
”நான்லல்வா உங்களுக்கு
முதற் பரிசை
கொடுத்திருக்க வேண்டும்.”
என்று
கூறியபடி

தன் நிலை உணர்ந்து
நானுமற்றான்.

”என்
நான்
நீ என்று
பிரித்துப் பார்க்கிறீர்கள்.
இனி நீங்கள் வேறு
நான் வேறு அல்ல
எனக்குரியது எல்லாம்
உங்களுக்கு
உரியதே” என்றாள்
அன்புக்கரசி.

நீண்ட நேர
உரையாடலுடன்
அன்றையப் பொழுது
முடிந்தது.
அடுத்தடுத்த நாட்களும்
அவர்களுக்கு
களமமைத்துக் கொடுத்தது
அந்தக் கல்விச்சாலை.

இருவருக்கும்
நெருக்கமும்

இறுக்கமும் ஏற்பட்டது.
ஆளையாள்
அறிய அறிய
உறவு வலுப்பெற்றது.

மாலை முழுவதும்
இராஜா
கல்விக்கூடத்தில்
சந்தித்திருப்பார்கள்.

வீடு வந்ததும்
நள்ளிரவு வரை
தொலை பேசித்
தொடர்பில்
இருப்பார்கள்.

பெண்கள்
முகத்துக்கு முன்னால்
பேச கூச்சப்பட்டாலும்
தொலைபேசியில்
பேசுவதென்றால்
விடிய விடிய
வித்தியாசமாகக்கூடப்
பேசத் துணிவார்கள்.

27. தொலைபேசித் தொடர்பு

செழியன் தொலைபேசியில்
அன்புக்கரசியை
கேட்டான்
"உங்கள் அம்மாவுக்கு
நம் காதல்
விவகாரம் தெரியுமா" என்று.

"உங்களை
மறங்கக முடியாமலும்
விட்டார் முன்
மறைங்கக முடியாமலும்
நீங்கள் மூட்டிய
காதல் நெருப்பில்
ளரிந்து
கொண்டிருக்கிறேன்" என்றாள்.

"ஆயிரம் ஆயிரம்
ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே
உளக்கும் எனக்கும்
உறவு இருந்ததுபோல்
உணருகின்றேன்"
என்றான் அவன்.

"நீங்கள் என்னுடையவர்
எனக்காகவே
பிறந்தவர்
உங்கள் தாயின்
கருவில் இருக்கும்போதே
எனக்காக
நிச்சயிக்கப் பட்டவர்"
என்றாள் அவள்.

"அன்பே
என் இறுதி ஊர்வலம்
உங்கள் முடியில் இருந்தே
நடைபேற வேண்டும்"
என்றாள்.

"என் அப சகுனமாய்ப்
பேசுகிறீர்கள்"
என்றான் அவன்.

"சில காலம் வாழ்ந்தாலும்
உங்களோடு முடியட்டும்
என் உறவு" என்றாள்.

"உயிருக்குப் பிறப்பொன்று
இருந்தால்
உன்னோடு பிறக்கட்டும்
உயிர்ப்பு" என்றான் அவன்.

"இறக்கை இல்லாமலே
பறக்கிறேன்"
என்றாள் அவள்.

"உறக்கமில்லாமலே
இன்பத்தில்
மிதக்கிறேன்"
என்றான் அவன்.

"நதி முடி மறைத்தாலும்
விதி மாறி அடித்தாலும்
புதிதாகப் பூப்போம்

பூவுலகில்” என்றார்கள்.

”என்னை உங்கள்
வீட்டார்

ஏற்க மறுத்தால்
என்ன செய்வீர்கள்”
என்று கேட்டான் செழியன்.

”நீங்கள் இல்லாத வாழ்வு
இந்த நிலவுலகில்
எனக்கு வேண்டாம்
இறந்து விடுவேன்”
என்றாள் அவள்.

”உங்களைக்
கண்டதின் பின்புதான்
என் உள்ளத்து
உணர்வுகளில்
உயிர்த் துடிப்பையே
உணர்ந்து கொண்டேன்.

நீங்கள் இல்லை என்றால்
என் உணர்வுகள்கூட
மடிந்து விடும் அத்தான்”
என்றாள்.
அத்தான் என்ற வார்த்தை
அவள் வாயில் இருந்து
முதல் முதல் ஒலித்தபோது
அவன் உணர்வுகள்
இன்பத்தால்
அமுக்கப்பட்டது.

”அன்பே
என் வாழ்நாள் முழுவதும்

உன் வார்த்தைகளைக்
கேட்டுக் கொண்டே
இருக்க வேண்டும்.

என் இதயத்துள்
நிறைந்திருக்கும்
இன்பத்துக் காவியத்தை
எவரும்
அழிக்க முயன்றால்,
அவர்களையும் அழித்து
நானும்
அழிந்து விடுவேன்” என்றான்.

உள்ளத்தால் ஒன்றிப்
பேசுவதெல்லாம்
உயிரோடு
கலந்து கலந்து
உறவாடும் அல்லவா?

அவன் ஆழ்மனத்துள்
அன்பை
அள்ளி அள்ளிக்
கொட்டினாள் அன்புக்கரசி.

”எப்படி இந்த ஈர்ப்பு
எமக்குள் ஏற்பட்டதென்பதை
இறைவனிடமே
கேட்க வேண்டும்”
என்றான் செழியன்.
”உன்னிடம் உள்ள உறுதிதான்
அமராபதியிடமும்
அனார்கலியிடமும்
இருந்தது” என்றான் செழியன்.

இந்த வார்த்தைகளைக்
கேட்ட அன்புக்கரசி
"ஏன் துயரைச் சுமந்தவர்கள்
பெயர்களைச் சொல்லுகிறீர்கள்.
நம் காதல்
துயரைக் கடந்து
வெல்லும் காதல்" என்று
விளித்தாள்.

"காதலின் கருத்தறிய
கவிஞர்கள்
கற்பண உலகில்
யிதக்கிறார்கள்.
புதுப்புது நாணம்
பூப்பது கண்டு
திகைக்கிறார்கள்.
தூய்மையான காதலுக்குள்
தேய்பிறை இல்லை என்பதை
உன் உள்ள உறுதி
உலகுக்கு
எடுத்துக் காட்டும்" என்றான்.

இனிமையான கவிதைகளை
பதிவு செய்யும்
புத்தகமல்லவா

காதலர்களின்
வார்த்தைகள்.

நாட்கள் நகர்ந்தன
மாதங்கள் மறைந்தன
ஆண்டுகள் இரண்டும்
மாண்டன.

கற்பு வாழ்வுக்கு
களங்கம் வராமல்
காதல் வளர்ந்தது.

எழில் மிக்க
இளமை அழகில்
இருவரும் நனைந்தார்கள்.

மென்மையான
பெண்மைக்குள்
இனிமையாய் இருந்தான்
இளங்செழியன்.

28. ஆசிரியரானான்

அவன்
உள்ளத்து அழகை
உறுதியான
அமைதியான
வார்த்தைகள்
எடுத்துக் காட்டியது
அவனுடைய
தோளின் வலிமை
துன்பக் கதறலைத்
துடைக்கும்
வல்லமை உடையதாய்
இருந்தது.

அவனுடைய அடக்கம்
ஆண்மையின்
பலத்தை
வெளிக் காட்டியது.

இமாலயம் போல்
தன் இதயத்தில்
செழியனை
உயர்வாக மதித்தாள்
அன்புக்கரசி.

செழியனுக்காக
தன்
உயிரையே கொடுக்க
சித்தமாய் இருந்தவள்
உடமைகளைக் கொடுக்கவா
மறுப்பாள்?

செழியனைத் திருமணம்
செய்வதற்கு முன்னதாக
அவன் வாழ்க்கைத் தரத்தை
உயர்ந்த எத்தனித்தாள்.

வங்கிபில்
தன் கணக்கில்
வைப்பிலிடப்பட்டிருக்கும்
பணத்தில்
ஜந்து இலட்சத்தை எடுத்து
அரசியல் வாதி ஒருவனிடம்
கொடுத்து
அவனை ஒரு
சங்கீத ஆசிரியராக்கினாள்.

பின்பும்
செலவு செய்து
தொலைக்காட்சிப்
பாடகனாக்கினாள்.

செழியன்
பாடசாலை சென்று
வருவதற்காக
விலை உயர்ந்த
இரு சக்கர வாகனத்தை
வாங்கிக் கொடுத்தாள்.

மின்னஞ்சல் மூலம்
கருத்தை
கவிதைகளை

|| இங்குளோ இங்குதம் மாக ||

பரிமாற
கண்ணியையும் வாங்கிக்
கொடுத்தாள்.

அவன் மீது வைத்த
அளவற்ற அன்பினால்
அனைத்தையும்
கொடுக்கச் சித்தமானாள்
அன்புக்கரசி.
திரை அரங்குகளிலும்
கடற்கரைப் பூங்காவிலும்
சிறந்த உல்லாச
உணவு விடுதிகளிலும்
மகிழ்ந்து
வளர்ந்தது காதல்.

மாரிகால மழைபோல்
அன்பை அள்ளிச்
சொரிந்தான் செழியன்.

அன்புக்கரசி
காதலில் அதிக
கவனம் செலுத்தியதால்
இரண்டாம் முறையாகவும்
தேர்வெழுதித்
தோல்வி அடைந்தாள்.

இப்போது
அடிக்கடி வெளியில்
செல்ல முடியாததால்
புதுப் புது
காரணங்களைத் தேடினாள்.

அன்புக்கரசியின்
இயல்பு நிலையில்

மாற்றத்தை உணர்ந்த தாய்.
கட்டுப்பாட்டை
அதீகரித்தாள்.

அன்புக்கரசியால்
செழியனை
சந்திக்காதிருக்க
முடியவில்லை.

தனது தாய்
தன்னை விட்டு விலகாது
தன்னுடனே வந்து
உறங்குவதால்
தொலை பேசியில்கூட
சரியாக
பேச முடியாத குழல்.
கடற்கரை ஓரமாக
உள்ள
தங்கள்
தென்னந் தோட்டத்துப்
பக்கமாக போயிருந்து
தொலைபேசில்
செழியனுடன் பேசினாள்.

“அத்தான்
இப்போதெல்லாம்
காரணம் சொல்லாமல்
வெளியில்
வரமுடியாதிருக்கிறது.

எங்கள் வீடு
இருக்கும் இடம்
உங்களுக்குத்
தெரியாதா?
இரவிலாவது

இரகசியமாய்
என்னென்ப பார்க்க
வரக்கூடாதா”
என்று கேட்டாள்.

”வரலாம்....
ஆணால்
ஓழக்கத்துக்கு
இழுக்கை ஏற்படுத்த
நான் விரும்பவில்லை”
என்றான் அவன்.

”பசியை
மறக்க வைக்கும்
உங்கள்
பசுமையான
பார்வையை
பார்க்க முடியாது
பாரமாய் இருக்கிறது
என் மனது” என்றாள்..

”கவலையை விடுங்கள்
நவீன் உலகில்
பேசவா முடியாது.
கணனியில்
போயிருந்து
கருத்துக்களை
எழுதி
மின்னஞ்சலாக்குங்கள்”.
என்றான்
செழியன்.
”இதுவரை
உங்களை
தினம் தினம்

சந்தித்ததால்,
தொலைபேசியில்
தொடர்பில் இருந்ததால்
எதையும்
எழுத வேண்டும்
என்ற எண்ணமே
இதயத்தில்
எழுந்ததில்லையே
அத்தான்” என்றாள்
அன்புக்கரசி.

”இனிமேல்
எழுதுங்கள்” என்றான்.

”காதலர்கள்
கவிஞராவது எப்படி,
இப்படித்தான்
எழுதி எழுதி
இலக்கியவாதிகளாக
மாறுகிறார்கள்.

பரிட்சைகளில்
தமிழில், இலக்கியத்தில்
முதல் தரத்தில்
சித்தியடைந்த
உங்களால்
நன்றாக எழுத முடியும்.
மனதில்
தோன்றுவதையெல்லாம்
எழுதுங்கள்
அதுதான் இலக்கியம்”
என்றான்.
”சரி அத்தான்
நான்
முயற்சி செய்கிறேன்”

என்று கூறியபடி
தொலை பேசித் தொடர்பை
நிறுத்தி,
தோட்டத்தில் இருந்து
வீட்டுக்குள்
நுழைந்த அன்புக்கரசி
தாயண்டை வந்து
"அம்மா
வீட்டில் சும்மா
இருப்பதை விட
ஆங்கிலமும்
கண்ணி வகுப்பிலும்
சேர்ந்து படித்தால்
பின்னால்
இலண்டனுக்கு போனால்
பேருதவியாக
இருக்கும் அல்லவா"
என்று தாயிடம்
கெஞ்சினாள்.

தாயும்
"அப்பாவிடம்
ஒரு வார்த்தை

கேட்டு விட்டு,
அவர் படிக்க
அனுப்பலாம்
என்று கூறியின்
போகலாம்"
என்று கூறினார்கள்.

அன்புக்கரசி
தன் அறைக்குள்
இருந்த
கண்ணியின் முன்
போய் அமர்ந்தாள்.

மகள் ஏதோ
கண்ணியில்
படிக்கிறாள் என்று
எண்ணியபடி
கட்டிலில்
சரிந்த தாய்
தனை மறந்து
உறங்கினாள்.

29. மௌன மனம் பேசியது.

இரவின்
தனிமையில்
கண்ணியின்
முன் அமர்ந்து
பல முறை
எழுதி எழுதி
அழித்து அழித்து
எழுத முயன்றாள்
அன்புக்கரசி.

தனது
மனம் நிறைய
காதலன்
கவித்துவமாய்
பாடிக்கொண்டிருக்கும் போது
தன் காதலைத்தவிர
வேறு எதை எழுதுவாள்.
தன் எண்ணத் திரையில்
விரிந்து மலர்ந்த
காதலனைப்
புகழ்ந்து எழுதுகிறாள்.

"குணக் குன்றே
என்
கோவில்
தெய்வமே - வணக்கம்.

ஆண்மையின்
வலிமையே
அழகுக்கு
அழகனே வணக்கம்.

காகத்தின்
இறகைவிட
கருமையானது
உங்கள் முடி.

மலை
அருவி போன்று
குளிர்மையானது
உங்கள் குரல்.

ஜெந்து நிலங்களையும்
ஆளும்
ஆளுமையுடைய
ஆற்றல்
உங்கள் நேர்மை.

கருங்கல்லின்
பளிங்கித்
தூண் போன்றது
உங்கள்
தோள்கள்.

வாசலைச்
செடிகளை
வளர்க்கும் தளம்
உங்கள் மார்பு.

கன்னி மாடத்தையே
கவர்ந்து இழுக்கும்
காந்தம்
உங்கள்
கரிய விழிகள்.

|| இங்குளோ இங்கத்துமியால் ||

என்னை விரும்பும்
உங்கள் மனமும்
உங்களை விரும்பும்
எனது மனமும்
ஒன்று சேர்ந்தபோது
இந்த
உலகம் தூசாய்
தெரிந்ததல்லவா?

உங்கள் நெஞ்சத்தை
என்
மஞ்சமாக்கிக்கொள்ள
எத்தனை இரவுகள்
தியானத்தில்
சஞ்சரித்திருப்பேன்.

கனவில்கூட
உங்களை
மறக்கின்ற
காட்சி கண்டால்
மரிக்கின்றேன்.
உங்களை நினைக்கின்ற
நேரம் வந்தால்
உயிர்க்கின்றேன்.

உங்கள் பெயரை
உச்சரிக்கும்
போதெல்லாம்
என்
உள்ளத்துள்
ஒரு கோடி
ஒளிக்கீற்றுக்கள்
பிரகாசிக்கின்றன.

உங்கள்
நிமிர்ந்த

நெஞ்சக்குள்
நீதியின்
நீர் ஊற்றுக்கள்
நிறைந்து
வழிந்து
ஓடுகின்றதல்லவா.

உங்கள் விழியின்
வீச்கக்குள் இருக்கும்
வேகம்
மின்னஞ்சலை விடவும்
துரிதமாக
சேதிகளை
சுட்சுட
சொல்லிக்கொண்டே
இருக்கிறதே.

உங்களைக்
காணும் வரை
காதல் உலகத்தில்
காலடி எடுத்து
வைக்காத
கண்ணி நான்.

மனப் பொருத்தம்
மரணத்தைக்கூட
வென்றுவிடும்
ஆற்றலுள்ளதல்லவா?

பல வருடங்கள்
அடைத்து வைக்கப்பட்ட
பழ ரசம்போல்
உங்கள் பார்வை
பருகப்பருக
போதை தருகிறது.”
என்று

|| இங்குள்ள இங்கெல்லையால் ||

காதல் வயப்பட
எழுதிய
அன்புக்கரசியின்
மனதுக்குள்,
காம அலைகள்
வீச ஆரம்பித்ததும்
எழுத்துக்களின்
கருத்துக்கள்
மாறத் தொடங்கியது.

"அத்தான்
மலர்ப் படுக்கையில்
எனைத் தூக்கி
இருத்தி நீங்கள்
சரிக்கும் நாள்
எப்போது.

அரைக் கண் திறந்து
உங்கள்
ஆண்மையை
நான் விழுங்கும்
நாள் எப்போது..

இந்திர லோகத்து
நம்பைகளைக்கூட
இச்சிக்க வைக்கும்
உங்கள் கம்பீரக்
கவர்ச்சியை,
நாள்
முழுவதும்
நான்
ரசிக்கவேண்டும்.
உங்கள்
ஓவிவொரு விரல்களும்
காம சாத்திரத்தின்
குத்திரத்தை

எனக்குக்
கற்பிக்க வேண்டும்.
நீங்கள்
இலக்கணத்தை
மீற வேண்டும்.
பழைய
மரபுத் தலைக்கணத்தை
மாற்றி
அமைக்க வேண்டும்.

புதுமையான
உங்கள்
இன்ப
இலக்கியத்தால்
என் உடலையும்
உணர்வுகளையும்
மகிழ்விக்க வேண்டும்.

நீங்கள்
புதுக்கவிதையில்
பூசை போடும்
போதெல்லாம்
நான்
பூரித்துப்
போகவேண்டும்.

என்னைத் தேடி
நீங்கள் ஏன்
வரக் கூடாது.
இரவின் துயரை
விலக்க ஏன்தான்
முயலக் கூடாது.
காதலனே
எழுந்திருங்கள்.

|| இங்குளேர் இங்குதூம் பக் ||

கார்காலம் முடிந்து
பணியும் குளிரும்
அகன்றது.
வெயிலின் வெப்பமும்
தணிந்தது.

வசந்த காலத்
தென்றுல் வந்து
வாசலைத் தழுவுகிறது.

முற்றத்து நோஜாக்கள்
கொத்துக் கொத்தாய்
முகமலர்ந்து நிற்கின்றன.
மல்லிகை
மரிக்கொழுந்து
மகிழும் பூ
வாசனை
தெருவெல்லாம்
வீசுகிறது.
அடம்பன் கொடி தவஞும்
ஒடற்கரை ஓரமெங்கும்
தாழும் பூ வாசனை
கமகமக்கிறது.

அங்காடிகள் எங்கனும்
முக்கனிகள்
குவிந்திருக்கிறன.

என்
இன்பத்துக்குரியவரே
இளையவரே
இனியவரே
எழுந்து வாருங்கள்..
என் அழகை
ஆட்சி செய்யப்

பிறந்தவரே
புறப்படுங்கள்.
என் அன்புக்குரிய
காதலனே
வானம்
வெளித்திருக்கிறது,
வாழ்வு
செழித்திருக்கிறது.
கொழு கொழுவென்று
என் இளமை
உங்களுக்காகக்
காத்திருக்கிறது.
பட்டாம் பூச்சிகள்
சூட்டம் சூட்டமாய்
யோடி சேர்ந்து
பறந்து மகிழ்கின்றன.

வானத்துப் பறவையெல்லாம்
சிறகு விரித்து
உயர் உயரப்
பறந்து
பாடுகின்றன.

புலன்கள் ஜங்திற்கும்
நிறைந்த இன்பம்
நான் தருவேன்
புறப்படுங்கள்.
மனோறஞ்சித
மலரெடுத்து
மாலை தொடுத்துள்ளேன்
மன்னவனே
எழுந்து வாருங்கள்.

|| இங்களேர் இங்பத்திய மல் ||

முல்லைப் பூவெடுத்து
முடியை
அலங்கரித்துள்ளோன்
முத்தவனே
முதல்வனே
முகம் காட்டு.

இதுவரை எவருமே
திறந்து பார்க்காத
என்
அந்புத நூலகத்தை
திறந்து பார்க்க
விரைந்து வாருங்கள்.

எவருமே
குடிபோகாமல்
பூட்டப்பட்டிருந்த
புத்தம் புதிய வீட்டை
திறந்து
பூசை செய்யப்
பூற்படுங்கள்.

உங்கள் கையில் உள்ள
சொர்க்கத்தின்
திறவு கோலை
கொண்டு வந்து
இந்த ஏழையின்
இனப் வீட்டைத்
திறந்துவிடுங்கள்.

உங்களைத்தவிர
வேறு எவரும்
பார்க்க
பருக முடியாத
இந்த இனிய

புண்ணிய நீருற்றில்
விழுந்து விளையாட
ஒடோடி வாருங்கள்.

புத்தம் புதிய நிலவில்
உங்கள் கால்களைப்
பதிய வைக்கப்
பூற்படுங்கள்.

அன்பே உங்களை
அறிய அறியத்தான்
என் அறியாமை
புரிகிறது.
வெறுமை தெரிகிறது.

இந்த நெஞ்கக்கும்
நினைவுக்கும்
உடலுக்கும்
உறவுக்கும்
நீங்கள் வேண்டும்.

நித்தியத்தின்
சொர்க்கத்தை
இந்த
நிலத்திலே
அனுபவிப்போம்
வாருங்கள்.

சாலைக் கடந்து
சரித்திரத்தில்
சங்கமிப்போம் வாருங்கள்.

பூத்துக் குலுங்கி
புன்னகைக்கும்
இந்தப்

|| இங்குவோர் இன்மத்தும் மால் ||

பூங்கா வனம்
உங்கள்
ஒருவருக்கே சொந்தம்.

பரவசத்தின்
அதிசயத்தை
கதிரவன்போல்
காதல் தேசத்தில்
பரப்ப வாருங்கள்.

உணர்வென்னும்
உலையிங்கு
கொதிக்கிறது.

இன்பத்தைப்
பொங்கலைக்க
எப்போது வருவீர்கள்.
திருநாளைக் காணாத
செப்புக் குடமே
தீர்த்தக் கலசமே
இன்ப நீருற்றி
என்னைக்
குளிப்பாட்ட வாருங்கள்.

கூதல் தரும்
மார்கழியில்
தேகம் எரிகிறது.

காதல் போதையில்
கண் மயங்கிச்
சோர்கிறது.

நேசத்துக்குரியவனே
என்
நெடுநாள் ஆசையை

நிறைவேற்ற
நீ வரவேண்டும்.

விளக்கேற்றியும்
என் வீடு
விரக தாகத்தால்
இருளாகிக்
கிடக்கிறது.

கல்யாணத்
தேன் நிலவில்
கால் பதிக்க
வரவேண்டும்.

வீட்டுக்குள் நானும்
விழித்துக்கொண்டிருப்பேன்
சாமத்தில் வந்தாலும்
தயங்காதே
தட்டு என் கதவை.”
என்று
தன் ஆசை
அனைத்தையும்
கொட்டி
எழுதிவிட்டாள்.

ஆனாலும் அவற்றை
அப்படியே
செழியனுக்கு
மின்னஞ்சல் மூலம்
அனுப்பத் தயங்கினாள்.

பொதுவாக
ஆண்களைவிடப்
பெண்கள்தான்
அதிக கற்பனையில்
முழுவார்கள்.

தங்கள் மனதிலுள்ள
மறைவிடத்தில்
அவை அனைத்தையும்
முடி அடைகாப்பார்கள்.
இவளும் அப்படித்தான்
இருக்கிறாள்.

நள்ளிரவு
கடந்தது
இன்று செழியனின்
பிறந்தநாள்.
பன்னிரெண்டு புத்துக்கு
தன்னு முதல் வாழ்த்தை
தன் குரலால்

தெரிவிப்பதற்காக
கண்ணியில் இருந்து
எழுந்து
குளியல் அறைக்குள்
சென்று
தன்னீரைத் திறந்து
விட்டு
செழியனுக்கு
தன் வாழ்த்தைக் கூறி
பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

30. தாயும் சேயும்

அன்புக்கரசியைக்
காணாத தாய்
குளியல் அறையில்
அன்புக்கரசி
யாரோடோ
பேசிக்கொண்டிருக்கும்
சத்தம் கேட்டு
கதவோரம் வந்து நின்று
மகள் நள்ளிரவின்
பின்பு
யாரோ ஒரு ஆணோடு
அத்தான்
அத்தான் என்று
பேசுவதைக்
கேட்டு விட்டாள்.

"நீ
இல்லாமல் எனக்கு
பிறந்த நாள் விழா
இல்லை,
நீ வந்தாலே
என் பிறந்தநாள்
சிறந்த நாளாகும்,
நீ எப்படியும்
காலையிலாவது
பிற்பகலாவது வரவேண்டும்".
என்று கூறினான் செழியன்.

ஊருக்குத் தெரிந்த
காதல் விவகாரம்
வீட்டுக்குள் இருந்த
தாய்க்கு

இப்போதுதான்
முழுமையாய்த்
தெரிந்தது.

அன்புக்கரசி
குளியல் அறையில் இருந்து
கதவைத் திறந்து
வெளியே வந்ததும்
கதவடியில் தன் தாய்
நின்றதைக் கண்ட
அன்புக்கரசி
தினாக்குற்றுத்
திகைப்புற்றாள்.

தன் தாய் இப்படி
நிற்பாள் என்று
எதிர் பார்க்காததால்
பயத்தில்
உணவந்துபோய்
நின்றாள்.

"யாரடி அவன் அத்தான்.

இங்கிலாந்தில்
நம் சொந்தத்திலேயே
பொறியியல் படித்த
மாப்பிள்ளையை
உன் அப்பா
உனக்குப்
பேசி வைத்திருக்கும்போது
நீ இப்படி ஆடுவது
தெரிந்தால்
அப்பாவின் மானமும்

நம் குடும்பத்து மானமும்
காற்றில் பறக்கும்” என்றாள்.

”உங்கள் மானம்
காற்றில் பறந்தாலும்
ஆற்றில் விதந்தாலும்
எனக்குக் கவலை இல்லை
அப்பா பார்த்த மாப்பிள்ளையை
நான் திருமணம்
முடிக்க மாட்டேன்” என்றாள்.

இதுவரை
தாயை எதிர்த்துப் பேசாத
அன்புக்கரசி
இன்று
வாக்கு வாதப்பட்டாள்.
இதைக்
கேட்ட தாய்
ஆச்சியிப் பட்டாள்.

”அம்மாவை நேசித்த
மகளா நீ.
அடக்கமும்
அன்பும் நிறைந்த
மகளா நீ.
எங்களையே எதிர்த்துப்
பேசத் தூண்டியவன்
யாராடி.
உன் அப்பா
கோபக்காரர்
உன் ஆட்டங்களை
அறிந்தால்
உன்னையும்
என்னையும்
வெட்டிப்
பொலி போடுவார்” என்றாள்.

”நான்
செத்தாலும்
சாவனே தவிர
அந்த மாப்பிள்ளையை
மணம் முடிக்க மாட்டேன்”
என்று கூறியபடி
தன் அறையின் கதவைத்
திறந்து
உள்ளே சென்று
கதவை
முடிக்கொண்டாள்.

உடனடியாக
செழியனுக்கு
தொலைபேசியில்
சேதியைச் சொன்னாள்.

”எப்போதோ ஒரு நாள்
தெரியத்தானே வேண்டும்,
அது இப்போது
தெரிந்திருக்கிறது
அதுவும்
நன்மைக்கே” என்று
கூறி
அவளைத் திடப்படுத்தினான்
செழியன்.

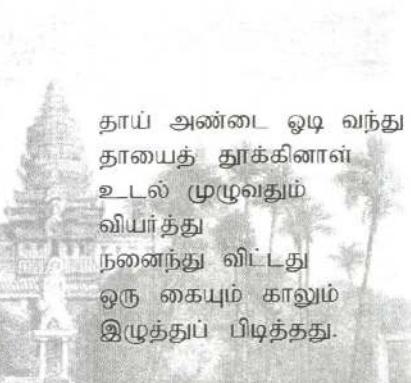
விடிய விடிய
அன்புக்கரசியும்
தூங்கவில்லை
செழியனும்
தூங்கவில்லை
அவள் தாயும்
தூங்கவில்லை.

31. தாயும் நோயும்

காலைப் பொழுது
விழிந்ததும்
அன்புக்கரசி
செழியனின்
பிறந்த தினத்துக்காக
பரிகப் போருள் வாங்கப்
போகப் புறப்பட்டாள்.
அவளை
இடை மறித்த தாய்
இனிமேல்
நீ
தனியே வெளியில்
செல்லக் கூடாது என்று
தடுத்தாள்.
தாய்க்கும் மகளுக்கும்
தர்க்கம் முற்றியது.
அன்புக்கரசி
தாயைத் தள்ளிவிட்டு
வெளியே போனாள்.

ஆத்திரத்தோடு கத்திய தாய்
நெஞ்சைப் பிழித்தபடி
மார்படைப்பால்
தரையில் விழுந்து
துடித்தாள்.

தன் தாய்
தரையில் விழுந்து
துடிப்பதைக் கண்ட
அன்புக்கரசி
பதறியடித்தபடி

தாம் அண்டை ஓடி வந்து
தாயைத் தூக்கினாள்
உடல் முழுவதும்
வியர்த்து
நனெந்து விட்டது
ஒரு கையும் காலும்
இழுத்துப் பிழித்தது.
அன்புக்கரசி
"அம்மா"
அம்மா" என்று
அழுதபடி
செழியனுக்கு
தொலைபேசியில்
நிலமையை அறிவித்தாள்.
செழியன்
வாடகை வாகனத்துடன்
வீட்டுக்கு வந்துவிட்டான்.
அன்புக்கரசியின் தாயை
ஏற்றியபடி
மூவருமாக
வைத்திய சாலைக்குச்
சென்றார்கள்.

அவசரச் சிகிச்சைப் பிரிவில்
தாயை
அனுமதித்த பின்பும்,
அன்புக்கரசி
விம்மி விம்மி
அழுது
கண்ணீர் வடித்தாள்..

செழியன்
அவள்
கைகளைப் பற்றியபடி
”அன்புக்கரசி
அழாதே
அம்மாவுக்கு
ஒன்றும் நடக்காது
நான் இனி எப்போதும்
உன் கூடவே இருப்பேன்
உன்னுடைய
பிரச்சனைகளை
நான்
தாங்கிக்கொள்வேன்”
என்றான்.

இரண்டு
மணித்தியாலங்களாக
அவசரப் பிரிவில் இருந்து
அன்புக்கரசியின் தாய்க்கு
வைத்தியம் செய்த
தலைமை வைத்தியர்
வெளியே வந்தார்.
அன்புக்கரசியையும்
செழியனையும்
பார்த்துச் சொன்னார்

”சரியான நேரத்தில்
அம்மாவை
வைத்திய சாலைக்குக்
கொண்டு வந்ததால்
அவரது உயிரை
காப்பாற்ற முடிந்தது.
இருந்தும்
ஒரு கையும்

ஒரு காலும்
வாயும்
செயல்பட
முடியாத நிலையில்
இருப்பதால்
ககப்பட சில நாட்கள்
எடுக்கலாம்.
அவசரப் பிரிவில் இருந்து
சாதாரண வாட்டுக்கு
கொண்டு வந்ததும்
வைத்திய சாலையில்
இருந்து
அவருக்கு உதவி செய்ய
ஒர் ஆளை
ஏற்பாடு செய்யுங்கள்”
என்று கூறிவிட்டு
வைத்தியர்
சென்று விட்டார்.

அப்போதுதான்
அன்புக்கரசிக்கு
தன் அப்பாவுக்கு
அறிவிக்க வேண்டும்
என்ற எண்ணம்
உதயமாகியது.
செழியனைப் பார்த்துக்
கூறினாள்
”அம்மாவின் நிலமையை
அப்பாவுக்குக்
அறிவிக்க வேண்டுமெல்லவா”
என்று கேட்டாள்.
செழியன் கூறினான்
”அவசரப்பட வேண்டாம்
இரண்டோரு தினங்கள்

அம்மாவின்
நிலமையைப்
பார்த்துவிட்டு
தொலைபேசியில்
அப்பாவுக்கு
அறிவிப்போம்.
அப்படி உடனடியாக
அறிவித்தாலும்
அவரால்

வரமுடியாதல்லவா?
அவரை ஏன் வீணாகக்
குழப்புவான்”
என்றான்றான் செழியன்.
அவள் அவன் வார்த்தைக்கு
மறுப்புச் சொல்லாமல்
“சரி” என்று
ஒத்துக்கொண்டாள்.

32. செழியனின் வீடு

வைத்திய சாலையின்
பக்கமாக
கால் மைல் தூரத்தில்
செழியனின் வீடு
இருந்ததால்
அன்புக்கரசியை
முதல் முறையாக
தன் வீட்டுக்கு
அழைத்துப் போனான்
செழியன்.

செழியன்
அன்புக்கரசியை
காதலிப்பதாக
ஒரு வருடத்துக்கு முன்பே
தன் பெற்றோருக்கு
சொல்லி இருந்தான்.

அன்புக்கரசியால்தான்
தன் மகன்
உத்தியோகம்
பெற்றதை அறிந்திருந்தும்,
தன் மருமகளை
பாடசாலையின் பக்கத்து
வீட்டில் இருந்து
ஆசையோடு பார்த்திருந்தும்,
பழகவும் பேசவும்
சந்தர்ப்ப
குழ்நிலை அமையாமல்
தள்ளி இருந்த
செழியனின் தாய்,
இன்று தன் மகன்

செழியனுடன்
அன்புக்கரசி
தம் வீட்டு வாசலில்
வந்து இறங்கியதைக்
கண்டதும்
பேராணந்தம்
அடைந்தாள்.

"வாங்க வாங்க"
என்று பலமான
வரவேற்பைக் கொடுத்தாள்.

வரவேற்பு அறையில்
வந்தமர்ந்த
அன்புக்கரசி
கைக்குட்டையால்
தன் கண்ணீரைத்
துடைத்ததைக் கண்ட
செழியனின் தாய்
மருமகளை கட்டி அணைத்து
"ஏன் மோனே
அழகிறீங்க" என்று கேட்டதும்
அன்புக்கரசி ஓவென்று
அலறினாள்.

அப்போதுதான்
செழியன் நடந்த
சம்பவத்தைக்
சுற்றினான்.

"மகளே அழாதீங்க
நாங்க இருக்கிறோம்

உங்கள் தாயை
நன்றாக கவனித்து
பழையபடி நடக்கும்வரை
துணையாக இருப்போம்”
என்றார்
செழியனின் தந்தை.

செழியனின்
குடும்பத்து ஆதரவு
அன்புக்கரசிக்கு சந்று
ஆயுதலைக் கொடுத்தது.

33. அன்புக்கரசியின் வீடு

தன் வீட்டுக்குச்
சென்று
அன்னைக்கு வேண்டிய
ஆடைகளை எடுத்து
வருவதற்காக
அன்புக்கரசி
செழியனை அழைத்தாள்.
மறுப்புச் சொல்லாமல்
ஆவலுடன்
செழியன்
அவள் வீட்டுக்குப் போனான்.
அப்போதுதான்
அவள் வீட்டின் விசாலத்தையும்
அழைக்கியும் அமைப்பையும்
கண்டு வியப்புற்றான்.

காற்று கம்பீரமாய்
வீசுகின்ற
கடற்கரை ஒரும்
நிமிர்ந்து நின்றது
அந்த அழகிய வீடு.

குற்றிவர
தென்னந் தோப்பு,
மா, பலா, வாழை
நிறைந்த
கிணற்றுடிச் சூழல்,
மலர்ச்சோலை நிறைந்த
முற்றும்
மலவிகைக் கொடியால்
வளைத்து பந்தலிடப்பட்ட
வாசல் தோரணம்.

காணியின்
மூலையில்
ஆலமரம்போல்
அகன்று விரிந்த
முந்திரிய மரத்தின்
கந்துகளில்,
கொத்துக் கொத்தாய்
ழூக்களோடும்
பிஞ்சுகளோடும்
கூத்தாடிய முந்திரிய மரம்.

இவற்றையெல்லாம்
அன்புக்கரசியின்
வீட்டுக் காணியில்
முதல் முதல் பார்த்ததும்
பரவசமடைந்தான்.
"இத்தனை பெரிய
தோட்டத்தைப்
பார்த்து பராமரிப்பது
நீங்கள்தானா"
என்று கேட்டான்
செழியன்.

"அம்மாவுக்கு தோட்டம்
செய்வதில் பேரார்வம்,

எனக்கு பூந்தோட்டம்
செய்வதில் ஆர்வம்.
தென்னந் தோட்டத்தில்
வேலை செய்வதற்கு
ஒரு முதியவர்
இருக்கிறார்

அவர் ஒவ்வொரு நாளும்
வருவார்.

இயற்கையை
ரசிப்பதிலேயே
எனது பொழுது
கழியும் என்றாள்”
அன்புக்கரசி.

அன்புக்கரசியின்
வீட்டு நிலவரத்தை
முன்பு
நினைத்ததைவிட
இப்போது பெரிதாக
நினைத்து மதித்தான்.
“இவ்வளவு பெரிய
பணக்காரியை
மணம் முடிக்க
எனக்கென்ன
தகுதி இருக்கிறது” என்று
தன் மனதுக்குள்
நினைத்துக்கொண்டான்.

அந்த வேளை பார்த்து
தோட்டக்காரர் வந்தார்.

அவரை சுட்டிக் காட்டி
“அப்பு இங்கு
வேலை செய்கிறார்.
என்னை மகள் என்றுதான்
அழைப்பார்.
எனக்காக
எது வேண்டுமானாலும்
செய்வார்” என்றாள்.

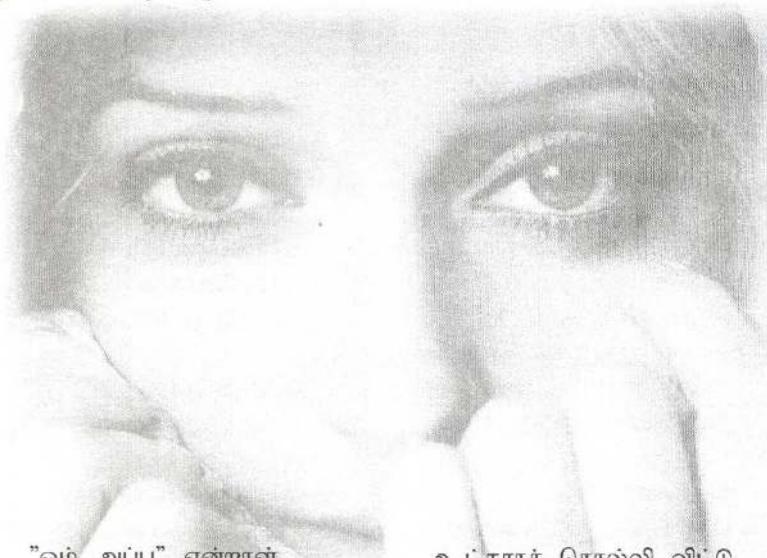
அவர்கள்
அருகிலே வந்த
தோட்டக்காரர்
அன்புக்கரசியோடு
செழியனைக் கண்டதும்
ஊகித்துக்கொண்டார்
அவர்தான்
பிள்ளையைக்
காதலிப்பவர் என்று.

பாட்டுப் பாடுகின்ற
ஒரு நல்ல
பிள்ளையைத்தான்
அன்புக்கரசி
தெரிவு செய்திருப்பதாக
அறிந்து மனமகிழ்ந்தார்.

“மகள்
இப்போது
அம்மாவின் நிலை
எப்படி இருக்கிறது”
என்று கேட்டார்.

“உயிருக்கு ஒன்றும்
ஆபத்தில்லை
இன்னும் சில நாட்கள்
வைத்திய சாலையில்
இருக்க வேண்டுமா”
என்றாள் அன்புக்கரசி.

“மகள்
இளநீர்
பிடிங்கித் தரட்டுமா”
என்று கேட்டார்.

“ஓம் அப்பு” என்றாள்
அன்புக்கரசி.

வீட்டுக்குள் செழியனை
“வாருங்கள்” என்று
கூறியபடி
அவன்
முன் நடக்க
அவன் பின்னே நடந்தான்.

“வீட்டின் உட்பகுதிகளை
இன்னொரு நாளைக்குச்
சுற்றிப் பாப்போம்”
என்று கூறியபடி
விலை உயர்ந்த
ஜோப்பிய
நவீன் சாதனங்கள்
நிறைந்த
வரவேற்பறையில்
அவரை

உட்காரச் சொல்லி விட்டு,
தாயின் அறைக்குள்
நுழைந்து
தாய்க்குத் தேவையான
பொருட்களை எல்லாம்
ஒரு சிறிய
பெட்டியில் போட்டு
எடுத்துக்கொண்டு
வந்தாள்
அன்புக்கரசி.

இதற்கிடையில்
செவ்விளாநீக் குலையோடு
வாசலில் காத்திருந்தார்
தோட்டக்காரர்.

இருவரும் பருகிவிட்டு
இருசுக்கர வாகனத்தில் ஏறிப்
பறந்தார்கள்.

34. உறவு மலர்ந்தது

அன்புக்கரசியின்
அன்னைக்கு
உணர்வு கொஞ்சம்
கொஞ்சமாகத் திரும்பியது.

செழியனின் தாய்
வைத்தியசாலைக்குச் சென்று
அன்புக்கரசியின் அன்னைக்குத்
துணையாக இருந்தார்கள்.

இதுவரை
செழியனின் வீட்டிலேயே
அன்புக்கரசிக்கும்
சாப்பாடு நடந்தது.

செழியனின் தாயே
அன்புக்கரசியின் தாய்க்கு
உடை உடுத்தி
சோாறு ஊட்டி
ஒரு குழந்தையைப்போல்
பார்த்துக் கொண்டார்.

அன்புக்கரசியின்
அன்னைக்கு இன்று
அறிவும் உணர்வும்
தெளிவாகவே இருந்தது.

ஆஸய மேடையில்
தேவ கானம் பாடிய
செழியனோடு தன் மகள்
வைத்தியசாலைக்குள்
வருவதைக் கண்டதும்.

தன் மகள்
பக்தியுள்ள
ஒரு நல்ல
பிள்ளையைத்தான்
காதலிப்பதாக
உணர்ந்து கொண்டாள்.

அன்புக்கரசி
தாயின் தலைமாட்டில்
வந்து அமர்ந்து
தாயின் கன்னத்தை
வருடிக் கொண்டிருந்தாள்.

செழியன்
அவள் அருகில் வந்து
”அம்மா
நான்தான்
அன்புக்கரசியைக்
காதலிக்கிறேன்.

இசைக்
கல்லூரியில்
ஆசிரியராக இருக்கிறேன்.

உங்கள் ஆதரவோடு
அன்புக்கரசியை
கலியானம் செய்யவும்
ஆயத்தமாய்
இருக்கிறேன்” என்றான்.

அவன் பேசி முடிந்ததும்
அன்புக்கரசி

தன் அத்தையைக் காட்டி
 "அம்மா
 இவர்கள்தான்
 செழியனின் தாய்.
 இதுவரை
 இவர்களே
 இரவு பகலாக
 இந்த
 வைத்தியசாலையிலிருந்து
 உங்களைப்
 பார்த்து
 பராமரித்ததை நீங்கள்
 அறிவீர்கள் அல்லவா?"?
 என்றாள்.

அன்புக்கரசியின் தாய்க்கு
 செழியனையும்
 அவன் குடுப்பத்தவரின்
 அன்பு களிந்த
 நேசிப்பையும்
 பிடித்திருந்தது.
 தன் கையால்
 செழியனின்
 கையைப் பிடித்து
 ஆதரவாக தடவிவிட்டாள்.

அன்புக்கரசிக்கும்
 செழியனின்
 குடும்பத்தவர்க்கும்,
 அவள்
 செழியனை தன் வீட்டு
 மாப்பிள்ளையாக
 ஏற்றுக் கொண்டதாகவே
 இந்த சம்பவம்
 அமைந்து விட்டது.

எல்லோரும்
 மனம் மகிழ்ந்தார்கள்.

தன் தாயை
 வைத்தியசாலையில்
 அனுமதித்த நாள் முதல்
 இன்றுவரை,
 அவள்
 செழியனின் வீட்டிலேயே
 தந்தி இருக்க
 வேண்டியதாய்ப் போனது.

இன்னும்
 ஒரு வாரத்தில்
 அன்புக்கரசியின்
 அன்னையை
 வீட்டுக்கு
 அழைத்துப் போகலாம்,
 வீட்டில் இருந்தே
 அவருக்கு
 மெதுவாக
 நடைப் பயிற்சி
 வைத்தியம்
 செய்யலாம்
 என்றார் வைத்தியர்.
 இந்த
 வார்த்தையைக் கேட்டதும்
 எல்லோரும்
 மனம் மகிழ்ந்தார்கள்.

35. தந்தையுடன் மகள்

செழியன்
அப்போதுதான்
அன்புக்கரசியைப்
பார்த்துக்
சூறினான்
”உங்கள் அப்பாவுக்கு
அம்மாவின்
நிலை பற்றி
அறிவியுங்கள்”
என்றான்.

அன்புக்கரசி
தன் தந்தைக்கு
தொலைபேசியில்
தொடர்பு கொண்டு
தாய்க்கு நடந்ததையும்
இப்போது
அவர் குணமாகி
வருவதாகவும் சூறி
தாயிடம்
தொலைபேசியைக்
கொடுத்து
தந்தையோடு
பேச வைத்தாள்.

அவளும்
தன் கணவனிடம்
”இப்போது எனக்கு
நன்றாகி விட்டது
நீங்கள் அவதிப்பட்டு வந்து
பிரச்சனைகளில்

மாட்டிக்கொள்ள
வேண்டாம்” என்றாள்.

தன் மனைவியோடு
பேசிய
அன்புக்கரசியின்
தந்தை

தனிமையில் இருக்கும்
தன் மனைவி மகளுக்கு
உதவி புரியும்படி
தன் உறவுக்காரருடன்
தொலை பேசியில்
தொடர்பு கெண்டு
வைத்திய சாலையில்
உள்ள
தன் மனைவியைப்
பார்க்க அனுப்பினான்.

கேட்கக் கேட்கக்
கொடுத்தால்தானே
உறவுகளுக்கு இனிக்கும்.
அவர்கள்
அடிக்கடி
பணம் கேட்டுக் கேட்டு
கொடுத்து கொடுத்து
களைத்த
அன்புக்கரசியின் அம்மா,
ஒருந்தரம் கொடுக்க
மறுத்ததால்
கோபம் கொண்டு

உறவை
முறித்துக் கொண்டவர்கள்
எப்படி இவர்களுக்கு
நல்லது செய்வார்கள்.
தீமை செய்ய

எதிர் பார்த்தவர்களுக்கு
அன்புக்கரசியின்
காதல் விவகாரம்
இனிப்பாய்
அமைந்தது.

36. வீட்டுக்குப் பயணம்

அன்புக்கரசியும்
செழியனும்
அடிக்கடி அவள்
வீட்டுக்குச் சென்று
வந்தாலும்,
தன் தாய்
நலமாகி
வீடு
திரும்புவதற்கு
முன்னதாகவள்ள
இந்த ஒருவர் நாட்களும்
தம்
வீட்டில் தங்க
முடிவெடுத்தாள்
அன்புக்கரசி.

"அம்மா வரும் வரை
வீட்டில் நீங்கள்
தனியாக
இருக்க வேண்டாம்,
ஒன்றில்
அம்மா வரும் வரை
எங்கள் வீட்டிலேயே
இருங்கள்,
இல்லையென்றால்
நானும் வருகிறேன்
உங்களோடு" என்றான்
செழியன்.

அன்புக்கரசியும்,
செழியன்

தன் வீட்டில் வந்து
தங்குவதை,
சிறு தயக்கத்துடன்
ஏற்றுக்கொண்டாள்.

அன்புக்கரசியின்
வீடு நோக்கி
இருவரும்
விரைந்தார்கள்.

37. இன்பத்துப்பால்

இன்பத்துப் பால்
சர் உடலையும்
ஓர் உணர்வுக்குள்
ஒருங்கிணைப்பது.

இன்பத்துப் பால்
இறுக்கமாக இருந்தாலும்
துன்பத்தைக்
கடக்கும்போது
சுகமாக இருக்கும்.

இன்பத்தைத் தேடி
இரவு பகல்
உழைப்பது
களைப்பைத் தராது.

தூய
காதலுக்குள்
இருக்கும்
சொர்க்கம் தானே
இன்பம்..

துன்பத்தை விலக்கி
இன்பத்தை அடைய
இறைவன் வகுத்த
இனிய தத்துவமல்லவா
காமம்.

ஆண் பெண் உறவை
ஆண்டவனே
அமைத்துக்
கொடுத்தான்.

காம நீரின்
கலப்பில் அல்லவா,
மாணிடப் படைப்பின்
பிறப்பு
கட்டி
அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பாலுணர்வு
இல்லையென்றால்
படைப்பின்
பரம இரகசியத்தை
பாராட்ட முடியுமா?

ஆணை
உறங்கவைத்து,
அவன்
உடலுக்கு உள்ளேயே
பெண்ணை
ஆடவைத்து,
பாடவைத்து,
அலங்கரித்து
ஏவாளாய்
அமைத்து விட்டான்.

ஆணாகப் பெண்ணாக
அமைந்த
கடவுளரை
காமேஸ்வரனாகவும்
காமேஸ்வரியாகவும்
கற்பித்தது எதற்காக?

கவர்ச்சிகள்
அனைத்துக்கும்

|| இங்குள்ள இங்கீழும் பால் ||

காமமல்லவா

காரணமாக

இருக்கிறது.

காமத்துக்குள்

இருக்கும்

கவிதையின்

கருப் பொருளை

கற்றுக்

கொள்வது தவறா?

எழுத்துக்குள்,

இசைக்குள்,

கவிக்குள்,

அபிநயக் குறிப்புக்கள்

அனைத்துள்ளும்

அதுதானே

நிறைந்திருக்கிறது.

காதல் என்பதும்

காமம் என்பதும்

கடவுள் வழங்கிய

கருணையல்லவா?

இன்பம்

இயற்கையின்

தத்துவம் அல்லவா?

இயற்கையே

இன்பத்தின்

ஆசானாய் இருக்கிறது.

இயற்கையின்

இயல்பை

ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

உண்மையின்

உயரிய நிலையை

ஒத்துக்கொள்ளுங்கள்.

ஒவ்வொரு

பருவத்துக்குள்ளும்

ஒவ்வொரு துடிப்பையும்

சுவையையும்

தூண்டுவது

இயற்கையல்லவா?

அமெரிக்கர்

ஜோப்பியர்

இன்பத்துக் கல்வியை

கற்றுக்கொடு என்கிறார்கள்.

ஆசியர்

சொல்லித்

தெரிவதில்லை

மன்மதக் கலை என்று

சொல்ல மறுக்கிறார்கள்.

இரும்பை இரும்பு

தீட்டிக்

கூராக்குவதுபோல்,

இருபாலும் இணைந்து

தீட்டுவதே இன்பம்.

இன்பத்துப் பாலென்ன

இல்லாததையா

சொல்லியது.

உன்னத கீதமென்ன

ஊத்தையையா

பாடியது.

தமிழர்களின்
அவதார
தெய்வச் சிலைகளிலும்,
சித்திரங்களிலும்
அந்புதமாய்த்
தீட்டப்பட்ட
காட்சிகளில்
காமம்
குடியிருப்பதை
காணவில்லையா?

இன்பத்தின்
நிறைவில்தானே
குடும்பமெனும்
இதயம்
உதயமாகிறது.

பண்பட்ட வாழ்வின்
படிப்பினையை
இன்பம் அல்லவா
எழுதுகிறது.

அறிவுக்குமேல் அறிவு
அன்புக்குமேல் அன்பு
இன்பத்துக்கு மேல்
இன்பம்
இதுதானே
காதலின் மந்திரம்.

ஊடலும் கூடலுமே
இன்பத்துக்கு மேல்
இன்பம் என்றான்
வள்ளுவன்.

ஒருநாளும்
அறிந்திராத

புதிதான
இனிதான
அனுபவத்தையல்லவா
போகங்கள்
தரவேண்டும்.

காதலுக்கும்
வாழ்தலுக்கும்
காமமே
உயிரளிக்கிறது.

ஆனுக்கும்
பெண்ணுக்கும்
அவசியம் தேவையான
அரிய விருந்தும்
மருந்தும்
காமமல்லவா?

இளையவர் உறவில்
கணவன் மனைவி
வாழ்வில்
காமத்தைக்
கழந்து விட்டால்
இன்பத்துக்கேதுவான
வேறு வழி
ஏதும் உண்டா?

இன்பத்தின் சாரல்
இளமை முதல்
முதுமை வரை
இதயத்தைத்
மகிழ்வித்துக்கொண்டே
இருக்கும்.

உடலும்
உணர்வும்

ஒரு கோட்டில்
ஒருமித்துப்
பயணம் போகும்
போதுதானே
இன்பம் நிறைகிறது.

விபச்சாரம்
தரும் இன்பம்
ஒரு வலியைய் போக்கி
இன்னொரு வலியைத்
தேடுவதாகும்.

மோகத்துக்கு
இன்பமல்லவா
காதலும்
கலியாணமும்.

முதலிரவு இன்பத்தை
முத்தமிழர் போற்றியது
எதற்காக?

காந்தர்வக
கலியாணத்தை
காதலர்கள்
நடத்தியதாய்
பண்டைய இலக்கியங்கள்
படிப்பிக்க வில்லையா?

தலைவன் தலைவியின்
களவுப் புணர்ச்சியை
களவொழுக்கமாக
காட்டவில்லையா?

வயது வந்த
ஆனும் பெண்ணும்

தன்னுரிமையை
தானே எடுப்பதில்
தவறேன்ன இருக்கிறது.

ஆயுள் முழுவதும்
அன்போடு
வாழ வேண்டிய
துணையை
அவர் அவர் தேடுவதில்
தவறேன்ன இருக்கிறது.

முகம் தெரியாத
உருவனுக்கு
முந்தானையை விரிப்பது
விபச்சாரம் இல்லையா?

அன்பு நிறைந்த
அன்புக்கரசியும்
செழியனும்
ஆளையாள் அறிந்து
தெளிந்ததால்
நம்பிக்கை விழுதுகள்
நாடி நரம்புகளில்
ஒடிப் பதிந்து
நிறைந்ததால்,
முதல் முதல்
ஒரு வீட்டில்
இருவரும்
தனிமையில்
தங்கி
இருக்கிறார்கள்.

38. இன்பத்தின் முகப்பில்.

நள்ளிரவாகியது நாடெலாம் உறங்கியது யாரும் இல்லா குழ்நிலை தாகம் நிறைந்த தனிமை தேன் நிலவாய்ப் பொழிந்தது வான் நிலவு.	வார்த்தைகள் விழுங்கியது. தா என்று கேளாமலே தன்னைத் தரக் காத்திருந்தாள் அன்புக்கரசி. எழில் வீசும் அவள் விழியை ஏற இறங்கப் பார்த்தான் செழியன்.
முத்துப் பல் வரிசையிலும், மோகனப் பார்வையிலும், மெல்லிய ஆடையிலும், மேனியின் பளபளப்பிலும், இலக்கியம் சொல்லுகின்ற இந்திரரோகத்து ரம்பையைப் போன்று இருந்தாள் அன்புக்கரசி.	உடலில் குடியிருக்கும் உணர்ச்சிகளின் அழுத்தங்களை தடுக்க முடியாமல் தவித்தாள் அன்புக்கரசி.
தெள்ளத் தெளிந்த இன்பத்தை செழியனின் உள்ளத்துள் அள்ளி அள்ளி ஹர்தினாள் அன்புக்கரசி.	அழகு மேனி ஆசையால் நடுங்கியது.
சிங்கத்தை ஒத்த திடமுள்ள ஆண்மகளை அவள் வசீகர விழியின்	மோக நிலை மோதி முச்சக்த திணறினாள். மயங்கியது மல்லிகைப் பூங்கொடி..
	கட்டுடைத்துப் பாய்ந்த காமனைத் தடுக்க முடியாமல் காதலியின் அருகிலே

|| இங்குமோர் இங்குத்தும் மால் ||

வந்து அமர்ந்தான் செழியன்.
அவள் தளிர் நிற
மேனியைத்
தழுவ முயன்றான்.
குளிர் சுரம்
பிடித்தவள் போல்
நடுங்கினாள் அன்புக்கரசி.
மென்மை நிலை மேனியின்
தன்மை உணர்ந்த செழியன்
தன் கண் இமையால்
காதலியை
தழுவ முயன்றான்.

செழியன் தன்
அகக் கண்ணால்
அனைத்தையும் அறிந்தான்.

இன்பத்தை அளக்க
இன்னும்
எந்தத் தராகும்
இந்த உலகில்
இணக்கப்பட வில்லையே!

உலகப் படைப்போடும்
பிறப்போடும்
பின்னிப் பினைக்கப்பட்ட
அற்புத
வலையமைப்புக்குள்
அவனும் அவனும்
சிக்கி இருந்தார்கள்.

உள்ளங்கள் இரண்டும்
கலந்தன.
உணர்ச்சிக் குவியலைப்
பகிர்ந்தன.

"அன்பே
உன்னைத்தவிர
உலகில் எனக்கு
இன்பமென்று
எதுவுமே இல்லை..

காவியம் போற்றிய
பேரழகையெல்லாம்
உன் ஒருத்தியின்
உருவத்தில் காண்கிறேன்.

உனது மொழிகளே
எனக்கு வேதமாய் இருக்கிறது.
மெளன்தை உடைத்துப்
பேசு கண்ணே" என்றான்.

உணர்ச்சி வசப்பட்டு
உள் முச்சு வாங்கினாள்
அன்புக்கரசி

"கோடி நிலவுகள்
கொட்டிக் கிடந்தாலும்
இந்த மன்னன் மாடத்தில்
நீ ஒருத்தியே
நீரை நிலவாய்
இருக்கிறாய்.

எனக்காகவே
படைக்கப்பட்ட
இன்பத்தின் பெட்டகம் நீ
இதயத்தின்
ஜோதி நீ" என்றான்.

ஒன்றும் பேச முடியாமல்
உணர்ச்சி வசப்பட்டு
உமிழ் நீரை

விழுங்கினாள்
அன்புக்கரசி.

"என் விரிந்த வாழ்வுக்குள்
நீ ஒருத்தியே
தலைவியாய்
இருக்கிறாய்.

வாழ்நாள் முழுவதும்
பூப்போன்று உன்னை
மென்மையாய்ப்
பாதுகாப்பேன்.

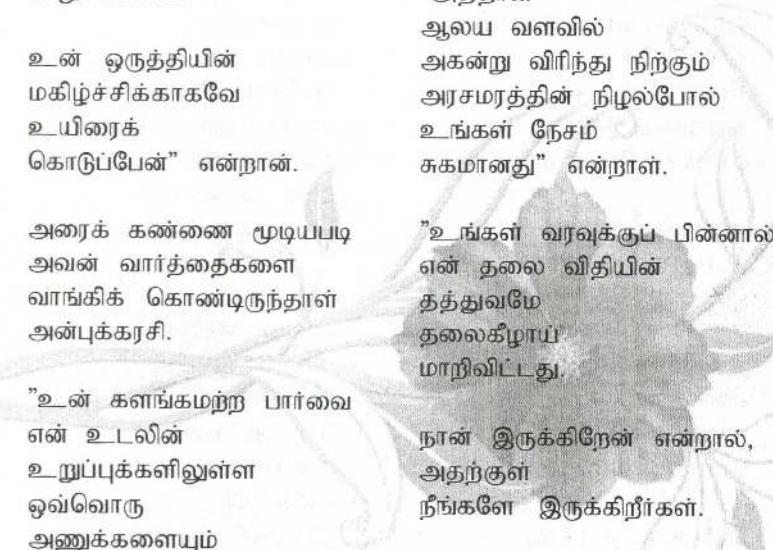
உன் ஒருத்தியின்
மகிழ்ச்சிக்காகவே
உயிரைக்
கொடுப்பேன்" என்றான்.

அரைக் கண்ணை மூடியபடி
அவன் வார்த்தைகளை
வாங்கிக் கொண்டிருந்தாள்
அன்புக்கரசி.

"உன் களங்கமற்ற பார்வை
என் உடலின்
உறுப்புக்களிலுள்ள
ஒவ்வொரு
அனுக்களையும்
தாக்கி இருக்கிறது.

அன்பே
உன் அழகான முகந்தான்
நான் வணங்கும்
கோயிலின்
கோபுரமாய் இருக்கிறது.

என் ஆன்மாவுள் நிறைந்த
இளமையின் வலிமையை
உன் அன்பு
சிறைப் பிடித்திருக்கிறது"
என்றான்
செழியன்.

அவள் மெளனம்
கலைந்து
மலரிதழ் விரிந்தது.

"அந்தான்
ஆலய வளவில்
அகன்று விரிந்து நிற்கும்
அரசுமரத்தின் நிழல்போல்
உங்கள் நேசம்
சுகமானது" என்றாள்.

"உங்கள் வரவுக்குப் பின்னால்
என் தலை விதியின்
தத்துவமே
தலைகழைய்
மாறிவிட்டது.

நான் இருக்கிறேன் என்றால்,
அதற்குள்
நீங்களே இருக்கிறீர்கள்.

இப்படி ஒரு சுகம் இருப்பதை
இப்போதுதான்
அனுபவிக்கிறேன்.

எனக்குள் நீங்கள்
நிறைந்திருப்பதால்,
இந்த

நிலவுலகு எனக்கு
தேனாய் இனிக்கிறது.

என் ஆவி
பிரியும் வரை
உங்கள் மேல்
நான் வைத்த
ஆசை
அகலாது” என்றாள்.

”வாலிபர்களை
வழி நடத்தும்
வசந்தகாலச் சேனையின்
தலைவனே
நீங்கள்
என்னைமட்டுமே
நேசிக்க வேண்டும்.

எனக்குமட்டுமே
உங்கள் முத்தம்
பகிரப்பட வேண்டும்.

நீங்கள் மட்டுமே
என் திறந்த
பசும் பொன் மேனியைப்
பார்க்க வேண்டும்.

பேரின்பாம் தருகின்ற
இன்ப ராகத்தை
எனக்காக மட்டுமே
பாட வேண்டும்.

மன்மத மலரின்
படுக்கை விரிப்பில்
நீங்களே என்னைத்
தாக்கிக் கிடத்த வேண்டும்.

பூப் போன்று அணைக்கும்
புதுமையைக் கற்றவனே
இந்தப் பூவுக்கு
புது உலகை
நீங்களே காட்ட வேண்டும்.

இருளில் இருந்து
ஒளிக்குள் என்னை
எடுத்துச் செல்ல வேண்டும்”
என்றாள்.

”பெற்றவரும்
மற்றவரும்
கற்றுக் கொடுக்காத
பேரின்பக் கலையை
உங்களிடம் இருந்தல்லவா
இந்த உயிர்
உள் வாங்கிக்
கொண்டிருக்கிறது.

அத்தான்
நீங்கள் இல்லை என்றால்
என் கோயிலில்
தீபமில்லை.
தெய்வமில்லை
சிறப்புக்கள் ஏதும்
எனக்குள்
இல்லை” என்றாள்.

”அன்பே
உறக்கத்தில் கூட
மறக்க முடியாத
உருவமடி
உன் எழில்
வடிவம்” என்றான் அவன்.

|| இங்குள்ள இருப்பதும் மாது ||

"நீருக்குள் மூழ்கினாலும்
உன் நினைப்பின
நெருப்பை
அணைக்க முடியாததி.

பார்க்கப் பார்க்க
பரவசத்தை
பரப்புகின்ற
பதுமையாட
நீ எனக்கு.

காதலியே
நீ எதைக் கேட்டாலும்
கொட்டிக் கொடுக்கக்
காத்திருக்கிறேன்" என்றான்.

"அன்பே
உன் கொங்கைகள்
இரண்டும்
என் குருதி ஒட்டத்தை
கொதிக்க வைத்திருக்கிறது.

ஆதார புருவத்தைத் தாங்கிய
அழகு முகம்
என்னை அந்தரத்தில்
நிறுத்தி இருக்கிறது.

உன் குரலின் இனிமை
தேனைவிட மதுரமாய்
என் சிந்தை உணர்வை
தித்திக்க வைத்திருக்கிறது.

பூவிலும் மென்மையான
உன் இதழ்
மார்கழியில் பூத்த

மாதுளம் பூப்போல்
மதாழித்திருக்கிறததி.
உன் காதலின்
இன்ப வீச்க
வெட்கைப் பட்டறைக்குள்
புகுந்த தென்றலைப்போல்
சுகமாக இருக்குததி.

ஆயிரம் வீரர்களை
அணி அணியாய்
போருக்கு
அனுப்பிவைத்த
என் பாடல்களின் வீரம்
சோரம் போனது
எப்படியென்று
சொல்லத் தெரியவில்லை.

உன் இளமை விழியின்
ஒளிக்குள்
நான் மட்டுமல்ல
என் பாடல்களும்
காணாமல்
போய்விட்டததி.

பனி தாங்கும்
ரோசாவைப் பார்த்தபோது,
என் பாடல் வரிகளின்
உடை நமுவிப் போனததி.

என் அழகையும்
இளமையையும்
அனுபவிக்கப் பிறந்தவளே,
இன்னுமேன்
இதயத்தின் இறுக்கத்தை
கலைக்காமல் இருக்கிறாய்.

உதயத்தை நோக்கி
ஒடிவா இன்பமே” என்றது
அவள் விழிகள்.

”விண்ணப்பம் செய்து
விரதம் இருந்த
எனது மனது
உனது மடியில்
தவழக் காத்திருக்கிறது,
தயக்கம் ஏற்று
காதலனே”
தா என்றது
அவளின் தாகம்.

”என்ன வருத்தும்
விரக தாகம்
உன்னையும்
வருத்துவதை
உணருகிறேன்.

என்
அங்கத்திலுள்ள
அனுக்கள்
ஒவ்வொன்றும்
தங்களின் விரல் படும்
இல்பரிசத்துக்காகவே
தவமிருக்கிறது.

மாடத்தில் ஒரு புறா
தாகத்தில் தவிக்கிறது.

தோட்டத்தில்
ஒரு குயில்
ஏக்கத்தில் கூவுகிறது.

மன்மதக் கலையின்
மரபினை உடைக்க
என் மனம்
துடிக்கிறது.
புதுக்கவிதை நாயகனே
இந்தப்
புல்லாங் குழலை
எடுத்து
இறுக்க அணைத்து
ஊது” என்று
அவள் உள் மனது.

கோதித்துச் சிவந்த
விழிகளுக்குள்
கோடிக் காமம்
சூத்தாடியது.

துன்ப நிலை போக்கி
இன்ப நிலைகாண
இதயம் அழைத்தது.

நீறு பூத்த
காம நெருப்பில்
நிற்கிறாள்
அன்புக்கரசி.

39. ஒரு புதிய குடும்பம் உதயமாகியது.

அமைதிப் பேச்சுக்கும்
அடக்கமான
நட்த்தைக்கும்
சொந்தக்காரியான
அன்புக்கரசியின் மனம்
என்றுமில்லாதவாறு
இன்று
பதட்டத்தோடு
நடுநடுங்கிக்
கொண்டிருந்தது.

உடல் முழுவதும்
உணர்ச்சிகளால்
தூண்டப் பட்டபோதும்
தன்னைக் கட்டுப்படுத்த
முடியாமல் தவிக்கிறாள்.

தன் எண்ணத்தை
சொல்ல நினைக்கிறாள்
வார்த்தைகள் வராமல்
தவிக்கிறாள்.

அவன் அவளைத்
தொட வேண்டும்
என்று விரும்புகிறாள்.

ஆண்மையின்
ஆரம்பத்துக்காக
அவள் அங்கங்கள்
காத்திருக்கின்றன.

செழியனும்
அவளை அணைக்க
விரும்பினாலும்
அவள் மறுத்தால்
அவமானமாகப்
போய் விடுமே
என்ற பயத்தில்
பதடப்பட்டான்.
இருவரும்
ஆளையாள்
ஆசைப்பட்டாலும்,
எப்படி ஆரம்பிப்பது,
யார் ஆரம்பிப்பது
என்று அறியாமல்
தவித்தார்கள்.

கண்களையும்
மனங்களையும்
உணர்ச்சிகளையும்
இன்பக் கணனி
ஒரு கோட்டில்
சந்திக்க
சந்திக்க
இருவரின்
குருதி ஓட்டமும்
முட்டி மோதியது.

சொல் புதிதாய்
சுவை புதிதாய்
சொர்க்கத்தின்

வாசலைத் திறக்க
இருவரும்
இணங்கினார்கள்.

ஆய்வு நூல்களின்
அடித்தளம் அனைத்தையும்
புரட்டப்
புறப்பட்டது
செழியனின் ஆண்மை.

ழூவை தரும்
புதிய உலகுக்குள்
புகுந்து விளையாட
செழியனின்
மனதுக்குள்
துணிவு பிறந்தது.

"முந்திய பிறவியில்
நாம் இருவரும்
சேர்ந்தே
வாழ்ந்திருந்தோம்,
இன்னொரு பிறவி
எடுக்கும்வரை
என்னால்
காத்திருக்க முடியாது.

உன்னோடு வாழும்
ஒரு பிறவி போதும்"
என்று கூறியபடி
செழியனின் கரம்
அன்பரசியின் உடலை
மெதுவாகத் தடவியது.

மன்மதன் குழியிருக்கும்
மார்பணைய நெருங்கி

கண் இமைக்கு
முத்தமிட்டான்
காதலன்.

தமுவத் தமுவ
தாகத்தைக் கொடுத்தது
தாம்பத்திய சுகம்.

பெண் மனதில் இனபம்
பீறுட்டுப் பொங்கியது.

அவள் உணர்ச்சிகள்
எல்லை மீறியபோதும்
அவள் வேண்டாம்
வேண்டாம் என்று
விலக நினைத்தாலும்
உடல் விலக முடியாமல்
அவன் தொடுதலை
விரும்பியது.

இதுவரை
வேற்று ஆடவரின்
கை படாத தேகத்தில்
செழியனின்
விரல் நுனிகள் பட்டதும்,
உணர்ச்சிப் பிரவாகத்தை
ஒரு நிகழ்ச்சி நிரலுக்குள்
கொண்டுவர முடியாமல்
தவித்தாள்.

வாழ்வில்
இதுவரை அனுபவிக்காத
இனிய இனபம் இது-

<p>இப்போது அவன் அணைப்பை அவள் விரும்பிப் பிடித்தாள்.</p> <p>அவன் தோள்களைத் தொடுகிறான் அவள் சொர்க்கத்தில் நனைகிறாள்.</p> <p>துவண்டு விழுந்த புதிய மலரை கரங்களைக் கோர்த்து அணைத்தான். மன மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது அவன் அணைப்பு.</p> <p>முடிய திரைக்குள் பல வருடங்களாய் புதிதாக அலங்கரித்து இணக்கப்பட்ட கோயில் திருவிழாத் தேரை பக்தர்கள் வடம் பிடித்து வெள்ளோட்டம் விட இழுத்து வருவதுபோல், அன்புக்கரசியை இரு கைகளாலும் தாங்கியபடி சாமி அறைக்குள் அழைத்து வந்தான் செழியன்.</p> <p>அவளை அம்மன் படத்துக்கு முன் நிறுத்தி,</p>	<p>கற்பூரம் ஏற்றி, கரம் குவித்து வணங்கி, தாயே உன் சன்னிதானத்தின் முன்பாக</p> <p>அன்புக்கரசியை என் மனைவியாக ஏற்றுக்கொள்கிறேன் என்று கூறி, தன் கை விரலில் இருந்த மோதிரத்தைக் கழற்றி அன்புக்கரசியின் விரலில் அணிந்துவிட்டான்.</p> <p>அன்புக்கரசியும் தன் மோதிரத்தை அவன் விரலில் அணிவித்தாள் அது போக மறுத்தது சின்ன விரலைக்காட்டினான் செழியன் அது கணக்காக இருந்தது.</p> <p>அத்தான் என்று அணைத்தாள் அன்புக்கரசி..</p> <p>அம்மன் படத்தடியில் இருந்த குங்குமத்தை எடுத்து அவள் நெற்றியில் தீலகமிட்டான் செழியன்.</p> <p>அன்புக்கரசி அவன் காலில் விழுந்து வணங்கினாள்.</p>
---	---

நான்

பெண் அடிமைத்தனத்தை
ஆதரிக்க மாட்டேன்
என்று கூறி
அவளைத் தூக்கி நிறுத்தி
"உன் இன்பத்திலும்
துன்பத்திலும்
நான் உனக்குத்
துணையாக இருப்பேன்"
உனக்கும் எனக்கும்
வாழ்வில் சமத்துவமே
இருக்கும் என்று
அவள் கையை விரித்து
அவன் கையை வைத்து
உறுதி கூறினான்
செழியன்.

இது

இல்லற வாழ்வின்
இன்பத்தின்
தொடக்க நாள்.

கணவனாக
அவனும்
மனைவியாக அவளும்
ஊர் அறியாமல்
உறவறியாமல்
ஒப்பந்தம்
செய்து கொண்டார்கள்.
இன்று
இங்கே
ஒரு புதிய குடும்பம்
உதயமாகியது.

40. முதலிரவு

முத்தமிழ் போற்றும்
முதலிரவில்
தித்திக்கரும்
இன்பத்தைத்
தின்பதற்காய்
சத்தியம் செய்து
தாம்பத்திய
உறவில்
சங்கமமாக
முனைகிறார்கள்.

மாங்கணி போன்ற
முலைகள்.
தேன் கணி போன்ற
இதழ்கள்.
மதுரம் நிறைந்த
சொற்கள்.
உதரம் நிறைந்த
உணர்ச்சிகளோடு
அவன் மடிக்குள்
ஒரு கொடிபோல்
துவண்டு கிடந்தாள்
அன்புக்கரசி.

கண்களை
வெட்கத்தால்
இறுக்க முடியபடி
அவன் அணைப்பின்
சுகத்தை அனுபவித்தாள்.

மனித வாழ்வில்
மனைவி என்று
புனித உறவு
முறையாக
அமைய வேண்டும்.
ஒரு பெண்ணுக்கு
அவள் விரும்பியவனோடு
வாழ்வு அமைந்தால்தானே
குடும்பம்
சொர்க்கமாகும்.

இருவருக்கும்
கொதிப்பிருந்தது
தவிப்பிருந்தது.
மேகத்துள் இருந்து
மழை நீர்
முட்டுவதுபோல்
தேகத்துக்குள் இருந்து
தாகம் முட்டியது.

இன்னும் விடியவில்லை
இருட்டும்
இறுக்கமாக இருந்தது.
கன்னி மாடத்தைச் சுற்றி
காவல் இருந்த
காமன் சேனை
போர்ப் படை கொண்டு
தாக்கியது.

உடல்கள் இரண்டும்
ஒன்றை ஒன்று

|| கிள்ளோர் கிள்ட்டுப் பாக் ||

அறிந்துகொள்ளத்
துணிந்து விட்டது.

மங்கையின்
மனத்திடன்
கரைந்து
நெகிழ்ந்தது.

ஆண்மையின்
ஆழத்துள்
பெண்மையின்
வலிமை
புதுப் பிறப்பு எடுத்தது.

அன்புக்கரசியை
நெருங்க நெருங்க
நிலவின் கொதிப்பை
உணர்ந்தான் செழியன்.

அவள்
உள்ளங் கையில் உள்ள
உஸ்னைம்
உடலின் கொதிப்பை
வெளிப்படுத்தியது.

தீ நீர்
சுரந்தது
தேகத்தில்.

இறுக்கத் தழுவி
இனபம் காணும்போதே
வியர்வை
வெந்நீராய்க் கொதித்தது.

நெருப்புக்குள் இல்லாத
கொதிப்பு

இந்தக்
காமத்துள் இருந்தது.

குத்து விளக்கெரிந்தது
மெத்தை விரித்திருந்தது
உத்தமியின் பாதங்கள்
சத்தமின்றி நடந்தது.

அன்புக்கரசியை
அன்போடு அமர்த்தினான்
செழியன்.

முத்தத்தின்
முத்திரையைப் பதிக்க
அவன்
வித்துவ விழிகள்
உத்தரவு போட்டது.

தத்துவச்
சாருபிளியும்
உத்தியைக் கொடுக்க
உதகூகள் துடித்தன.

தாகத்துக்கும்
வேகத்துக்கும்
மோகத்துக்கும்
போகத்துக்கும்
போருள் தேடப்
புகுந்தது ஆண்மை.

அன்பால்
அடக்கத்தால்
அலங்காரம் செய்யப்பட்ட
மனம் என்னும்

|| விளைவுகள் கூறுத்துப் பாட் ||

மாளிகைக்குள்
அந்துமீறல்.

ஆண்ந்தத்
திருக்கூத்து
ஆரம்பம்.

பொத்திப் பொத்தி
பூட்டிவைத்த
ஆசைகள்
அனைத்துக்கும்
அரங்கேற்றம்.

விழிகளால் போடப்பட்ட
கோலங்கள் மேல்
திரு நடனம்.

பக்கதாளம்
இல்லாமலே
பாட்டுக் கச்சேரி.

இன்பம் இப்போது
தொலை தூரம்
இல்லை.

இரவும் இப்போது
கனமாக
இல்லை.

பேச்சுக்கள்
குறைந்து,
முச்சுகள்
முன்னுரிமை
பெற்றன.
பெண்ணென்றும்

ஆணைன்றும்
பேதங்கள் இல்லை.

மன்னர்
மாளிகையிலும்
மலராத இன்பம்.

யாகத்தின்
யோகத்தை
தேகம் அனுபவித்தது.

சேர்த்து வைத்த
வீரியத்தை
செலவழித்தான்
செழியன்.
பெண்மையெனும்
மென்மைக்குள்
ஒரு வன்மையும்
வலிமையும் இருப்பது
உண்மை என்பதை,
தனிமையில்
அவள் இளமையை
அனுபவிக்கும்போதே
அறிந்து கொண்டான்
செழியன்.

ஆண்மையின்
ஆளுமையை
அடக்கும் சத்தி
ஓழுக்கம் நிறைந்த
உயர்குலப் பெண்ணின்
வலிமைக்குள் உண்டு.

ஆயிரம் கோடி
ஆனந்த ராகங்கள்

பாடி மகிழ்ந்தன
இதயங்கள்.

ஒரு நாளில்
உலகை
வசமாக்கிய பெருமை
இருவருள்ளும்
எழுந்தது.
போகத்தின் நிறைவை
மதாழித்து சிவந்த
அவன்
முகம் பிரதிபலித்தது.

அவனுக்காகப் படைக்கப்பட்ட
அன்பு நிறைந்த
இன்பு உலகமாக இருந்தாள்
அன்புக்கரசி.

அளவோடு பேசும்
நிறைவான குறள்போல்
அழகாக
அடக்கமாக இருந்தாள்
அன்புக்கரசி.

நித்தமும்
முற்றுத்துப் பந்தலில்
சிரித்துக்கொண்டிருக்கும்
மலர் நிறைந்த
மல்லிகைக்
கொடி போன்று
அவன் மார்பில்
அவள்
படுத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அவன் மார்பிலே
கிடந்த அன்புக்கரசியின்

அழகிய முகத்தைத்
தடவிய செழியன்

"மனதை மட்டுமா
கொடுத்தாய்
உன்
உடலையுமல்லவா
எனக்கு
ஒப்படைத்துவிட்டாய்.

அன்பே
உன் அழகைக்
கண்ணுற்ற
என்னிதயத்துள்
மீண்டும் மீண்டும்
விந்தையான
சிந்தனைகள்
வந்து வந்து
போகின்றன" என்றான்.

"அத்தான்
என் மனதின் அலைகள்
மகிழ்ச்சியால்
நிறைந்திருக்கிறது.
என்னுடைய
பருவகால
கேள்விகளுக்கும்
தேவைகளுக்கும்
உங்களிடமிருந்தே
பதில் கிடைத்திருக்கிறது.

என் சின்னச் சின்ன
தேவைகளையும்
தெரிந்து கொண்டு
செயல் படுகிறீர்கள்.

கட்டறுத்துப் பாய்ந்த
காமனுக்கு
கடிவாளம் போட்டது
உங்கள் வீரியமல்லவா”
என்றாள்.

”அன்பே
எனக்கு நீ
இன்னும்
எதைத் தருவாய்”
என்று கேட்டான்
செழியன்.

”இரவின்
இரகசியத்தை
எனக்கு மட்டுமே
எடுத்தியம்பிய
இளையவரே,
இன்றோடு
எனக்கென்று
எதவுமே இல்லை.
எல்லாமே
உமக்காக
தந்துவிட்டேன்.

என் பருவ கால
ஆராதனைப் பூக்களை
அங்களைத் தட்டில் இட்டு
உங்கள்
இதய வாசலில்
காணிக்கையாக
கையளித்து விட்டேன்.
இதுவரை அறியாத
இன்ப இலக்கியத்தை
கற்பித்தவரே,

உங்கள் விலை உயர்ந்த
அன்பல்லவா
எனது இரகசிய அறைகளை
திறந்து காட்டச் சொன்னது.

பெற்றவரை
உற்றவரை
மற்றவரை
மறந்தாலும்,
இன்பத்தைக்
கொட்டிக் கொடுத்த
இனியவரை
எப்படி மறப்பேன்.
இன்னும்
எதைக்
கொடுக்க மறுப்பேன்.
எல்லாமே தந்து விட்டேன்.

மரணம் வரை
மறக்க முடியாத
இன்பத்தை
என் இதயத்தில்
எழுதி விட்ட
உங்களுக்காய்
உயிரையே கொடுப்பேன்
அத்தான்” என்றாள்.

”அன்பே
உன் வார்த்தைகள்
ஒவ்வொன்றிலும்
வீரமும்
விலேகமும் இருக்கிறதே,
உனக்குள்ளும்
இத்தனை சக்தியா என்று
எனக்குள் நானே

|| இங்குளோ இங்கிட்டுப் பல் ||

வியக்கியேன்”
என்றான் செழியன்.

"இந்தத் தோகைமயில்
உங்கள் வரவின்
பின்புதான்
துணிவை
அணிந்து கொண்டது.

என் இளகிய
இதயத்துள்
இப்படி ஒரு வீரம்
இருப்பதை
எடுத்துக்காட்டியவர்
நீங்கள்தானே” என்றான்.

”அன்பே
என் உரிமை,
பெருமை,
வலிமை,
செழுமை,
செல்வம்
அனைத்தும்
நீதான்” என்றான் செழியன்.

இரவில் வந்த
இளங்கத்திரவனின்
தேகச் சூட்டில்
நனைந்து கொண்டாள்.

காதலெனும்
சாகரத்தில்
கப்பலோட்டி
மகிழ்ந்தவனை
கட்டி அனைத்தபடி

மீண்டும்
கண்
மயங்கிக் கிடக்கிறாள்.

இன்பத்தின்
எல்லைக் கோட்டுக்குள்
புந்து
விளையாடிக்
களைத்த செழியன்
அவள் நெற்றியில்
முத்தமிட்டான்.
மீண்டும்
அவள் உறவால்
உலகையே மறந்தான்.

முதல் இரவு முடிந்து
பொழுது விடிந்து.
பூமி கனக்கும் வரை
எழுந்திருக்க மனமில்லாமல்
இருவருமே கிடந்தார்கள்.

உள்ளத்தால் மட்டுமல்ல
உடலாலும்
ஒன்று கலந்த
மயக்க நிலையை
கலைக்க விரும்பாமல்
கட்டி அனைத்தபடியே
கிடந்தார்கள்.

இன்பத்தின் தொட்டிலல்லவா
இளமை.
இவர்களுக்குள்
இப்போது பல்லவிதான்
பாடப்பட்டிருந்தது.
அனுபல்லவி

சரணம் என்று
இன்னும் பாடல்
தொடர இருந்தது.
அடிக்கடி தாகம்
அணை கடந்து
பொங்கியது.

ஒரு நாளில் தீருகின்ற
தாகமா இன்பம்.
மீண்டும்
அன்புக்கரசி
"அத்தான்" என்று
அரட்டி எழுப்பினாள்.

உள்ளத்தழகும்
உருவ அழகும்
மீண்டும் மீண்டும்
இருவரையும்
இணைக்க முயன்றது.

சிலர் பார்க்கச் சுவைக்கும்
பழகக் கசக்கும்.
ஆனால் அவளோ
பார்க்கவும் பழகவும்
இனித்தாள்.

"அன்பே
உள்ளை
நினைக்கும் போதும் இன்பம்,
அணைக்கும் போதும்
இன்பம்.
சுவைக்கும் போதும்
இன்பம்" என்றான் செழியன்.

செழியனை மீண்டும்
இறுக்கத் தழுவி
அவன் மார்பில்
முத்தமிட்டாள் அன்புக்கரசி.

போகங்கள் தொடர்ந்தன
பூமி நனைந்தன
பள்ளம் நோக்கும்
வெள்ளம்போல்
உள்ளம் நோக்கி
ஒடினான் காமன்.

தங்க மனங்களில்
தழும்பி ஓடியது இன்பம்.
ஒவ்வொரு நாளும்
திருநாள்
உற்சாகமான
கொண்டாட்டம்.

உயிரோடு உயிராக
உறவாடி
மகளிழ்ந்தார்கள்.

இரவென்றும்
பகலென்றும்
பேதங்கள் அறியாமல்
தின வழிபாடுகள்
சிறப்பாக நடந்தது.

ஒவ்வொருநாளும்
திருநாளாய் அமைந்தது.

41. புகழ்

வைத்தியசாலையில்
இருந்த
அன்புக்கரசியின்
அம்மாவுக்கும்
செழியனின்
தாய்க்கும் இடையில்
நல்ல உறவு வளர்ந்தது.

இன்றுடன்
ஏழாம் நாள்
நிறைவடைந்தது.

அன்புக்கரசி
செழியனை
அணைத்தபடி
படுக்கையில்
கிடந்தவாறு
தலை தூக்கி,
"அத்தான்
இத்தனை நாளும்
என்னோடு வாழ்ந்த
இன்ப நிலைபற்றி
எதுவுமே
சொல்லவில்லையே
சொல்லுங்கள்
அத்தான்" என்றாள்.

பொதுவுடமைத்
தத்துவச்
சித்தாந்திகள்கூட
தம் புகழைப்
பொதுவுடமையாக்கிய

வரலாறு உண்டா?
ஆண்டவன்கூட
அழாதனை
அர்ச்சனை
தோத்திரம்
துதி என்ற
புகழுக்குள்
மகிழ்வதாகத்தானே
மதங்கள்
போதிக்கின்றன.

ஒவ்வொரு
மனிதனும்
புகழுக்கு
அடிமையாகிறான்.

அதிலும்
பெண்கள் தங்கள்
அழகை
அழாதனை செய்வதில்
அதிகம்
அக்கறையோடு
இருக்கிறார்கள்.
அடுத்தவர் தம்
அழகை
புகழ்வதைக் கேட்டு
ஆனந்தம்
அடைகிறார்கள்.

புதிதாய்
அணியும்
ஆடை

அணிகலன்களை,
தன் காதலன்
கண்டுகளித்து,
மகிழ்ந்து,
புகழ்ந்தால்
கனிக்றார்கள்.

அன்புக்கரசி
மீண்டும் செழியனின்
கன்னத்தைக் கிளியியபடி
”அத்தான்” என்றாள்.
அன்புக்கரசியை
முத்த மிட்ட வாறு
”அன்பே
இன்னும்
எதைக் கேட்கிறாய்”
என்றான் செழியன்..

”என்னைப்பற்றி நிங்கள்
எதுவும்
சொல்லவில்லையே”
என்றாள் மறுபடியும்.

அன்புக்கரசியின்
தலையைத் தடவியபடி
”என் உயிருக்கும்
உள்ளத்துக்கும்
மகிழ்ச்சியைக்
கொடுத்தவளே
என் ஆத்மாவையே
கொள்ளையடித்தவளே
உன்னைப் புகழ்
ஒரு நாள் போதுமா?”
என்றான்.
குதித்து எழுந்து

அமர்ந்தவாறு,
”இன்னும் இன்னும்
சொல்லுங்கள்
அத்தான்” என்றாள்

”எதைச் சொல்வது”
என்றான் அவன்.

”எதையாவது
சொல்லுங்கள்
அத்தான்” என்றாள் அவள்.

”அழகின்
அவதாரத்தை
அணைத்து
அனுபவித்துக்
கொண்டிருக்கும்போது
புலமை எப்படிப்
புறப்படும் பூவே”
என்றான்.

”நீ வேறாய்
நான் வேறாய்
இல்லாது
நெருங்கி
இருக்கும் போது
நிலவின் ஒளியை
நான் எப்படி
எடுத்துக் கூறுவேன்”
என்றான் அவன்.

”ஒவ்வொரு
இசைக்
கலைஞருக்குள்ளும்
ஒவ்வொரு புலவன்

குடியிருப்பதாய்க்
சூறுகிறார்களே
அது உண்மையா”
என்று கேட்டாள்
அன்புக்கரசி.

”இதுவரை எனக்குள்
அப்படி ஒரு கவிஞருள்
குடியிருப்பதாய் நான்
உணரவில்லை
கவிதைகளும் எழுதவில்லை.
உன் அழகைப்
பார்த்ததின் பின்புதான்
எனக்குள்ளும்
இன்பம்
உதயமாகிறது” என்றான்.

”அப்படி என்றால்
இப்போதே
சொல்லுங்கள் அத்தான்”
என்றாள்.

”பூந் தோப்பிலிருந்து
புல்லாங்குழல் மீட்டும்
பூங் குயிலை புகழ்ந்து பாட
நான் புலவன் இல்லை
கண்ணே” என்றான்
மறுபாடியும்.

”இதைவிடக் கவிதை
வேற்றேதும் உண்டா”
என்று கூறியபடி
தன்
தலையைத் தாழ்த்தி
செழியனின்

உதட்டினைச்
செல்லமாய்க் கடித்தபடி
”இந்த இதழ் வழியாகத்தானே
இசையெனும் இன்பத்தேன்
பொங்கி வருகிறது” என்றாள்.

அவள் பார்வையில் இருந்த
வேகத்தை உணர்ந்த
செழியன்
தன்னை ஒரு நிலைக்குள்
கட்டுப்படுத்தியபடி
”பாடசாலைக்குப்
போக வேண்டும்”
என்று கூறியபடி
கட்டிலில் இருந்து
எழும்ப முற்பட்டான்.

”அத்தான்
இன்றைக்கு
பாடசாலைக்கு போகாமல்
விடுப்பு எடுக்க
முடியாதா” என்றாள்.
அந்த வேளை பார்த்து
செழியனின் தொலைபேசி
ஒலி எழுப்பியது.
அதைக் கையில் எடுத்த
செழியன்
”வைத்தியசாலையில் இருந்து
அம்மா பேசுகிறார்கள்”

என்று கூறியபடி
”கலோ” என்றான்
செழியன்.

மறு முனையில் இருந்து
தாய் பேசினார்கள்.

“அம்மா ஓரளவு
நடப்பதாலும்
பேசவதாலும்
வைத்தியசாலையில் இருந்து
இன்றைக்கே உன் அத்தையை
விட்டுக்கு அழைத்துப்
போகலாம் என்று
தலைமை வைத்தியர்
கூறிவிட்டுச்
சென்றுள்ளார்” என்றாள்.

“இப்போது நான்
கட்டாயமாக
பாடசலைக்குப்
போக வேண்டுமே”
என்றவன்,
தன் தாயிடம்
“அம்மா
இன்று மாலை
அத்தையைக்
அழைத்துப் போக முடியாதா”
என்று கேட்டான்.

“கூட்டிப் போகலாமே” என்றாள்
செழியனின் தாய்.

செழியன்
அன்புக்கரசியைப் பார்த்துக்
கூறினான்
“இன்று கண்டிப்பாக
பாடசாலைக்கும் போக
வேண்டும்.
அத்தையையும்
அழைத்து வர வேண்டும்
எழுந்திருங்கள்” என்று

கட்டிலில் படுத்திருந்த
அன்புக்கரசியை தூக்கினான்.
அவன் மறுபடியும்
அவன் மார்பிலே சாய்ந்தாள்.

“போதும் அன்புக்கரசி
நேரம் போகிறது”
என்றான் செழியன்.

தன்னிலை உணர்ந்த
அன்புக்கரசி நிமிர்ந்து
நின்றபடி
“என்னென்பற்றிய
உங்கள் அபிப்பிராயத்தை
எப்போது கூறுவீர்கள்” என்று
குழைந்து குழைந்து
கேட்டாள்.

“பாடசாலையில்
கிடைக்கும்
சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்தி
எழுதி வருகிறேன்
நீ போய்
புறப்படு” என்றான்.

அவன் வார்த்தைக்குள்
கட்டுண்ட அன்புக்கரசி
குளியல் அறைக்குள் சென்று
காலைக் கடனை முடித்து
வெளியில் வந்தாள்.
செழியன் குளியலறைக்குள்
சென்று திரும்புவதற்கு முன்
காலை உணவைத்
தயாரித்தாள்.
இருவரும் இணைந்து

ஆகாரம் முடித்து
செழியனின்
இருசக்கரவாகனத்தில் ஏறி
வைத்தியசாலைக்கு
வந்தார்கள்.

அன்புக்கரசியை
தாயோடு நிற்கும்படி
கூறிய செழியன்
தன் அன்னையை
மதிய உணவை
சமைத்து எடுப்பதற்காக
அழைத்துப்போக
முற்பட்டான்.
அன்புக்கரசி இடை மறித்து
"அம்மா இனித் தனித்து
இருப்பார்கள்.
நானும் அத்தையுடன்
வீட்டுக்குச் சென்று
இருவருமாக
சமைத்து எடுத்துவருகிறோம்.
நீங்கள்
பாடசாலைக்குப்

போய் வாருங்கள்" என்று
கூறி
அவனை வழி
அனுப்பி வைத்தாள்.

பாடசாலை வந்த
செழியனுக்கு
மனம் நிறைய
அன்புக்கரசியின்
அழகும் அன்புமே
நிறைந்திருந்தது.
அவன் படிப்பித்தலில்
அவ்வளவு
ஆர்வம் இல்லாமல்
இடை இடையே
ஏதோ எழுத முயன்றான்
ஒய்வு நேரம் முழுவதும்
தன் காதலியாகிய
மனவியை நினைத்து
நினைத்து
எழுதுகிறான்.

42. காதல் கணி இரசம்

அன்பே
ஆயிரம் காவியம்
பாடிடத் தூடிக்குது மனது.

அடுத்தடுத்து
வார்த்தைகளைத்
தேடுது உணர்வு.

வையத்தை
உய்விக்கும்
வடிவம் அல்லவா
பெண்மை.

ககந்தம் வீக்கின்ற
வசந்த காலத் தென்றலே
என் வாழ்நாள்
போதாது
உன் அழகைப் புகழு.
முத்தமெனும்
ஒத்தடத்தால்
என்னை
முச்சடைக்க வைத்தவளே,
சித்திரை நிலவே,
இந்தச் சத்திரியன்
சத்தியத்தை
மீற்மாட்டான்
உத்தமியே
உனைப் பிரிந்தால்
வாழ்மாட்டான்.

செத்தாலும்
உன் மடியில்

சாவேணடி.
தீரும்பவும்
உன் மடியில்
பிறப்பேணடி.

அன்பே
உன்னிடம்
ஒரு இயற்கை
வனப்புமட்டுமல்ல
அதன் வாசனையும்
இருக்குதடி.

உன் இடை
அசையும் போதெல்லாம்
என் உயிர்
அசைகிறது.

மாரிக்காலப்
போர்வை போன்று
இரவெல்லாம்
எனை எடுத்து
உடுத்தும்போது
உன் இன்பச்
குட்டிலல்லவா
நான்
தாலாட்டப்பட்டேன்.
என் எலும்புகளில்
எலும்பாய்,
சதைகளில்
சதையாய்,
உயிரோடு உயிராய்
ஒன்றித்திருக்கிறாய்.

|| கிள்ளார் கிள்ளத்துப்பால் ||

ஏழிசையின்
இனிமையே.
இன்பத்தின்
தொட்டிலே.
என் இதயத்தில்
பிறக்கின்ற
சுர வரிசைகளின்
சொந்தக்காரியே!
என்
அன்றாட வாழ்வின்
நிகழ்ச்சி நீ.
எழுச்சி நீ.
நெகிழ்ச்சி நீ.
இன் இருதய ரேகையில்
எழுகின்ற
மகிழ்ச்சி நீ.

என்னை
உன் மனதில்
எழுதி வைத்திருக்கும்
இன்னுமோர்
இன்பத்துப் பால் நீ.

கலையியலையும்
களவியலையும்
கற்பித்துத் தந்த
கலைக்
கல்லூரியே!

நடுநிசியில் கூட
உன் நினைப்பு
என்
நரம்புகளைச்
கருட்டியதடி.

கணனியில் பதிந்த
கவிதையைப் போன்று
என் உயிரிலே கலந்த
உன்னத சங்கீதமே!

நதி ஓரம் பிறந்த
கொடிபோன்று நீயும்
செழிப்பாய்
இருக்கிறாய்.

சொர்க்கத்தின் சுவையை
அள்ளி அள்ளி
ஊற்றிய
அமுத சுரபியே!

இன்பத்தைக்
கொடுப்பதற்காக மட்டுமே
பிறப்பெடுத்த
இனிய
கோஷல்வரியே!

வஞ்சியே
உன் உருவம்
என்
நெஞ்சிலே
வரையப்பட்டிருக்கிறது.

தென்றல் கூட
உன்னுடலைத்
தீண்டுவதை
நான் விரும்பேன்.

நீ குடிக்கொள்ளும்
மலர்களின்

மணங்களிலெல்லாம்
நான் இருப்பேன்.

இனியவனே
இலக்கியத்தில்
எனக்கறிவு
எதுவுமே இல்லை.

உன்னை
நினைக்கும் போது
உள்ளத்தில்
உதித்ததையெல்லாம்
சொல்லாக்கி வருகிறேன்
என்று எழுதும் போதே
ஒய்வு நேரம் முடிந்ததென்று
மனி ஒலித்தது.

43. முதலை

உண்மையை
எத்தனை நாள்
மறைத்துவைக்க முடியும்.
அன்புக்கரசியின்
காதல் களியாட்டம்
அண்டை விட்டார்
அயல் விட்டார்
அனைவரும் அறிந்து
அம்பலமாகி இருந்தது.

பொறாமைக்கார
உறவுக்காரர்
வெளிநாட்டில் இருக்கும்
அன்புக்கரசியின்
அப்பாவின் காதுக்குள்
அசிங்கம் அசிங்கமாக
அள்ளி வைத்தார்கள்.

எவருக்கும்
எந்தவித
அறிவுப்பும் கொடுக்காமல்
வழமைபோல்
இந்தியா நோக்கிப்
புறப்பட்டான்
அன்புக்கரசியின் தந்தை.

அன்று
அன்புக்கரசியின் தந்தை
வறுமைக் கோட்டுக்குக்
கீழ் வாழ்ந்த
வறிய மனிதர்களில்

ஒருவனாக
இருந்தான்.

அன்புக்கரசிக்கு
முன்று வயது
நடக்கும் போதே
நாட்டை விட்டு
வெளியேறி
வெளிநாடு ஒன்றில்
தஞ்சம் புகுந்தான்.
அவனை
தமிழ் தேசியத்துக்காக
பாடு படும்
மனிதனைன்று கருதி
அவன் தஞ்சக்
கோரிக்கையை
ஏற்றது வெளிநாட்டு அரசு.

19 வருடங்களாக
வெளி நாட்டிலேயே
வாழ்கிறான்.
இலங்கையைத் தவிர
மற்ற எல்லா
நாடுகளுக்கும்
பயணம் செய்யக்கூடிய
கடவச் சீடில்.
இந்தியா சென்று
அங்கிருந்து களவாக
படகுகளில்
இலங்கைக்கும்
சென்று வந்திருக்கிறான்.

|| இங்களைச் சூக்தத்தும் யான் ||

ஆகாயத்தின் உச்சியில்
பறந்தாலும்
கழுகின் கண்கள்
நிலத்தில் கிடக்கும்
பின்ததின் மேல்
இருப்பதுபோல்
இவன் பார்வை
பணத்தின் மீதே இருந்தது.

தமிழர் தலைவர்கள்
நம்பும் படியாக
தன்னை ஒரு
ஸழத் தியாகியாக
இனம்
காட்டிக்கொண்டான்.

ஏழை மக்களின் பணம்
எவர் எவர் கைகளிலோ
இன்ப நடமாடியது.

இவன் பெயரிலேயே
ஆசியப் பொருட்கள் விற்கும்
கடை ஒன்றையும்
எரிபொருள் நிலையம்
ஒன்றையும்
வாங்கி இவனை
முதலாளியுமாக்கிவிட்டார்கள்.

விலை உயர்ந்த கார்கள்
வீடுகள் என்று
விலாசத்தோடு வாழ்கிறான்.
தன் உடற்பசியைத்
தீர்ப்பதற்காக
வெள்ளைக்கார
விபச்சாரிகள்

வீடுகளுக்கும்
சென்று வந்திருக்கிறான்.
தமிழ்த்
தேசியத்துக்காக
திரட்டப்பட்ட
சொத்துக்கள்
சில தனி மனிதர்கள்
பெயரிலேயே
உறுதி எழுதிக்
கொடுக்கப்பட்டதால்
தேசிய சொத்துக்களுக்கு
சில தனி மனிதர்களே
உரிமை கொண்டாடுகிறார்கள்.

பலர்
இரத்தத்தின் கூலிகளில்
கைவைக்க பயந்தாலும்
சிலர் அதில்
விழுந்து
விளையாடுகிறார்கள்.

தங்களுக்கு சாதகமான
குழநிலைகளை உருவாக்கி
ருறையாடுகிறார்கள்.

நிறம் மாறும்
மேகங்களைப்போல்
நிலை மாறும் மனிதர்களில்
இவனும் ஒருவன்.

இருபது முப்பது
வருடங்கள்
கடந்ததின் பின்புதானே

பலரை
இனங்காண முடிந்தது.

சிலர் சாவதற்காக
போராட்டார்கள்
பலர்

வாழ்வதற்காகவே
போராட்டார்கள்.
ஸழப் போராட்டம்
பல்லாயிரம் மக்களை
பலியெடுத்தது.

இலட்சக் கணக்கான மக்களை
ஏதிலிகளாக்கியது.
சில ஆயிரம் மக்களை
ஊனமுற்றவராக்கியது.

இருந்ததை இழந்து
ஏழையானார்
மக்கள்.
இவர்களோ
இந்தப் போரைப்
பயன் படுத்தி
கோஷல்வரராணார்கள்.

மக்கள்
மனச் சுமையை
இறக்கி வைக்க
இடந்தெரியாமல்
அலைகிறார்கள்.

இவர்கள்
தங்கள் வசம் இருக்கும்
பணத்தை
பங்கு போடுவதற்காக
சண்டை போடுகிறார்கள்.

துயரத்தின் ஆழத்தில்
புதையண்டு கிடக்கும்
மக்களின் மனங்கள்
ரணங்களாகவே
இருக்கின்றன.

இவர்கள்
அவர்கள்
பிணங்களின் மேல்
நடந்து சென்று
பேரம் பேசுகிறார்கள்.

இவர்கள் குருடர்கள்
விடியல் என்று
இருளையே
இனங்காட்டியவர்கள்.

தம்மை
உயர்த்திக்கொள்ள
தமிழரின்
அடிமைத்தனத்தை
கருவியாக
பயன் படுத்தியவர்கள்.

தேசியம் பேசிய
சதிகாரர்களில்
இவனும் ஒருந்தன்.

இருஞுக்குள்
சிறை வைக்கப்பட்ட
அதிகாலைப் பொழுதை
அறிமுகம்
செய்து வைத்தவர்கள்
அவர்கள்தான் என்று

ஆர்ப்பரித்தவர்களில்
ஒருத்தன் இவன்.

நடு நிசியல் கூட
நமது நாட்டு
மக்களை எழுப்பி
மிரட்டிப்
பணம் பறித்தவர்களில்
முன்னின்றவன்.

நாடு கிடைக்கும் என்று கூறி
மக்களை
நாடோடியாக்கியவன்.

புயலுக்குள் சிக்கிய
ழூங் கொட்டபோல்
சில கிராமங்கள்
வேரோடு பிழிங்கி
எறியப்படும்போது
வெளிநாட்டில் இருந்து
வீர வசனம் பேசியவன்.

மின்சாரம்
தாக்கியது போல்
மக்கள்
வீதிகளில்
செத்துக்கிடந்தார்கள்.
அவர்களை
பாதுகாக்கப்போவதாக
பணம் திரட்டியவன் இவன்.

மக்கள் சிறகுகளைத்
தேடினாலும்
பறக்க முடியாமல்

கூண்டுக்குள்
அடைப்பட்டுக் கிடந்தார்கள்.

இவர்கள்
சுதந்திரமாய்
உலகம் முழுவதும்
பறந்து திரிந்தார்கள்.

மூடிய கதவுகள்
திறக்கப்பட்டாலும்
முடவர்களால்
எப்படி ஓட முடியும்.

புத்தம் புதிதாக
பூமி மலருமென்று
நித்தமொரு கச்சேரியை
நிறைந்த சனங்களுக்குள்
நடத்தி,
பணத்தைக்
குவித்தவர்கள்
சொந்த வீடுகள் வாங்கி
சொகுசாக வாழ்கிறார்கள்.

தன்னல மறுப்பை
தலைமேல்
சுமந்ததாக் கூறிய
சோசலிசவாதிகள்
இவர்களை ஏன்
இனங்காண
மறுத்தார்கள்.

சமுகத் தீமைகளை
எதிர்க்க முடியாத
ஏழைத் தமிழர்களின்

இயலாமையைப் பயன்படுத்தி
கோஸ்வரர்களாகிய
குள்ள நரிகள்தானே
இன்று
கோபுரத்தில் இருக்கின்றன.

விடுதலையை வியாபாரம்
செய்தவர்களில்
ஒருவன் தான்
அன்புக்கரசியின் அப்பாவும்.

செட்டி மாரைப் போன்று
வட்டிக் கணக்குப் பார்த்து
வருகலை எல்லாம்
வைப்பு நிதியில் சேர்த்து
வளமோடு வாழ்கிறான்.

சம விடுதலையில்
தங்கள் ஆதாயம்
எவ்வளவு என்று
பார்த்துப் பார்த்து
பாய் விரித்த பாவிகளை
என்னிக்
கணக்கிட முடியாது.

பாம்பை விட்டால் பிடிக்கலாம்
பணத்தை விட்டால்
பிடிக்க முடியுமா
என்று கேட்டவன்,
தன் வீட்டு வேலிக்குள்
செழியன் புகுந்துவிட்டான்
என்று அறிந்ததும்
விடுதலைக்காக திரட்டிய
பணத்தை

அள்ளி ஏறிந்து
அடியாட்களை வாங்கினான்.

காக இருந்தால்
கருங்கடலின்
இரைச்சலைக்கூட
அடக்கிவிடலாம்
என்ற எண்ணமுடையவன்
இரவோடு இரவாக
களவாக
இலங்கைக்குள்
புகுந்து விட்டான்.
அடியாட்கள் பலரோடு
பதுங்கி வருகிறான்.

44. சுனாமி புகுந்த வீடு

அன்புக்கரசியின்
அம்மாவை
வைத்திய சாலையில் இருந்து
வீட்டுக்கு
அழைத்து வந்து விட்டார்கள்.

அன்புக்கரசியின் அம்மா
எவர் உதவியும் இன்றி
தானாக
நடந்து வந்தார்கள்.
அன்புக்கரசியும்
செழியனும்
வீட்டுக்குத் தேவையான
பொருட்களை
நகரத்தில் சென்று வாங்க
பற்பட ஆயத்தமானார்கள்.

செழியனின் தாய்
அன்புக்கரசியின்
வீட்டு சமையலறையில்
சமைத்துக்
கொண்டிருந்தார்கள்.
வாசலில் கார்கள்
வந்து நின்றன
அதிலிருந்து
அன்புக்கரசியின் அப்பாவும்
அவரின் உறவுக்காரர் சிலரும்
இன்னும் சில தடியர்களும்
இறங்கி வந்தார்கள்.

ஒரு
திருடனைப் பிழிக்க
வந்தவர்கள் போல்
வாசல் கதவை
அடைத்து விட்டு
வரவேற்பு அறைக்குள்
பாய்ந்து
"அவன்தான் அவன்தான்"
என்று செழியனை
கை காட்டி விளித்தார்கள்.
செழியனும் அன்புக்கரசியும்
திகைத்தார்கள்.

பல நாட்கள் திட்டம் தீட்டி
ஒத்திகை பார்த்தவர்கள்
போல்
ஒங்கார வெறியோடு
ஒலமிட்டுச்
செழியனைப்
பாய்ந்து பிழித்துத்
தாக்கினார்கள்.

அன்புக்கரசியும்
செழியனின் தாயும்
கத்திக் கதறி
செழியனைக் காப்பாற்ற
முனைந்தார்கள்.
அவர்கள் இருவருக்கும்
அடிகள் விழுந்தன.
ஆக்கி வைத்த

சோத்துப் பானையையும்
கறிச் சட்டிகளையும்
தூக்கிப் போட்டு
உடைத்தார்கள்.
தமிழ் சினிமாவில்
வருகின்ற
தாதாக்கள் போன்றும்
றெளடிகள் போன்றும்
வெறிகொண்டு
நடந்தார்கள்.

சிறு வயது முதல்
அப்பாவின் அன்பும்
அணைப்பும் இல்லாமல்
வாழ்ந்த
அன்புக்கரசிக்கு
தகப்பனைப்பற்றிய
மதிப்பு தலைகீழாக
மாறிவிட்டது.
ஒரு அரக்கனைப்
பார்ப்பதுபோல்
தன் தகப்பனைப்
பார்த்தாள்.

ஆத்திரம் கொண்ட
அன்புக்கரசியின் அப்பா
வயது வந்த
பெண் என்றும்
பார்க்காது
அன்புக்கரசியின்
தலை முடியைப்
பிடித்து இழுத்து
தரையில் விழுத்தி
அடித்தான்.

அன்புக்கரசியின் தாய்
அலறி அடித்து
மகனைக் காப்பாற்ற
முனைந்தாள்
”உன்னால்தான்
இவ்வளவும்
நடந்தது” என்று
வருத்தமான
பெண் என்றும் பாராது
அவளுக்கும்
அடித்தான்.
அன்புக்கரசியின் அம்மா
மறுபடியும்
மயக்கம் போட்டு
விழுந்தார்கள்.

ஆணவத்தின்
உச்சியில் நின்று
ஆடனான்
அன்புக்கரசியின்
அப்பா.

மனித கணங்களில்
பிறந்தவன் போல்
அவன் காட்சிதர வில்லை.
ஒரு சாத்தான்
சன்னதம் கொட்டி
ஆடியது போல் ஆடனான்.

மனித உயிரை
மலிவு விலைக்கு
ஏலம் போடும்
இந்த வியாபாரிக்கு
அன்பின் இலக்கணம்
எப்படிப் புரியும்.

தந்தை உருவில்
வந்திருக்கும்
சூறைக் காற்றை
எதிர்த்து வெல்ல
முடியாத
இந்த இள மேகத்துக்கு
அழுவதைத்தவிர
வேறொதுவும் தெரியவில்லை.

என் என்று கேட்க
எவருமே இன்றி
அனாதையாக நின்றாள்
அன்புக்கரசி.

இன்பத்தில் கட்டிய
இனிய மாளிகை
இளாவு வீடுபோல்
மரண ஒலமாய் இருந்தது.

அன்புக்கரசிக்கு அடித்து
இழுத்துப் போவதைப்
பொறுக்க முடியாத
செழியன்
அவள் தந்தையை
இழுத்துப் பிடித்து
வீழ்த்தினான்.
இதைக்கண்ட
கூலிப்படை
செழியனைப் பிடித்து
வாங்கு வாங்கு என
அடித்து உதைத்தார்கள்.
வீடு
ஒரு போர்க் களம்போல்
மாறிவிட்டது.

அண்டை வீடு
அயல் வீட்டவர் என்று
பலரும் கூடி
விலக்குப் பிடித்தார்கள்.

விழுந்து கிடந்த
அன்புக்கரசியின்
தாயைத் தூக்கி
கதிரையில்
இருந்தினார்கள்.

”அவளை விடுங்கள்
மகனைக் கூட்டிக்
கொடுத்தவள்
சாகட்டும்”
என்று கத்தியவன்,
செழியனைப் பார்த்து
”இவன் இன்னும்
ஒரு நிமிடம்
இந்த வீட்டில் நின்றால்
கொலை விழும்”
என்றான்.
”அன்புக்கரசி
என் மனைவி
அவளை இங்கு
விட்டு விட்டு
நான் போகமாட்டேன்”
என்றான் செழியன்.

கூலிப்படை பாய்ந்து
அவனை
கட்டிப் பிடித்தபடி
இருக்க
”உனக்கு எவன்டா

என்னுடைய மகளை
கலியாணம் முடித்து வைத்தது”
என்று கூறியபடி
செழியனுக்கு
மீண்டும்
அடிக்கத்
தொடங்கினார்கள்.

கைகளையும்
கால்களையும்
கட்டிப் போட்டு
அடித்தார்கள்.

உணர்ச்சி நரம்புகள்
ஒவ்வொன்றையும்
தாக்கினார்கள்.

நீதிக்கும் நேர்மைக்கும்
வாய்மைக்கும்
தண்டனை
வழங்கப்பட்டது.

இனிமையின்
சுவைகளை
இசையமைத்த
செழியன்
மரணத்தின் கொடுமைக்குள்
தள்ளப்பட்டான்.
ஹரவர் மீண்டும் புகுந்து
செழியனின் கட்டை அவிழ்து
செழியனைக் காத்தார்கள்.

”தம்பி
நீங்கள்
படித்த பிள்ளையல்லவா

இப்போது
இங்கிருந்து போங்கள்
பின்பு
இதைப்பற்றிப் பேசலாம்”
என்றார்கள்.
”நான் எப்படி
அன்புக்கரசியை
தனியே
தவிக்க விட்டு விட்டுப்
போவது”
என்றான் செழியன்.

அன்புக்கரசி குறுக்கிட்டு
செழியனைப் பார்த்து
அழுதமுது சொன்னால்.

”நீங்கள் இங்கு நின்று
எனக்காக
அடி உதை
அவமானப்படுவதை
என்னால் பார்க்க
முடியாது
நீங்கள்
தயவு செய்து
போங்கள்” என்றான்.

செழியனின் தாய்
”மகனே
இந்தக் கொலைகாரன்
வீட்டிலே நிற்க வேண்டாம்”
என்று கூறியபடி
தன் மகனைப் பிடித்து
இழுத்துக்கொண்டு
போகப் புறப்பட்டாள்.

ஒரு போதும்
மறக்க முடியாத
அன்புக்கரசியெனும்
தன் உயிரைப்
பிரிந்துவிட்டு,
தன் சுவாசத்தை
இழுந்துவிட்டு
எப்படிப் போவான்
செழியன்.

புயலுக்குள் சிக்கிய
பூ மரம்போல்
வேரோடு பிடிங்கி
எறியக் கூடியதா காதல்.

புயலை எதிர்த்துப்
போராடும் வல்லமை
இந்த இளமைக்குள் இருந்தும்
படித்த பண்பு
அமைதியாக
நடக்கச் சொன்னது.

குழந்தும்
கொந்தளிப்பும்
உடலைத்
தழுவிக்கொண்ட போதிலும்,
வேதனையும் விகும்பலும்
வெடித்துச் சிதறாமல்
ஒரு கட்டுக்குள்
இருத்தாட்டியபடி,
அவள் தந்தையின்
காலில் விழுந்து
அன்புக்கரசியை
தன்னோடு
அனுப்பும்படி கேட்டான்.

தன் தாயின் வயிற்றில்
கருவாக இருக்கும் போதே
கொலை வெறியோடு
உருவாக்கப்பட்டவர்கள்போல்
சினத்தோடும்
சீற்றத்தோடும்
செழியனின் பலம்
குன்றும்வரை
தாக்கினார்கள்.
அற நெறியை
பெரு நிதியாச
சேர்த்திருக்கும்
செல்வனல்லவா
செழியன்.

ஊரவர் பேச்சுக்கும்
அன்புக்கரசியின்
வார்த்தைக்கும்
மதிப்புக் கொடுத்து
எழுந்து நடக்க முயன்றான்,
அவனால்
ஒரு அடி கூட
எடுத்துவைக்க முடியாமல்
தரையில் வீழுந்தான்.

கொடியவர்கள்
அவன் தலை
தரையிலே இழுபட
காலில் பிடித்து இழுத்து
வீதியில் ஏறிந்தார்கள்.

ஆலயத்
திருவிழாவின் போது
இன்னிசை
மேடையை நோக்கி,

எழில் மிக்க
இந்திரன்போல்
ஏறி வரும் போது,
இந்த ஊரே சூடி
கைதட்டி ஆர்பரித்து
வரவேற்ககப்பட்ட
செழியனை,
கள்வனையும்,
கயவனையும்,
காழுகனையும்
அடித்து
அவமானப்படுத்தி
உதைத்து
இழுத்து
எறிவதைப்போல்,
இரத்தம்
சொட்டச் சொட்ட
இழுத்துப் போவதைப்
பார்க்கப்
பொறுக்காத
அன்புக்கரசி
தன் தலையை
கவரிலே மோதி
அடித்து மயக்கமுற்று
வீழ்ந்தாள்.

இதுவரை சொந்த பற்றமென்று
வந்து போய் எந்த
உதவியும் செய்யாத
இவர்களைல்லாம்
இப்போது வந்து நின்று
சொந்தம் கொண்டாடி
மகள் வாழ்க்கையைக்
கெடுப்பதை அறிந்த
அன்புக்கரசியின் அம்மா

வாய் விட்டுப்
பேச முடியாத
நிலையில்
விம்மி விம்மி அழுதாள்.

விட்டை சுற்றி
சோத்துக்கும்
சாராயத்துக்கும் அலையும்
பேட்டை நெளிகள்
காவலுக்கு நிற்கிறார்கள்..

அன்புக்கரசியின்
அறைக்குள் புகுந்த
அவள் தகப்பன்
அவள் கைத்
தொலைபேசியை
பறிமுதல் செய்து விட்டு,
அவளை
அந்த அறைக்குள் போட்டு
முடிவிட்டுப் போனான்.

துக்கம்
தொண்டையை
அடைத்து,
தூக்கத்தைக்
கலைத்து
ஏக்கத்தைக்
கொடுத்தது.
அழுதழுது
கலௌத்தாள்
அன்புக்கரசி.

45. வைத்தியசாலையில்

அடிகாயங்களால்
அவதியற்ற
செழியன்
வைத்திய சாலையில்
அனுமதிக்கப்பட்டு
சிகிச்சை பெற்று வருகிறான்.

இப்போதுதான்
செழியன் காதுக்கு எட்டியது
அன்புக்கரசியின் அப்பா
அபத்தான மனிதன் என்று.
பல கொலைகளோடும்
கொள்ளைகளோடும்
தொடர்புடையவன் என்று.

செழியனின்
பெற்றோர் கூறினார்கள்
"வேண்டாமடா மகனே
இந்த சம்மந்தம்,
அன்புக்கரசியை
மறந்துவிடு.

பணம்
இல்லை என்றாலும்
மானத்தோடு வாழ்ந்த
நமது குடும்பத்தக்கு
இந்த குத்து வெட்டுக்
குடும்பத்தின்
தொடர்பு வேண்டாமடா
மகனே" என்றார்கள்.
"தந்தை அப்படி இருக்கலாம்
மகள் உத்தமி

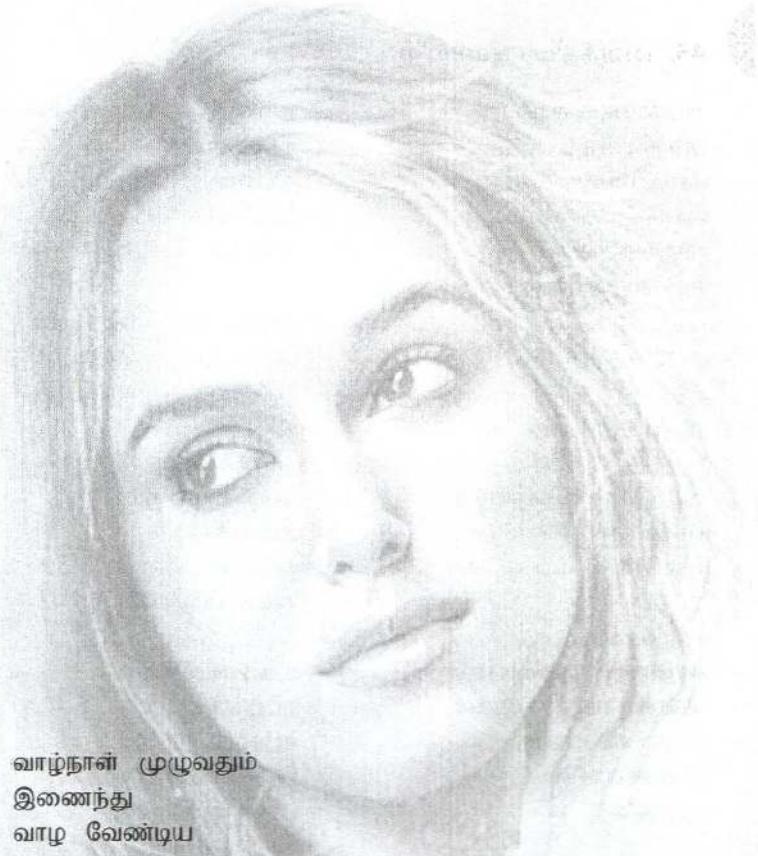
அவள் ஒழுக்கமுள்ளவள்
உண்மையுள்ளவள்
தாயின் பரிசுத்தமான
வளர்ப்பில் உருவானவள்"
என்றான் செழியன்.

ஆணுக்குப் பெண்ணும்
பெண்ணுக்கு ஆணும்
அவசியம் தேவைதானே.

ஆண்மைக்கும்
பெண்மைக்கும்
அன்புக்
குடும்பம் ஒன்று
அவசியம்தானே.

உண்மையான
நட்புக்கும்
உறவுக்கும்,
இறுதிவரை
பயணம் செய்யும்
இணைப்புக்கும்
ஒரு துணை
அவசியமல்லவா?

தன்னோடு மட்டுமே
தாம்பத்தியத்தில்
உறவாடும்
ஓர் உயிரை
தானே தேர்ந்தெடுப்பதில்
தவறேன்ன இருக்கிறது.

வாழ்நாள் முழுவதும்
இணைந்து
வாழ வேண்டிய
ஓர் உறவை,
ஓர் இரு
நாட்களில் எப்படி
தெரிவு செய்ய முடியும்.

கலியாணம் என்ன
களியாட்ட விழாவா
ஓர் இரு நாட்களில்
சூடி விளையாடிவிட்டுப்
பிரிந்து கலைந்து போக.

அன்புக்கரசியும்
செழியனும்
இரண்டு ஆண்டுகளாக
அறிந்து உணர்ந்து
சேர்ந்து எடுத்த முடிவை
அப்பா அம்மாவின் முடிவுக்காக
எப்படி மாற்றுவது என்று
கலங்கினான் செழியன்.

46. வேறு வழி

ஆலம் விழுதாய்
அரும்பாய்க்
கரும்பாய்
உருவான காதலை
வேரோடு பிடிங்கி ஏறிய
முனைந்தான்
அன்புக்கரசியின்
தகப்பன்.

அன்புக்கரசிக்கு
வேறு ஒருவனுடன்
திருமணம் முடித்து
வைக்க
திட்டமிட்டான்.

அவள் மிகத் தெளிவான்
முடிவையே
எடுத்திருந்தாள்.

அவர்கள்
ஒருவரை ஒருவர்
முழுமையாக
நம்பி இருந்ததால்தானே
இன்பத்தைப்
பகிர்ந்து கொண்டார்கள்.

ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும்
இடையிலே ஏற்படும்
இன்பம் கலந்த ஸ்ரப்புக்கு
ஏதோ ஒரு
வலுவான காரணம்
இருக்கும்.

எல்லா ஆடவரையும்
எல்லாப் பெண்களும்
ஏற்றுக்கொள்ளுவதில்லை.

அனைத்துப் பெண்களையும்
ஆடவர் தேடி ஓடுவதில்லை.

அறிவுக்கும்
ஆண்மாவுக்கும்
ஆளந்தமான உறவையே
இதயம் ஏற்றுக்கொள்ளும்.

அடுத்தவர்
நெருக்கடியால்
ஏற்படுத்தப்படும் உறவில்
சகம் இருப்பதில்லை.
சுயம் இல்லாத இடத்தில்
சுதந்திரம் எப்படி இருக்கும்.

ஒவ்வொரு நாளும்
ஒவ்வொரு நிமிடமும்
புதுப் புது
அனுபவத்தைக் கொடுத்த
செழியனின் உறவை
அவளால்
இழக்க முடியவில்லை.

ஒரு வாரம்
ஒடி விட்டது,
செழியனைப்பற்றிய
சேதி ஒன்றும்
கிடைக்காமல்

தவித்தாள்
அன்புக்கரசி.

அன்புக்கரசியின்
அப்பாவின் அடியாட்கள்
இந்த ஒரு வாரத்தில்
மூன்று முறை
செழியனின்
வீட்டுக் கதவைத் தட்டி
மிரட்டினார்கள்.
இனியும்
இந்த ஊரில் இருந்தால்
உங்கள் குடும்பத்தையே
கொழுத்தி விடுவோம் என்று
சபதம் கூறிச்
சென்றார்கள்.

47. இயற்கையிடம் தரது

மனதுக்குள் காதல்
மகுடம் தரித்தபின்
அடிக்கடி ஆத்மா
அவதியுறும்.
வருவாரோ
வாராதிருப்பாரோ
என்ற
கலக்கம் வரும்.
இனிய உறவைப்
பிரிவது
துயரச் சூளைக்குள்
விழுந்து
எலிவதைப்போன்று
கொடுமையானதல்லவா?

கை சூடாது போகுமோ
காதல் என்று
கலங்கியது
அன்புக்கரசின்
நெஞ்க.

மனதுக்குள் விளையாடி
மகிழ்வினைத் தந்த
மணாளனைக் காணத்
துடித்தது
மங்கையின் மனது.

காதலைக்
காதலனை
இழப்பதா,
தாய் தகப்பனை

இழப்பதா,
எதைச் செய்வதென்று
புரியாது
பேதலித்தாள்..

அவளுடைய வாழ்க்கையை
அவள்தானே
தீர்மானிக்க வேண்டும்.

தன்
காதலனைப் பிரிந்த
துயரத்தை
எவரிடமும் சொல்ல
முடியாமல்
இயற்கையிடம்
முறையிட்டாள்.
இயற்கையே
உன்னைத்தவிர
உயர்ந்த சாட்சி
உலகத்தில்
ஏதும் உண்டோ!

காற்றே, கடலே
அலையே, மலையே
நிலவே, முகிலே
என் நிலையை
அவருக்கு கூறுங்கள்.

அவரையே
தஞ்சமென்று நம்பிய
இந்த

|| தின்ஜூலைர் இன்பத்தியபால் ||

அஞ்சகத்தின்
நெஞ்சிக்குள்
நெருப்பை மூட்டிய
நீல வண்ணக்
கண்ணனிடம்
தாது சொல்லுங்கள்.

மரணம் வரைக்கும்
அவரது பார்வை
மனதை விட்டு
மறையாதென்று சொல்லுங்கள்.

உள்ளிருந்து வருகின்ற
உயிர் மூச்சு
அவர் நினைவால்
உண்ணமாய்
இருப்பதாய்ச் சொல்லுங்கள்.

தினம் தினம்
அவர் தந்த
தித்திப்பின் நினைவு
தீக் குளிக்க வைப்பதாய்ச்
சொல்லுங்கள்.

மாலை நேரத்து
மயக்கம்
மரணம் வரைக்கும்
இழுக்கிறது.

நெஞ்சோடு
நினைவுச் சுமை.
கண்ணோடு
கனவுச் சுமை.

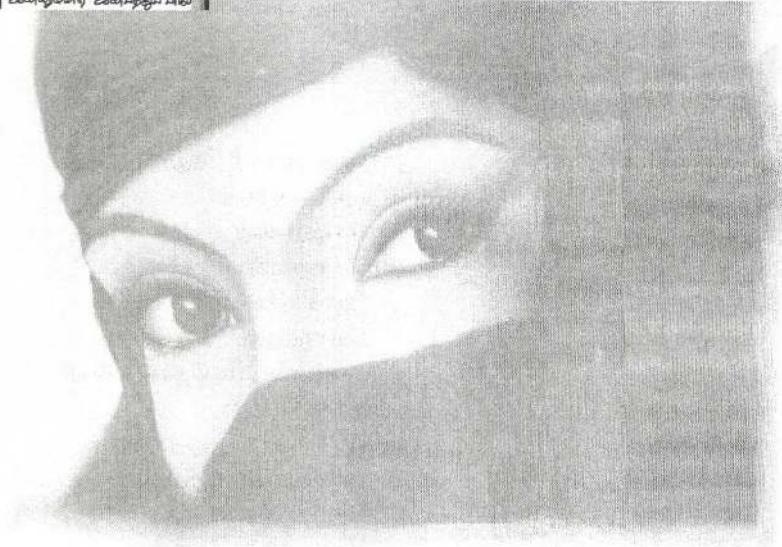
உடலோடு
உறவுச் சுமை.

உலகையே
மறுக்க வைத்த
உத்தமன்
முகத்தைக்காண
உயிர் வாடுவதாய்ச்
சொல்லுங்கள்.

மடை தீரண்ட
மாரிகால
மழை முகிலே
அவர் வீட்டு முற்றத்தில்
என் கவலையை
கரையவிடமாட்டாயா?

இன்னொரு முறை
அந்த
இளங் கதிரவனின்
முகம் காட்டச் சொல்.

மொட்டவிழுந்த
எந்தன் கட்டமூகை
அவர்
தொட்டு விளையாடிய
தூய நாட்களை
நினைத்துப்
பார்க்கச் சொல்.

நதியிலும்
நந்தவனச்
சோலையிலும்
நடனமாடும் தென்றலே

என்னவனை
அழைத்துவர
இன்றே தாது செல்.

ஆனந்த வாழ்வை
அள்ளிக் கொடுக்கக்
காத்திருக்கும்
என் ஆள் மனதை
அவருக்கு அறிவி.

விதியைக் கடந்தும்
துயர
நதியைக் கடந்தும்
புதிய வாழ்வுக்குள்
என்னைக்
கடத்திப் போகச் சொல்லு.

அவர் ஒருவருக்காகவே
இந்த ஆத்மா
காத்திருப்பதாய்ச் சொல்லு
என்று
இயற்கையைப் பார்த்து
பெரு முச்சி விட்டாள்.

செழியனின் பிரிவை
அவளால்
தாங்கிக்கொள்ள முடியாது
ஊன் இன்றி உணவின்றி
உயிரைப் பிரிந்த
சடலம் போல்
துரும்பாகிக்
கிடக்கிறாள் அன்புக்கரசி.

48. ஏழையின் இரக்கம்

அன்புக்கரசியின்

அன்னை

செழியனோடு

தன் மகள்

சேருவதை

விரும்பினாள்.

தன் கணவனின்

கொலை வெறிக்கு

பிள்ளைகள் இரண்டும்

பலியாகி விடுவார்களோ

என்ற பயத்திலும்.

வீட்டுக்குள்

காவலுக்கு நிற்கும்

கூலி கும்பலுக்கு

பயத்திலும்

ஊமையாக இருக்கிறாள்.

தென்னந்

தோட்டத்தில்

வேலை செய்யும்

அந்த முதியவரைத்தவிர

மற்றவர்கள் எல்லாம்

தன் தந்தையின்

விகவாசமுள்ள

கொலைக் கூட்டாளிகள்.

அன்புக்கரசியின்

நிலை உணர்ந்த

தோட்டக்காரர்

அன்புக்கரசிக்கு உதவ

முன் வந்தான்.

அன்புக்கரசி தோட்டக்கார

முதியவரிடம்

செழியனின்

தொலைபேசி

இலக்கங்களைக்

கொடுத்துக் கூறினாள்,

தன்னுடைய தொலைபேசி

தந்தையால்

பறிக்கப் பட்டதாகவும்

கணவியில் தொடர்பு கொண்டும்

செழியனின் பதில்

கிடைக்காததாலும்

இந்த நரகத்தில் இருந்து

தான் அவரோடு சேர

விரும்புவதாகவும்,

எப்படியாவது

தன்னை

இந்தச் சிறையில் இருந்து

அழைத்துப் போகும்படி

கூறும்படி

தோட்டக்காரனிடம்

சொன்னாள்.

அவனும் வெளியில்

சென்று

செழியனின்

தொலைபேசியில்

அவனோடு

தொடர்புகொள்ள

பல முறை முயன்றான்

பதிலே கிடைக்கவில்லை.

|| இன்னுமிரு இன்பத்தும் மாத் ||

அன்புக்கரசியின்
தாதுவனாய்
செழியனின்
வீட்டுக்குச் சென்று
அவள் நிலமையை
விளக்க முயன்றான்.
செழியன்
வீட்டில் இல்லை என்பதை
அறிந்த தோட்டக்காரன்
அவன் தாய் தந்தையரிடம்
விடயத்தை விளக்கினான்.

செழியனின்
தாய் தந்தையர்,
கொழியவர் கரங்களால்
தன் மகன்
கொல்லப்படுவான் என்ற
பயத்தில்
அன்புக்கரசியை
அவனிடமிருந்து
பிரிக்கும் எண்ணத்தோடு,
தாது வந்த
தோட்டக்காரனிடம்
"செழியன் இங்கு இல்லை
அவன் இனிமேல்
அன்புக்கரசி இருக்கும்
திசை நோக்கிக்கூட
தலை வைக்கமாட்டான்,
அவனை
மறந்திடச்
சொல்லுங்கள்.
இந்தக் காதலால்
திரும்பிய பக்கமெல்லாம்
சிதைவுகள்.
வீடு தேடி வந்தது
மிரட்டல்கள்.

இந்த ஊரில் இருந்து
நாங்கள் வேறு
ஹருக்குத்
தப்பி ஓடாவிட்டால்
எங்கள் குடும்பத்தையே
கொழுத்தி விடுவதாக
அவர் அப்பாவின்
அடியாட்கள் வந்து
மிரட்டி விட்டுப் போன
பின்பும்,
நாங்கள் இந்த
ஹரில் உயிர்
வாழ முடியாது.
அவர்கள்
கட்டளையை மீறினால்
மரண
தண்டனையைத்தவிர
வேறு எதையும்
அவர்கள் தரமாட்டார்கள்
என்பதால்,
நாங்கள் இன்றே
குடும்பமாக
வேறு ஹருக்குப்
போகப் போகிறோம்.
மகனை
மறக்கச் சொல்லுங்கள்"
என்று
முடிவாகக்
கூறினார்கள்.

இந்த வார்த்தைகளை
தோட்டக்காரன் வந்து
அன்புக்கரசியிடம்
கூறியதும்
துடித்துப் போனாள்
அன்புக்கரசி.

"என்று நேசம்
வைத்த
மாமா மாமியா
இந்த வார்த்தைகளைச்
சொன்னார்கள்" என்று
திரும்பத்
திரும்பக் கேட்டாள்.

"நீங்கள்
அவரைப்
பார்க்கவில்லையா
அவர் என்ன சொன்னார்"
என்று கேட்டாள்.
"அவர்தான்
வீடு மாறிப் போக
முடிவெடுத்ததாகக் கூறினார்கள்"

என்றான்
தோட்டக்காரன்.
தன் காதலன்
கருணை உள்ளம்
கொண்டவன்
அவனுக்கு
தன் நிலை குறித்து
மீண்டும் ஒரு
மின்னஞ்சல்
எழுதி அனுப்ப
முடிவெடுத்தாள்.

49. மின்னஞ்சல்

"அந்தான்	கணனியில்
ஒவ்வொரு	நீங்கள்
கல்லாய்	பதித்துத் தந்த
கழுவிக் கழுவி	உங்கள்
கட்டிய	உருவக் காட்சிகளை
நம்	தினம் தினம்
காதல் மாளிகையில்,	பார்த்துப் பார்த்து
நீங்கள்	புலம்புகிறேன்.
வாழ வராமல்	
போனதேன்	இதயத்தில்
புரியவில்லை.	ஓர் ஈடு பாய்ந்து
அன்று	இரத்தம்
அதிகாலைப்	கசிகிறது.
பொழுதெழுந்து	
அத்திவாரம் போட்டவரே	உங்கள்
இனபத்து மாளிகையை	கால் பதித்த
ஏன் கட்ட	முற்றத்தை
மறந்து போனீர்.	கவலையோடு
 	பார்க்கிறேன்.
தூயவரே	தினம் தினம்
உங்கள்	காற்றோடு
தொலைபேசித்	நான் கலந்து
தொடர்புகூட	பரவுகிறேன்.
துண்டிக்கப்பட்டதேன்.	தெருக்களிலும்
 	நகரங்களிலும்
உங்கள்	உங்களைத் தேட
மின்னஞ்சல்கூட	நினைக்கிறேன்.
கல்நெஞ்சாகியதேன்.	வெளியேற முடியாமல்
 	தவிக்கின்றேன்.
நம் காதலுக்கு	
அடையாளமாய்	

தீக்குளித்து
தீக்குளித்துச்
சாகிறேன்.

தென்றலுன்னைத்
தேநிதம்
வாடுகிறேன்.

பனி முட்டத்தால்
முடப்பட்ட
வீடுபோல்
நான்
துயரத்தால்
முழுகிப்போய் இருக்கிறேன்.

என் இதயத்தில்
உங்கள் பெயரை
எழுதிவிட்டுச் சென்றவரே
உங்களுக்குமா
என் வீட்டின் விலாசம்
மறந்து போய்விட்டது.

சென்ற வாரம்
முஞவதும்,
நீங்கள் வந்து
பந்து விளையாடி
மகிழ்ந்து சென்ற
வீதிகளை
எப்படி மறந்தீர்கள்.

முத்தம் கொடுத்துக்
கொடுத்து
என்
மோகத்தைத்த
தூண்டிவிட்டுப் போனவரே,

என்
இடுக்கனைப் போக்க
எப்போது வருவீர்.

உங்கள் அன்பெனும்
கொடியை
என்மீது
படரவிட்ட
காதலைனே,
என் இதயப்
பட்டறையில்
அடிக்கின்ற
ஒவ்வொரு அடியிலும்
உங்கள் முத்திரையல்லவா
பதிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

பிரிவு
மரணத்தைப்போல்
கொடியதாய்
இருக்கிறதே.

உங்கள் இதயத்தை
நம் காதலுக்கு
காணிக்கையாக்குகிறேன்
என்று
சத்தியம் செய்த
சாட்சியல்லவா நீங்கள்.
இன்று எப்படி
என்னை
மறந்து போனீர்கள்..

என்னைத் தவிர
வேறு எதுவும்
இன்பம் தராதென்று
இனிக்க இனிக்க

|| இங்களேர் கூகுத்தும் பால் ||

பேசியவரே,
என்னை எப்படி
உங்களால்
மறந்திருக்க முடிந்தது.

வாசலில் உள்ள
திராட்சைக்
கொடி படர
பந்தல் அமைத்துத்
தந்துவிட்டுச் சென்றவரே
இலை உதிர் காலத்தில்
என்னைப் பிரிய
எப்படி
மனம் வந்தது.

கடுங்குளிர் வருமுன்னே
காதலனே
என்னைக் காப்பாற்று
வந்துவிடு.

நீங்கள் சொன்ன
ஒவ்வொரு
வார்த்தையின்
உயிர்த்
துடிப்பிலும்தான்
நான்
வாழ்ந்துகொண்டு
இருக்கிறேன்.

நீங்கள் ஏற்றிவைத்த
இன்பச்
கவையைவிடவும்
உங்களைப் பிரிந்த
துயரச் சுமைதான்
கனமானதாக இருக்கிறது.

திருவிழாக் காலம்போல்
பரபரப்பாக இருந்த
நம் வீடு
தீயவர்களால்
குறையாடப்பட்டு
வெறிச்சோடிக் கிடக்கிறது.

தனிமை
என் மனதை
சாகடிக்கிறது.
துயரக்
கடல் அலையால்
தூக்கம்
தொலைந்து போய்விட்டது.
உங்கள் நினைவு
என் உடலை
உழுது கொண்டே
இருக்கிறது.

காமன்
கன்னி மாடத்தின்
கட்டறுத்து
கை விலங்கோடு
காத்து நிற்கிறான்.
அமாவாசை இருட்டில்
அவன்
அட்டகாசம் பண்ணுகிறான்.
அழுவதற்கு
விழிகளுக்குள்
நீரில்லை காதலனே.

கரை கடந்து
நீர் உடைந்து
காய்ந்து போனது
விழிகள்.

|| இன்னோர் இன்ஷ்டிம் மாக் ||

இரத்தம் உறைந்து
நாளம் இறுகும்
நேரம் நெருங்குகிறது.
நாயகனே
இன்னும் தாமதித்தால்
இதயம் வெடித்துவிடும்.
என்னவனே
உன்
இனிய முகம் காட்டு.

கற்பிழக்கா
இந்தக்
கன்னி மார்பை
உன்
ஸ்சிக்களால்
சரமாக்கியவனே,
உன்
சேயைத் தாங்கக்
காத்திருக்கும்
என் அடிவயிற்றை
தடவி
ஆற்றலைப்
பெருக்க வரமாட்டாயா?

புனிதமான
புதுமையான
தாம்பத்திய உறவில்
நாம் மீண்டும்
சங்கமிக்க வேண்டாமா?

தந்தை வீட்டில் இல்லை
சில
தழியர்கள்தான்
காவலுக்கு நிற்கிறார்கள்.

கொடுமைச்
சுணாமிகள்
தடை விதித்தபோதும்
அதை உடைத்து
என்
உயிர் காக்க
நீங்கள் வர வேண்டும்.

என்
தந்தை உறுவில் வந்த
வெள்ளப் பெருக்கால்
விலகி நீங்கள்
சென்றபோதும்,
அந்தக்
காட்டாற்றை
கடல் விழுங்கும்
காலம் தெரிகிறது.

நீர் வற்றி வருகிறது
உங்கள்
நிலத்தைப் பார்க்க
நீங்கள் வரவேண்டும்.

இந்த உலகம்
உங்களுக்கும்
எனக்குமாய்
விரிந்து கிடக்கிறது.
ஏதோ ஓர் இடத்தில்
இணைந்து வாழ்வோம்
வாருங்கள்.

இன்பமே!
இதயத்தால்
பேசவோம் வாருங்கள்".

இல்லை என்றால்

வா என்று

ஒருவர்த்தை

தாருங்கள்.

பூட்டிய

இரும்புக்கதவுகளை

உடைத்து நான்

பறப்படுகிறேன்.

சிறகுகளை

நான் விரிக்க

சேதி ஒன்று

சொல்லுங்கள் அத்தான்

என்று

எழுதி அனுப்பினாள்.

வைத்திய சாலையில்

இருக்கும்

செழியனால்

கணனியை எப்படிப்

பார்க்க முடியும்.

அவளுக்குத்தான்

அவன்

வைத்திய சாலையில்

இருப்பதாக

யார் சொல்ல முடியும்.

50. செழியன் வீடு வந்தான்

செழியனும்
வைத்திய சாலையில்
இருந்து
வீடு வந்துவிட்டான்.

அன்புக்கரசியின்
அப்பாவின் ஆட்கள்
அடிக்கடி வந்து
அட்டகாசம் பண்ணி
தன் தம்பியைக்
கடத்திப்
போகப் போவதாகவும்,
இருக்கும் விட்டைக்
கொழுத்தப் போவதாகவும்
கூறியதை
அறிந்த செழியன்.
காவல் துறையினரிடம்
புகார் கூறப் பற்பட்டான்.

அவனை
இடை மறித்த
தகப்பன்.

"அவர்களை எதிர்த்து
காவல் துறையினரிடம்
முறைப்பாடு கொடுத்தால்,
நமது குடும்பம்
எந்த இடத்திலும்
உயிர் வாழ முடியாது.
அன்புக்கரசியை
மறந்து

வாழ்வதுதான்
நம் குடும்பத்துக்கு
நல்லது" என்றார்.

இருந்த வீட்டையும்
இருக்கின்ற
ஊரையும் விட்டு விட்டு
இரண்டு
ஊர்கள் தள்ளி உள்ள
தன் சித்தப்பா வீட்டில்
தற்காலிகமாக தங்க
முடிவெடுத்தார்கள்..

புயல் கடந்து
போகும் என்று
பொறுத்திருந்தான்
செழியன்.

இன்பமும் துன்பமும்
தின்று வாழ்வதுதானே
குடும்பம்.

போர்க்களாம்
இல்லை என்றால்
காதலில்லை.
புரிந்துணர்வு
இல்லை என்றால்
வாழ்தல் இல்லை.

காதலுக்கு பொறுமை
நிறைய வேண்டும்.

காத்திருக்க மனத்தைப்
பழக்க வேண்டும்.

கற்பனை முழுவதும்
காதல் ஆவதில்லை.
நிஜத்தை நிதானமாய்
ஏற்கக வேண்டும்.

பேருலகை ஆளும்
அரசனே ஆனாலும்
பிரிவு
நரகமாகத்தானே
இருக்கும்.

இடைவெளிகள்
நீண்டாலும்
இதயத்துள்
அவள் நினைப்பு
இனபத்தையே கொடுத்தது.

தன் ஆருயிரத் தோழன்
இராஜாவிடம் சென்று
விபரங்கள் அனைத்தையும்
கூறினான் செழியன்.

51. நண்பன்

துன்பங்கள் வரும்போது
துணையாக
இருப்பவன்தானே
தூய நண்பன்.
வைத்திய சாலையிலும்
வீடு வந்தபோதும்
செழியனுக்கு
ஆதரவாகவே
இருந்தான் தோழன்.

"இழப்புக்கள் வருவது
இயற்கை
அதற்காக இடிந்து போய்
நொடிந்து போய்
எழும்ப முடியாமல்
அழிந்து போவது
ஆண்மைக்கு அழகா?

துணிவை தூக்கி
நிறுத்தவேண்டும்.
அவன்தான் மனிதன்".
என்றான் நண்பன்.

"இன்பங்கள் மட்டும்
நிறைந்ததா
இந்த உலகம்
துன்பமும்
அதனுள் குழந்தானே
இருக்கிறது.

உன்னால்
எல்லாம் முடியும்.
உலகையும்
அதிலடங்கிய
அனைத்தையும்
வெல்லக்கூடிய ஆற்றல்
உனக்குள்
இருக்கிறது.

கடலுக்குள்
முத்து இருக்கிறது.
நிலத்துக்குள்
ரத்தினம் இருக்கிறது
உனக்குள்
ஆற்றல் இருக்கிறது.

நீருக்குள்ளும்
நிலத்துக்குள்ளும்
நெருப்புக்குள்ளும்
காற்றுக்குள்ளும்தானே
இந்த உயிர்
கட்டப்பட்டிருக்கிறது.
ஒவ்வொரு மனிதனின்
உயிருக்கும் உத்தரவாதம்
எழுதிக் கொடுக்க
எவரால் முடியும்,
துணிவை
துணையாக்கு.

எந்த விதிக்குள்ளும்
ஒரு மாற்று

விதி இருக்கும்
அதைக்
கண்டு பிடிப்பவன்தான்
அறிஞன்.

உன் காதல்
வெற்றி பெற
இந்தக் கதவு
அடைக்கப் பட்டால்
யன்னல் கதவை
உடை
வழிபிறக்கும்.
புத்திசாலியின்
பொறுமையிலும்
ஒரு திறமை இருக்கும்
அதைக் கண்டு பிடி”
என்றான்
நன்பன்.

”பதங்கி வாழும்
குற்றவாளிகளான
அவர்களுக்குப்
பயந்து
பரிசுத்தமான
உன் காதலை
இழந்து போகாதே
உனக்கு
பக்க பலமாக
எனது பலமும்
கூடவே இருக்கும்”
என்றான் இராஜா.

ஆயிரம் கரங்கள்
அணி வகுத்து

நின்றது போல்
அவனுக்குள்
துணிவு பிறந்தது.

அன்புக்கரசியைப்
பார்த்துவர
தன் நண்பனுடன்
புறப்பட்டான்.

காவலைத் தாண்டி
அவளைப் பார்க்க
முடிய வில்லை.

அவள் வீட்டில்
வேலை செய்யும்
தோட்டக்காரன்
வீடு தேடிப் போயும்
அவனும் வீட்டில்
இல்லாததால்,
அவன் மனைவியிடம்
விபரம் கூறிச்
சென்றார்கள்.

இதை
நோட்டக்காரன் வாயிலாக
அறிந்த
அன்புக்கரசி,
செழியன்
கல்வி கற்பிக்கும்
பாடசாலைக்கு
தன் நோட்டக்காரன் மூலம்
ஒரு கடிதம் எழுதி
அனுப்புகிறாள்.

52 அன்பு நிருபம்.

செழியனை அவள்
முழுமையாக
நம்பி
அவளை அவனுக்கு
ஒப்புக் கொடுத்தவள் அல்லவா.

நம்பிக்கையோடு
எழுதுகிறாள்.
"அந்தான்
அணுக்கும் பெண்ணுக்கும்
கற்பு வேண்டும்.

உங்கள்
நினைவோடுதான்
இந்த உடல்
தீக்கு இரையாகும்.
நீங்கள்
உத்தமர் என்பதில்
எனக்கு எந்த
சந்தேகமும் இல்லை.
நமது பிரிவால்
நீங்களும்
உயிர் வாழுமாட்டர்கள்
என்பதை
நான் அறிவேன்.

அத்தான்
நாம் எதற்காக
சாக வேண்டும்.

சாவதற்காகவா
காதலித்தோம்.

வாழ்வதற்காக
ஒன்று சேர்ந்து
போராடுவோம்.

என்னை
அறைக்குள் வைத்துப்
யூட்டினாலும்
எனது அறைக்குள்
நான் மட்டுமா
இருக்கிறேன்,
இல்லை அத்தான்
நீங்கள் என்னோடு
வாழ்ந்த
நினைவுகளோடுதான்
இருக்கிறேன்.

ஒவ்வொரு அங்க
அசைவிலும்
உங்கள்
உள் உணர்வோடுதான்
நான் இருக்கிறேன்.

இங்கு
நானா வாழ்கிறேன்
இல்லை அத்தான்
எனக்குள்
நீங்கள்தான்
வாழ்கிறீர்கள்.

மாமா மாமி
என் அப்பாவின்
ஆட்களுக்கு

பயத்தில்
கலங்கி ப்போய்
இருப்பார்கள்.

இப்போது
இராணுவத்தின் பயத்தில்
எனது தந்தை
வீட்டில் தங்குவது இல்லை.
குடிகாரக்
குங்குகள் தான்
காவலுக்கு நிற்கின்றார்கள்.
வேலைக்காரப்
பெண்களும்
அம்மாவின் அறையில்தான்
தங்குகிறார்கள்.

எனது வீட்டு யன்னல்கள்
கம்பியில்லா
கண்ணாடி யன்னல்கள்
என்பது உங்களுக்குத்
தெரியுமல்லவா?

எங்கள் வீட்டுக் காணியின்
மூலையில் இருக்கும்
முந்திரிய மரத்தடியில்
நள்ளிரவின் பின்
நான் உங்களுக்காக
காத்திருப்பேன்
கண்டிப்பாய்
வாருங்கள் அத்தான்.
என்று எழுதி இருந்தாள்.

அதைப் படித்த
செழியன்.
தன் கையில்

இருந்த
கைத்
தொலை பேசியை
எடுத்து
தோட்டக்காரனிடம்
கொடுத்து,
தன் நண்பன்
இராஜாவின்
தொலை பேசி
எண்ணையும்
எழுதிக் கொடுத்து,
"இதை
எவருக்கும் தெரியாது
அன்புக்கரசியின்
கைக்குள்
கொடுத்து விடுங்கள்.

வாய்ப்பு கிடைக்கும் போது
இந்த எண்ணுக்கு
இரகசியமாய்
தொலைபேசியில்
கதைக்குமாறு
சூறுங்கள்.

நான் எப்படியாவது
அன்புக்கரசியை
சந்திக்க
முயற்சிப்பதாகவும்
சூறுங்கள்" என்றான்.

தோட்டக்காரன்
செழியனைப் பார்த்துச்
சொன்னான்.
"உங்களையன்றி
அவளுக்கு

உயிர் கொடுக்க
யாரும் இல்லை தம்பி
கண்டிப்பாய்
அன்புக்கரசியை
சந்தியுங்கள்”
என்று கூறிச்
சென்றதும்.

செழியன்
தனக்கென ஒரு
புதிய
கைத் தொலைபேசியை
வாங்கி
அதன் புதிய
எண்களை
இராஜாவிடம் கொடுத்து
அன்புக்கரசி
தொலை பேசியில்
தொடர்பு கொண்டால்
தன் புதிய
எண்களை
அவருக்கு
கொடுக்கும்படி
கேட்டிருந்தான்.

தோட்டக்காரன்
மூலமாக
தன் காதலன்
தன்
கைத் தொலைபேசியை
கொடுத்தால்
மகிழ்ந்தாள்.
புதிய உற்சாகம்
உள்ளத்தில்
உதித்தது.

”வேறு என்ன சொன்னார்”
என்று திரும்பத் திரும்பக்
கேட்டாள்.

”அவர் இன்று இரவு
உங்களைச்
சந்திக்க
வருவதாகச்
சொன்னார்” என்றான்
தோட்டக்காரன்.

அத்தான் வருவார் என்று
அறிந்ததும்
இருள் குழந்த
உலகுக்குள்
பல வெண் நிலவுகள்
வெளிச்சம் காட்டியதுபோல
ஒர் இன்ப உலகுக்குள்
நுழைந்தாள்.

53. தலைவன் வருகிறான்

அதிகாலை இருளைக்
கிழித்து முளைத்த
ஆழவன்போல்
என் காதலன்
வருவான்.

காலைச் சூரியனைக்
கண்டதும்
பரபரப்பாய்
விழித்து எழும்
உயிரினங்கள்போல்,
என் அங்கத்தில் உள்ள
அனுக்கள் எல்லாம்
பொங்கிப்
பூரித்து மகிழ்கிறது.

பந்தையத் தீடலில்
பாய்ந்து வரும்
பாரசீகக்
குதிரையைப்போல்
முந்தி வருவான்
மோகன சுந்தரன்.

நள்ளிரவைக்
கடந்து
என் நாயகன்
வந்திடுவான்.

கார் கால இரவின்
கன்தை முறியடிக்க
பேரறிவாளன்

என்னோடு
பிணைந்திடுவான்.

ஊடல் உடைத்து
உறவைப்
புதுப்பிக்க
மாடப் புறாவை
மழியிலே கிடத்துவான்.
அரும்பு மீசை
குத்திக்
குறும்பு செய்யும்
போதெல்லாம்
கரும்புச் சுவையை விட
காமம் இனிக்கும்.

அவன் வாயின்
முத்தங்கள்
என் தேகம்
அனைத்துக்கும்
தித்திப்பாய் இருக்கும்.

பழந் தமிழர் போற்றிய
பண்பாட்டுத் தேரேறி
இளங் தமிழன் வருவான்.
கட்டமுகன்
மார்பைத் தொட்ட
காற்றுக்கூட
கம்பீரத்தைக்
கற்றுக்கொள்ளும்.

விரகதாகம்
அவன்

விழிகளில் இருந்து
பொங்கி வழியும்.

என் காதல்
கவிரசம்
இன்றிரவு
எணைத்தேடி
வரப் போகிறது
என்ற மகிழ்ச்சியில்
மயங்கினாள்.

54. காதலன் குரல்

தொலை பேசியில்
தன் காதலன்
குரலில் இருந்து
அதைக்
கேட்பதற்காக
தவித்தாள்.

ஆட்கள் இல்லா
நேரம் பார்த்து
குளியல்
அறைக்குள் புகுந்து
இராஜாவிடம் பேசி
செழியனின்
புதிய தொலைபேசி
இலக்கங்களை வாங்கி
தொடர்பு கொண்டாள்.

அமுகையும்
ஆனந்தமும்
போங்க
மிக இருக்கியமாக
"இரவுக்கு
வருவீர்களா அத்தான்"
என்று கேட்டாள்.

"மன்னியுங்கள் அன்பு
இன்றிரவு வருவதற்கு
முடியாது" என்றான்.

"ஏன் அத்தான்
வர முடியாது"
என்று கேட்டாள்.

"நம் எதிர்கால
வாழ்வு
நன்றாக
அமைய வேண்டும்
என்பதற்காக,
நான் கொழும்பு
நோக்கிச்
சென்று கொண்டிருக்கிறேன்.

நாளை
மறுதினம் இரவு
நான் கண்டிப்பாக
வருகிறேன்" என்று
அவன் கூறியதும்
கதவு தட்டப் படும்
சத்தம் கேட்டது.

மிக மெதுவாக
"நாளை மறுதினம்
இரவில் சந்திப்போம்"
என்று கூறி
பேச்சை முடித்து
தன் தொலைபேசியை
அடி வயிற்றில் மறைத்து

வெளியில் வந்தாள்.

காவல்காரி

வெளியில் நின்றாள்.

"என்ன செய்கிறாய்
இவ்வளவு நேரமும்" என்று
கேள்வி கேட்டாள்.

"கை கால்
கழுவினேன்" என்று கூறி
மழுப்பிச் சென்றாள்.

55. இன்ப எண்ணங்கள் விரிந்தன

செழியன் கல்வி
அமைச்சக்குச் சென்று
தன் அலுவல்கள்
அனைத்தையும்
வெற்றிகரமாய் முடித்து
அடுத்த நாள்
புகையிரதத்தில்
வீடு நோக்கி
வந்து கொண்டிருக்கிறான்.

கோடை மறைந்தால்
இன்பம் வரும்.
துண்பங்கள் குழந்தால்
அதைக் கடந்து
இன்பங்களும்
வருமல்லவா.
அன்புக்கரசியை
அந்த நிரகத்தில் இருந்து
காப்பாற்ற வழி பிறந்தது.

அன்புக்கரசி
மீண்டும்
தொலை பேசியில்
தொடர்பு கொண்டாள்
தான் தொடர் வண்டியில்
வந்து கொண்டிருப்பதாகக்
ஸ்ரினான் செழியன்.

”நானை இரவு
நடுச் சாமத்தில்
நாம்

சந்திப்போம்”
என்றான்.

”கவனமாக
வாருங்கள்
அத்தான்” என்றாள்
அவள்.

”நீங்கள்தான்
பதட்டப்படாமல்
அமைதியாக
இருக்க வேண்டும்”
என்றான் அவன்.

இரு பக்கமுள்ள
இயற்கை வனத்தை
கிழித்துக் கொண்டு
தொடருந்து விரைந்தது.
தண்டவாள ஓலியின்
ஒசையில்
சங்கீதம் பாடிப்
பறந்தது
செழியனின் மனது.

56 உயரப் பறக்கிறான்.

என்
எழில் உருவே
இன்பத்தின்
பெட்டகமே
நம்
இன்ப நாளுக்காய்
சேர்த்து வைத்திருக்கும்
நறு மணத்
தெலங்களை
நான்
சுமந்து வருகிறேன்.

தேன் சிந்தும்
சிங்காரத் தோப்புக்குள்
என் ஜீவ நீருற்றை
அழைத்துப்
போக வருகிறேன்.

எனக்கே உரித்தான்
முக்கனியின்
தோட்டத்தில்
உழுது பயிரிட
ஒடோடி வருகிறேன்.

அனிச்ச மலரே
உன் அழகிய
இதழ்களில்
பனித் துளியாய்
நான் அமர
வருகிறேன்.

அன்னத்தின்
சிறகெடுத்து

உன் கன்னத்தில்
தடவி விடுவேன்.

மல்லிகைப்
பூப்போன்று
மடியிலே
ஏந்திடுவேன்.
விலை
மதிக்க முடியாத
போற் கிண்ணம்
உன் கன்னம்.

ருவளை மலர் எடுத்து
உன்
கந்தலிலே குடிடுவேன்.
ஊஞ்சல் கட்டி
உன் மனத்துள்
உலாப் போக
வருகிறேன்.

அன்பே
என் மடியிலே
கொடியாக
நீ தவழும்போது
நீடிய துன்பமெல்லாம்
நீங்குமடி எந்தனுக்கு.

அரச கட்டிலில்
அமர்வதைவிட
உன் மாராப்புத்
தொட்டிலில்
மழலையாக
விரும்புகிறேன்.

பாட்டுக்கு
இனியவளே
என்
பரம்பரையைக்
காப்பவளே
ஏட்டிலே இதுவரையும்
எழுதப்படா
இலக்கியமே,
நந்தவனம்
தவழ்ந்து வரும்
நறுமணத் தென்றலே.
குங்குமமும்
சந்தனமும்
கொலுவிருக்கும்
செண்பகமே,
தீங்கள் முகம்
காட்டி என்னை
சிறைப் பிடித்த
தேவதையே,
என்னவளே
இனியவளே
இன்பத்தால்
நிறைந்தவளே,

நள்ளிரவுக்
குளிரை வெல்ல
நான் இருப்பேன்
உன்னருகே:

வான்ததை
ஆடையாய்
அணிந்த உன்
மேனிக்கு
பச்சைப்
பட்டாடையை

பூமியில்
நான் விரிப்பேன்.

பட்டுக் குஞ்சங்களால்
பளபளக்கும்
உன்னுடலை
தோட்டு அணைத்து
ககம் கோடி
நான் தருவேன்.

உன்
வீணையின்
நரம்புகளில்
விரல்
பட்டால் போதுமாடி
தாய்ராகம் அத்தனையும்
தடையின்றிக் கேட்குமாடி.

உன்
அங்கமெனும்
மிருதங்கம்
தினமொரு
புதுத்தாளத்தை
எனக்கு
போதிக்குமாடி.

வாழ்நாள்
முழுவதும்
என்
வாழ்த்துப்
பாவுக்குள்
இருக்கின்ற
தோத்திர
க்தம் நீ.

தேவ லோகத்து
சங்கீதமே!
இராவணன்
வீணைக்குள்
இருந்து எழும்
உன்னத ஏலியின்
உச்சமே!
சங்கீத
உலகத்தின்
சன்னிதானமே!

இரவு முழுதும்
விழித்திருந்து
உன்
இன்ப கீதம்
கேட்ட போதும்
தாகம்
தணிய வில்லையே
தங்கரெத்தினமே.

என்
வாழ்க்கையின்
உன்னதத்தை
உனர்த்தியது
உன் பருவம்.

விடியற் காலை
நடசத்திரமே
விழித்து எழு.

மாதுளாங் கன்னத்தை
மலர்களால் கழுவ.

உன் குருத்துக்
கழுத்தின்

மேலிருக்கும்
முகத்துக்கு
சந்தனம் பூசி
சவ்வாது
பொட்டுவை.

கோபுரத்துக்
கலசத்திலே
குடியிருக்கும்
மனிப்புறாவே
உயரப்
பறந்து நான்
உனைத் தேடி
வருகிறேன்.

கனி நிறைந்த
தோட்டத்தின்
வீட்டினுள்
நாம் அமர்ந்து
காதலின்
காவியத்தை
கவிதையாக
வரைவோம்
என்ற,
மன மகிழ்வோடு
வருகிறான் செழியன்.

57. ஒத்திகை

தன் காதலன்
தன்னைச் சந்திக்க
நாளை
இரவு வருவதாக,
அவன்
வாய் வழியாகக்
கூறியதைக் கேட்ட
அன்புக்கரசியின்
இதயம்,
நாடகத்துக்கு
ஒத்திகை பார்ப்பதுபோல்,
அவன் வந்தவுடன்
அவனை வரவேற்பது
எப்படியென்று
ஒத்திகை பார்த்தது.

ஆதவன்
மறையும் முன்னே
ஆடைகள் அவிழ்த்து
பன்னீர் கலந்த
பானத்தில் குளித்து,
வாசனைத் தைலத்தால்
மலர் மேனி துடைத்து,
புத்தாடை உடுத்தி,
புன்னைகை பூக்க
மயங்கி நிற்பேன்.

கலை மானின்
வரவுக்காய்
காத்திருக்கும்
இளமானைப் போன்று நான்
எதிர் பார்த்திருப்பேன்.

என் அக விளக்கை
அவருக்காக
அலங்கரிப்பேன்.

வாய் முத்தம்
நூறு தந்து
வாசலை
அலங்கரிப்போன்.

தாய்வீட்டுக் கதவுகளை
சத்தமின்றிச் சாத்திடுவேன்.

பாய் மிதிக்கும்
சத்தம் கூட
கேட்காமல்
நடந்திடுவேன்
மல்லிகைப்
ஃ மழையால்
மனதைக்
குளிரவைப்பேன்.
மகிழ்ச்சிக் கண்ணீரால்
மலரடியை
கழுவிடுவேன்.

சீரிளமைத்
தமிழ் போல்
அவர் சிரிப்பார்.

செந்தமிழின்
குறுந்தொகையாய்
நான் இருப்பேன்.

குறுகக் தரித்த
குறள் போல
அவர் இனிப்பார்.
இறுக்கக் தழுவும்பாடு
நான் உரைப்பேன்.

அவர்
தொட்டு
தூக்கும்போது
துணிபோல்
அவர் மடியில்
சரிந்திடுவேன்.
அவர்
கட்டி அணைக்கும்
போதெல்லாம்
கண்களை முடிக்
களிந்திடுவேன்.

மடைத்திரண்ட வெள்ளாம்
வாய்க்காலை
உடைத்து
கரை கடந்து ஒடுவதை
அவர் மடியில் கிடந்தே
ரசித்திடுவேன்.

வானத்துக்கும்
ழுமிக்கும்
என் மகிழ்ச்சியைக்
கூறிடுவேன்.

மன்மதன் கோயிலின்
கோபுரமே
புன்னகைப் பூக்களின்
மன்னவனே
பூபாளம் பாடுகின்ற
பொன்மனமே
இருளில் இருந்து
ஒளிக்கு
என்னை
அழைத்துச்
செல் என்று
என்னை முழுவதும்
அவரிடம்
ஒப்படைப்பேன் என்று
மனதால் கூறி
மகிழ்ந்தாள்
அன்புக்கரசி.

58 நன்றிரவு நாடகம்.

அன்புக்கரசியின்
அப்பா
இந்தியாவில் இருந்து
தன் ஊழியக்காரரிடம்
தொலைபேசியில்
தொடர்பு கொண்டு
வீட்டு நிலவரத்தையும்
செழியனின் நிலையையும்
கேட்ட வண்ணமே
இருந்தான்.

கூடிய கெதியில்
அன்புக்கரசியையும்
அவள் அன்னையையும்
இந்தியாவுக்குள்
கடத்திப் போகும்வரை
கவனமாக
அவர்களைக்
காக்கும்படியும்
கூறி இருந்தான்.

செழியன் குடும்பம்
ஹாரை விட்டு
ஓடியதையும்,
அன்புக்கரசியின்
அமைதியையும்,
செழியனின்
தொடர்பு
சில வாரங்களாக
துண்டிக்கப்
பட்டிருந்ததையும்

அறிந்த கூலிப்படை,
இனி இந்தக் காதல்
வளராது
என்ற நம்பிக்கையில்
ஒசிச் சாராயத்தை
கழுத்து முட்ட
குடித்து
குறட்டை விட்டுத்
தூங்குவதை
நன்குணர்ந்த
அன்புக்கரசி
அத்தானைக்கான
ஆயத்தமானாள்.

கும் இருட்டு
ஒருவர் முகத்தை
ஒருவர் பார்க்க முடியாத
அமாவாசை இருட்டில்
தன் அறை
யன்னலை
ஏறிக் கடந்து
தன் காதலன்
வருவகைக்காகக்
காத்திருந்தாள்.
நேரத்தை அவள்
விரட்டினாள்.
நேரமும் நிமிடமும்
அவளுக்காக
எப்பாடு ஓடும்.
நாளிகையை சபித்தாள்.

|| சின்னாரே சின்நத்துப் பாக் ||

நேரம் செல்லச் செல்ல
ஆசை அதிகரித்தது.

"இன்பம் எங்கே
இதயம் எங்கே
சுருடலை
ஒருயிராய்
இணைத்த
என்
இறைவன்
எங்கே எங்கே" என்று
இதயம் கேட்டது.

வருவாரோ
வாராதிருப்பாரோ என்ற
சந்தேகத்தில்
வாடினாள்.

நள்ளிரவு கடந்தது
நாய்களும்
மயங்கி உறங்கும்
நேரம் பார்த்து
மதிலை ஏறிக் கடந்து
வந்தான் செழியன்.
விட்டுக் காணியின் முன்
மூலையில் உள்ள
முந்திரிய மரத்தடியில்
விழித்துக் கொண்டிருந்தாள்
அன்புக்கரசி.

செழியன் வருவதை
உணர்ந்தாள்
அன்புக்கரசி.

"அத்தான்
நான்
இங்கிருக்கிறேன்"
என்று மெதுவாகக் கூறி
அருகிலே இழுத்தாள்
அவனை.
இருளின் மருளை
விலக்கியது விரல்கள்.
இருவரை ஒருவராகக்
முனைந்தது தாகம்.

செழியனை அணைத்தபடி
விம்மி விம்மி அழுதாள்
அன்புக்கரசி.

அவள் அழும் சத்தம்
வெளியில் கேட்காதவாறு
தன் கையால்
அவள் வாயைப் போத்தினான்
செழியன்.
மோகத்தை
அரங்கேற்ற
முடிவெடுத்தது
மனது.
தாகத்தின்
மதகை
தகர்த்தது
உணர்வு.

நான்தான்
வந்து விட்டேனே
இனியும் ஏன்
அழுகிறாய்" என்று
கூறியவாறு

அவள் இதமோடு
இதழ் சேர்த்து
முத்தமிட்டான் செழியன்.
அவள்
அழுகை நின்றது.

கும் இருட்டில்கூட
கோடி விளாக்குகள்
பிரகாசிப்பது போல்
உள்ளங்கள்
இரண்டுள்ளும்
ஒளி வெள்ளம் பரவியது.
பிரிந்தவர் கூடினால்
பேசவும் வேண்டுமோ?

ஒரு வகையில்
பார்த்தால்
இதுவும் ஓர் ஊடலும்
கூடலும்தானே.

என்னமெல்லாம்
ஓர் இடத்தில்
குவிந்திருந்தது.
அழகான
அன்பான
இனப்பான உணர்வுகளால்
நிறைந்திருந்தது.

அவள் விருந்து வைக்கும்
நேரம் பார்த்து
சரிந்து விழும் கூந்தல்கூட
சந்தோசத்தை
அனுபவித்தது.

தேவலோக அமுதைவிடவும்
சிறந்ததாக இருந்தது
இந்த இரவு.

நிலத்தில்
மரத்தில் சரிந்தபடி
செழியன் இருந்தான்.
அவன் மழியில்
தலை வைத்து
நிலத்தில்
படுத்திருந்தாள்
அன்புக்கரசி.

காதலன் மெதுவாகக்
கதைக்கத் தொடங்கினான்.

"உன்னையும் என்னையும்
ஒன்று சேர்த்த இறைவன்
சில நாட்களாக
ஏன் பிரித்தான்.
இருவருக்கும் இடையிலே
இடைவெளியை
ஏன் கொடுத்தான்.
நம் காதலின்
நெருக்கத்தைக்
அவன்
கணக்கிட்டுப் பார்த்தான்.

காதல் சக்கரம்
வளர்வதும்
தேய்வதும்
வரலாற்றில்
உள்ளதுதான்

|| இள்ளூரே இள்ளத்திய பாக் ||

மரணம் வரும் வரை
வாழ்ந்து காட்டுவோம்”
என்றான் செழியன்.

அவள் அவன் மடியில்
இன்பமான நினைவுகளோடு
முகம் புதைத்து
மௌனித்திருந்தாள்.

”பொழுது புலரும் வரை
இந்த இடத்தில்
தரித்திருந்தால்
மரணம் நிகழ்ந்து விடும்
அத்தான்” என்றாள்.

”இன்னும்
சிறிது நேரத்தில்
விடிந்துவிடும்.

வாருங்கள் அத்தான்
மதில் எறிப் போவோம்”
என்றாள் அன்புக்கரசி.

”இன்று வேண்டாம்
கண்ணே
உன்னை
அழைத்துப் போய்
தெருவிலே
நிறுத்த நான் தயாரில்லை.
எனக்கு
கொழும்புக்கு மாற்றம்
கிடைத்து விட்டது.

வீடு தேடும் படலம்
நடக்கிறது.

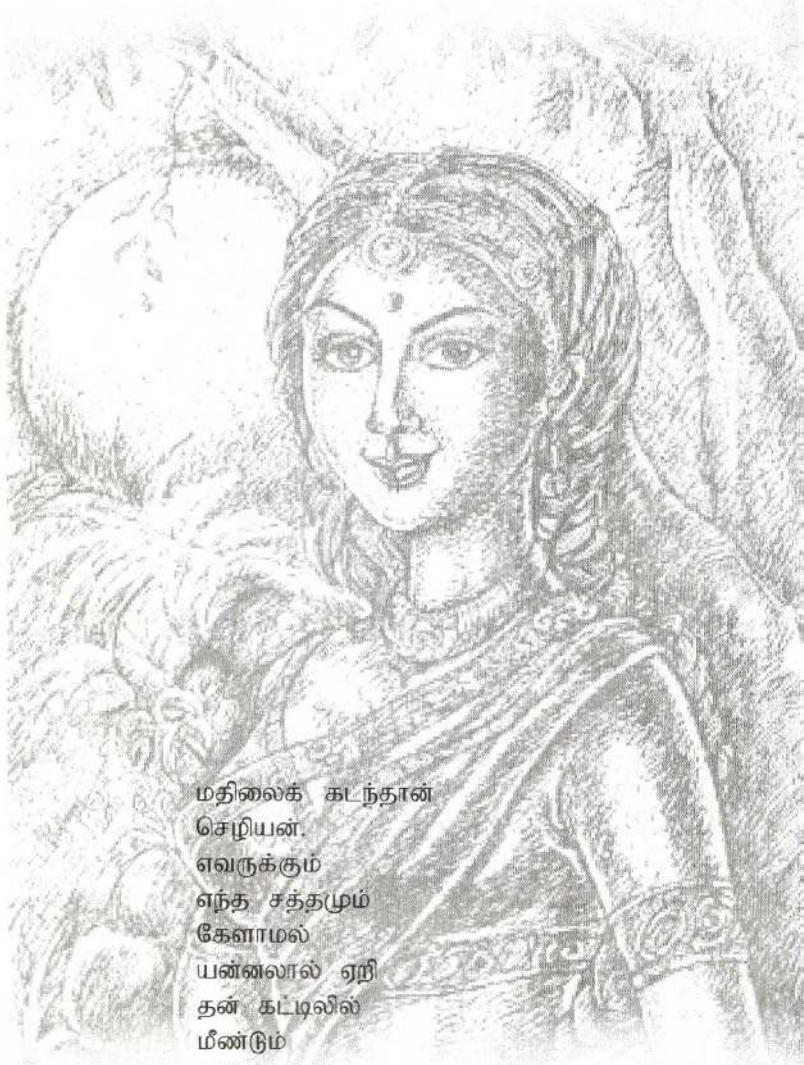
இன்னும்
ஓர் இரு நாட்களில்
தொலைக் காட்சியில்
கடமைபுரியும்

எனது நண்பன்
வீட்டைத் தயார்
படுத்திடுவான்
அதற்குப் பின்பு
பூற்படுவோம்
அதுவரை
அப்பாவி போல்
வீட்டில்
நடித்துக் கொண்டிரு”
என்று சூறினான் செழியன்.

”அத்தான்
அதி சீக்கரமாய் வந்து
என்னை
அழைத்துப் போங்கள்”
என்றாள்
அன்புக்கரசி.

”உயிரை விட்டு
இந்த உடல்
எப்படி வாழும்
கண்டிப்பாய்க்
காத்திரு” என்றவன்.

”வானம்
வெஞுக்கு முன்
நாம் மறைய வேண்டும்.
ஏதும் என்றால்
தொலை பேசியில்
தொடர்பு கொள்”
என்று சூறியவாறு

மதிலைக் கடந்தான்
செழியன்.
எவருக்கும்
எந்த சத்தமும்
கேளாமல்
யன்னலால் ஏறி
தன் கடமிலில்
மீண்டும்
வந்து படுத்து
உறங்கினாள்
அன்புக்கரசி.

59 இந்தியாவில்.

இங்கிலாந்தில் இருந்த
எஞ்சினியர் மாப்பிள்ளையை
அன்புக்கரசியின்
தந்தை
அசிப்பில்லாமல்
இந்தியாவுக்கு
அழைத்து வந்து விட்டார்.
இன்னும் சில
நாட்களில்
இந்தியாவில்
அன்புக்கரசிக்கு
திருமணம்.

கடல் சீற்றம்
குறைந்ததும்
அன்புக்கரசியையும்
அவள் தாயையும்
இயந்திரப் படகு மூலம்
தமிழ் நாட்டுக்குள்
கடத்தி வர
ஆயத்தமானார்கள்.
கடல் சீற்றமும்
காவலும்
அதிகமாக இருந்ததனால்
பயணம் தாமதமானது.

60. கொழும்பு

நள்ளிரவுக்குப் பின்பு
போர்த்திய போர்வைக்குள்
படுத்துக்கொண்டு
மிக இரகசியமாய்
செழியனுடன் தொலைபேசியில்
நிலமைகளை
அறிந்து கொண்டாள்
அன்புக்கரசி.
அறிவு ஜீவியான
செழியன்
கொழும்பில்
வீடு
கிடைத்து விட்டது என்ற
சேதி கிடைத்ததும்.
தன் தாய்
தகப்பன்
தம்பியை
முதலில் அனுப்பிவிட்டான்.

தன் நண்பன்
இராஜாவின் துணையுடன்
திருமண பதிவுகாரர்
வீடு சென்று
நாளை காலை
எட்டு மணிக்கு
தன் திருமணத்தை
நடத்தி
வைப்பதற்கு வேண்டிய
ஆயத்தங்களை
செய்து விட்டான்.

அன்புக்கரசிக்கு
பயமும் படபடப்பும்
அதிகரித்தது.
மீண்டும் செழியனுக்கு
தொலைபேசியில் பேசி
நிலமைகளை
அறிந்தாள்.

செழியன் கூறினான்
”உன் அன்னையிடம்
நாளை நாம்
பதிவுத் திருமணம்
செய்ய இருப்பதாகக் கூறி
அத்தையின்
ஆசீரைப்
பெற்றுக்கொள்”
என்றான்.

அவள் அன்றே
தாயின் தனிமையைப்
பயன் படுத்தி
நிலமைகளை விளக்கி
தாயின்
பூரண சம்மதத்தைப்
பெற்றாள்.

செழியன்
அன்புக்கரசியை
கொழும்புக்கு
அழைத்துர் செல்ல
ஒரு வாகனத்தை

ஓழுங்கு செய்த பின்
அன்புக்கரசியின்
அழைப்புக்காகக்
காத்திருந்தான்.

அன்புக்கரசியின்
அழைப்பொலி வந்தது.
அவன் தொலைபேசியை
எடுத்ததும்
அவள் கூறிய
முதல் வார்த்தை,
"அத்தான்
எனது அம்மா
நம் தீருமணத்தை ஏற்று
நம்மை ஆசீர்வதித்தார்கள்.
எனக்கு இனி
எந்த மன உறுத்தலும்
இல்லை" என்றாள்.
"நாளை
நள்ளிரவுக்குப் பின்
புறப்பட
ஆயத்தமாய் இருங்கள்"
என்றான் செழியன்.

புதிய உற்சாகத்தோடு
பொழுது புலர்ந்தது.
அன்புக்கரசியின் தாய்.
அலுமாரியில் தூங்கிய
அத்தனை
நகைகளையும் எடுத்து
ஒரு பையில் போட்டு
நிறைத்தார்கள்.
அதற்குள் பணத்தையும்
வைத்து
அவள் பேரிலுள்ள
வங்கிப் புத்தகத்தையும்
எடுத்து வைத்து
அன்று இரவே
எவரும் அறியாமல்
அன்புக்கரசியின்
கையில் கொடுத்து
அறையில் மறைத்து
வைக்கச்
சொல்லி இருந்தாள்.

61. தமிழகத்திலிருந்து...

அன்புக்கரசிக்கும்
 தான் ஏற்பாடு செய்திருந்த
 பொறியியல்
 மாப்பிள்ளைக்கும்
 இந்தியாவில்
 திருமணம்
 செய்து வைப்பதற்குரிய
 சகல ஏற்பாடுகளையும்
 செய்து முடித்த பின்பு,
 அன்புக்கரசியையும்
 தன் மனைவியையும்
 இலங்கையில் இருந்து
 இந்தியாவுக்குள்
 கடத்திப் போவதற்காக
 இயந்திரப் படகில் ஏறி
 இலங்கை நோக்கி
 வருகிறான்
 அவள் தகப்பன்.

62. இன்னுமோர் இன்பத்துப்பால்

இரவு அமைதியாக
இருந்தது
ஆனால் அவர்கள்
பரப்பப்பாய் இருந்தார்கள்.
ஒவ்வொரு நொடியும்
ஒவ்வொரு
வருடம் போல்
நீங்டது.

நள்ளிரவுக்குப் பின்
அன்புக்கரசி
கைத் தெலைபேசியை
இயக்கினாள்
அவள் தொலைபேசி
அழைப்பை
எதிர் பார்த்திருந்த
செழியன்
"கலோ
நீங்கள் ஆயத்தமா"
என்று கேட்டான்.

"நாங்கள்
மதில் ஓரம்
வரட்டுமா"
என்று கேட்டான்
செழியன்.
"வாருங்கள்" என்று
சூறியவள்.
தன் தாவணியில்
தாய் கொடுத்த
நகைப் பையைக் கட்டி

கீழே இறக்கி விட்டு
யன்னலைக் கடந்து
வெளியே வந்து
விட்டாள்.

மதிலை எப்படி
கடப்பதென்று
எண்ணிக்
கொண்டிருக்கும்போது
செழியன்
கொண்டு வந்திருந்த
சின்னதொரு ஏணியை
உள்ளுக்குள் வைத்து
சாத்திப் பிடித்தான்.
அன்புக்கரசி
அதைப் பிடித்து
மேலே ஏறினாள்.

செழியன் தன்
கைகளை நீட்டி
மேலிருந்த அவளை
கீழே
இறக்கி எடுத்தான்.
சிறிது தூரத்தில்
நிறுத்தி வைத்திருந்த
வாகனத்தில் ஏறிப்
பறந்தார்கள்.

விடிவதற்கு முன்னமே
அடுத்த ஊருக்குள்
வந்து விட்டார்கள்.

திருமணப் பதிவு
காரரிடம் போய்
பதிவு செய்வதற்கான
நேரம் நெருங்காததால்
அதுவரை
தாங்கள் சென்று
வாகனத்துள்ளே
காத்திருந்தார்கள்.

அன்புக்கரசியின்
அப்பா
இந்தியாவில் இருந்து
இலங்கை கடற் பரப்புக்குள்
நுழையும் நோக்குடன்
அதி வேக படகில் ஏறி
விரைந்து கொண்டிருந்ததை
தங்கள்
ராடில் கண்ட
இந்திய கடற் படை
இலங்கை கடற் படைக்கு
தகவல் கொடுத்ததோடு
படகையும்
துரத்தினார்கள்.
சர்வதேச கடற் பரப்புக்குள்
தங்கள் படகை
செலுத்தும்படி படகோட்டிக்கு
உத்தரவிட்டான்
அன்புக்கரசியின் தந்தை.
அதற்கிடையில்
இலங்கை கடற்படை
இடை மறித்தது.
அதிலிருந்தும்
தப்பி ஓட முயன்றபோது
இலங்கைப் படை

தங்கள் பீரங்கிகளால்
தாக்கினார்கள்.
அன்புக்கரசியின் தந்தை
வந்த படகு
தூள் தூளாக சிதறியது.

எல்லாவற்றையும்
விலைக்கு
வாங்சியவணால்
தர்மத்தை
விலைக்கு வாங்க
முடியாது போனது.
காலம் அவர்களை
கடலுக்குள்
சங்கமமாக்கியது.
இரத்தத்தின் கூலிகளில்
கைவைத்தவனை,
அன்புக்கு எதிராக
அராஜைகம் செய்தவனை
கடலன்னை விழுங்கியது.
நிராயுதபாணியான
செழியனுக்கு
ஆதரவாக எவரும்
இல்லாதபோதும்
காலம்
அவனுக்கு
கை கொடுத்தது.

எதிரியையும்
எதிர்ப்பையும்
இயற்கை
விழுங்கியதை அறியாத
அன்புக்கரசியும்
செழியனும்

பலபலத்து விடிந்ததும்
பக்கத்து ஊரில் உள்ள
திருமணப்
பதிவுகாரரிடம்
சென்று
அதிகார பூர்வ
கணவன்
மணவியாகி
இன்னுமொரு
இன்பத்துப்பாலை
எழுதுவதற்கு
கொழும்பு நோக்கிப்
புறப்படும் போது
இதுவரை துணைநின்ற
இராசாவுக்கும்
வாசகர்களுக்கும் நன்றி
கூறிப் புறப்பட்டார்கள்.

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள் :

1. பொழுது புலர்ட்டும்
2. மீட்பின் சுரங்கள்
3. சுவையும் சுகமயும்
4. அவலங்கள்
5. அகமதியின் புன்னகை

இது ஓர்
இன்பத்திருவிருந்தின்
படைப்பு.

உருகும் அன்பின்
உயிர்த்துடிப்பு.

கனிவான
காதல் வரிகளின்
தொகுப்பு.

விழிப்புலன்களின்
அக்களிப்பு.

சுவை நிறைந்த
சொற்கோலத்தின்
தித்திப்பு.

அன்பைவிரும்பும்
அனைவருக்கும்
அழைப்பு.

